

КАРЪН РОБЪРДС НЕОБУЗДАНА СТРАСТ

Част 2 от „Пирати“

Превод от немски: Пепа Димова, 1993

chitanka.info

1.

В последните летни дни на 1844 година лейди Кетрин Хейл беше по-красива отвсякога. Поради горещините тя бе вдигнала високо блестящата си червеникаворуса коса, достигаща на гъсти къдрици до ханша ѝ. Когато в нея проникваха лъчите на слънцето на Южна Каролина, тя обгръщаше като златист ореол нежното ѝ лице. То бе неописуемо красиво, с почти идеална овална форма, със завладяващи сапфиреносини очи с дълги копринени мигли, които леко се изтъняваха встрани, придавайки ѝ екзотичен вид, с високи скули, нежен прав нос и закръглени червени устни, за които съпругът ѝ казваше, че са създадени само за целувки. Леко изпъкнала брадичка загатваше силата на характера.

Беше крехко, стройно момиче. Тялото ѝ бе също толкова красиво, както лицето: имаше хубави гърди, толкова големи, че лягаха приятно в мъжка ръка (също по думите на съпруга ѝ), тесен, но добре оформен ханш, стройни и пропорционални крака.

През този августовски ден Кети бе леко облечена заради голямата жегата. Семплата, дълбоко изрязана следобедна рокля от муселин с къси буфон ръкави ѝ стоеше чудесно, а бледожълтият цвят подчертаваше още повече светлата гладка кожа.

На деветнадесет години Кети изглеждаше повече жена, отколкото момиче. От прозореца на всекидневната видя мъжа, който я бе направил такава, каквато беше днес. Джон вероятно идваше направо от полето. Ласкава усмивка заигра по устните на Кети, когато видя, че целият е в прах — от главата до петите. По мургавото му лице се стичаше пот, а поради следобедната влага черната коса беше залепнала на плътни къдрици по главата му. Джон работеше усърдно, контролирайки беритбата на памука от необятните полета на Уудхем. Кети знаеше, че той правеше това заради нея и техния петнадесетмесечен син Крей. Предполагаше, че понякога съпругът ѝ все още тайно бленува по дивия, необвързан пиратски живот, който бе водил преди брака им и преди раждането на Крей. Затова често му

казваше, че макар и да му е било добре като пират, го очакваше само едно: бесило. Джон два пъти вече се беше измъквал, а Кети не възнамеряваше да му позволи да предизвика дявола трети път.

Усмивката ѝ стана още по-чаровна, когато се появи Марта — яката позастаряваща бавачка — на ръце с Крей. Марта беше отгледала и Кети от самото ѝ раждане. След като майка ѝ, лейди Керълайн Олдли, почина, когато Кети беше седемгодишна, Марта пое изцяло грижата за нея. Кети я обичаше, а Марта бдеше над нея и Крей като квачка над пиленцата си. В магическия кръг на нейната преданост бе приет и Джон след първоначалното леко недоверие от двете страни. За всеки от тях Марта би дала живота си, ако трябва. Кети знаеше това, но предполагаше, че от всички най-близо до сърцето ѝ стоеше Крей, което я радваше.

— Daddy!^[1] — изкрещя зарадван Крей, щом съзря баща си. Кети поклати глава при този чисто американски израз. Тя беше англичанка, но у Крей можеше да се открие чистокръвният американец. Той бе истински син на баща си: изцяло приличаше на него. С черните си къдрици, сивите очи, набитото телосложение, а понякога и с непокорното държание, той бе същински Джон. Понякога Кети си задаваше въпроса, как би се справяла с двама опърничави мъже, когато Крей порасне. В такива случаи просто свиваше рамене. Както Марта обичаше да казва: каквото трябва да стане — ще стане.

— Тати, тати! — Крей се извиваше в ръцете на Марта. Накрая тя го пусна на земята. Джон приклепна и разпери ръце, когато малкото момченце се устреми към него по моравата. Щом достигна целта си, Крей хълцукна от радост, а баща му го подхвърли високо във въздуха със здравите си ръце. Неописуемо чувство на любов заля Кети, като ги гледаше. За нея те бяха всичко на света и тя всеки ден благодареше на бога.

Джон подхвърли Крей високо във въздуха и отново го хвана. Момченцето ликуваше от радост. Кети клатеше глава и се усмихваше. После излезе от къщи и забърза към моравата, преди да е станало нещо неприятно. Крей току-що беше вечерял, а щом вълнението станеше твърде голямо, имаше навика да се освобождава по един съвсем некрасив начин.

— Хей, вие двамата, престанете вече — скара се тя с предвзета сериозност, докато тичаше към тях. Джон ѝ се ухили нахално. Крей,

който го наблюдаваше, направи същото. Кети не можа да се сдържи и се засмя. Синът и съпругът ѝ си приличаха като две капки вода.

— Да, мадам — каза Джон с жален глас и свали момченцето.

— Да, мадам — дрезгаво повтори и Крей, като все още здраво се държеше за крачола на Джон, за да не изгуби равновесие. Кети отново се засмя, вдигна детето и го притисна към себе си. То положи главата си на врата ѝ, а Джон обгърна с ръка ханша ѝ, привлече я към себе си и силно я целуна по нежните устни. Кети отговори на целувката и почувства отново познатия гъдел. Изненадваше се, че коленете ѝ омекваха при всяко докосване на Джон дори и след раждането на сина им.

— Гладен ли си? — попита тя съпруга си, за да пропъди мислите, които можеха бързо да я накарат да стане неконтролируема.

— Като вълк — отвърна той с искрящи очи. После се наведе още и прошепна: — Ще те схрускам.

Кети се изчерви, хвърли му възмутен поглед, но се засмя. Марта ги наблюдаваше. Колкото буен и невъздържан да беше мастер Джон, той винаги доставяше щастие на мисис Кети, а това беше всичко, което имаше значение според Марта.

— Време е малкият мъж да си ляга — каза тя, обърна се към Кети и протегна ръце, за да поеме Крей.

— Не искам да спя! — твърдоглаво обяви Крей, а в следващия миг сякаш сам се учуди, че трябва да се прозине. Кети се засмя и го подаде на Марта.

— Уморен си, съкровището ми! — каза тя и го целуна по бузката.

Понеже момченцето гледаше нещастно, Джон се наведе към него и му прошепна нещо в ухото, което го накара да изхихика от радост. За изненада на Кети нямаше никакви други протести, когато Марта го отнасяше.

— За бога, какво толкова му каза? — искаше да разбере тя.

— Мъжка работа — отговори Джон със смях.

Кети само поклати глава, докато гледаше как двамата изчезват по дългата веранда, простираща се зад къщата.

— Най-сетне сами! — прошепна Джон и очите му блеснаха. Още преди Кети да проумее какво е решил, той я вдигна и така я целуна, че тя щеше да се задуши.

— Джон! — запротестира тя, смеейки се, щом успя да проговори. — Слугите! — тя погледна многозначително към половината дузина отворени прозорци.

Джон нахално се ухили. Щом видя колко неловко се чувстваше тя, веселите му очи заиграха и той изломоти:

— Ах, ти, безсрамна жена, защо ме отвличаш от яденето с твоите номера?

Тя искаше да отвърне нещо, но той я завъртя така, че да гледа към къщата, и я плесна по добре оформените задни части. Кети подскочи и безпомощно се изкиска; после се остави да я поведе към къщи.

Около минута вървяха мълчаливо един до друг. Кети вдишваше дълбоко, защото обичаше аромата на белите магнолии до входната врата. По ръката си чувстваше влагата от ризата на Джон, а под нея се очертаваха яките мускули на гръдния му кош.

— Работиш прекалено много — каза тя сериозно и се изправи на пръсти, за да го целуне по небръснатата буза.

— В такъв случай трябва да ме възнаградиш — реши той и погледна любимото лице, което го съзерцаваше толкова сериозно. Сега видя нещо, което го накара да повдигне едната си вежда.

— Имаш чернилка по носа — каза Джон и щракна с пръсти. Кети сбръчка нос и изкриви очите си, опитвайки се да види къде е чернилката.

— Не се учудвам. Ти си ужасно мръсен. Какво си правил? Да не си се въргалял в прахоляка?

— Почти. Земята е толкова суха, че само като вървиш, се вдигат облаци пепел. Ако не завали скоро, ще ни изгори всичкия памук.

Тонът му беше необичайно сериозен. Кети го погледна загрижено. Тя знаеше, че за Джон бе много важно да направи отново от Уудхем печеливша плантация. Преди две години я беше наследил от баща си в окаяно състояние. Макар че Кети беше много богата, той отказваше да вземе дори и едно пени от парите ѝ. Настояваше да живеят и да поддържат плантацията със средствата, останали му от времето, когато беше пиратски капитан, и от спечеленото в плантацията. Не го беше казвал, но Кети знаеше, че Джон твърдо държи тя да не чувства липсата на лукс и след женитбата си. Беше безсмислено да го убеждава, че скъпите дрехи, бижута и мебели не са

съществени за нея, че ѝ е достатъчно да притежава него и Крей. Гордостта му не позволяваше тя да търпи лишения. Кети не можеше да го промени, но се радваше, че опитва да вдъхне нов живот на Уудхем.

Тъй като мълчанието ѝ продължи, Джон я погледна учудено и забеляза замисления вид на лицето ѝ. Упрекна се, че е допуснал да бъде угрижена. Веднага се опита да я разсее, като я щипна по заоблените задни части и тя извика:

— Забрави сушата. Уудхем е преживявал и по-лоши времена, повярвай. Твърде далече сме от времето, когато би трябвало да се отказваш от всичките си хубави неща. А може и да е за добре, защото ще се наложи да си хапваш по-малко...

Кети се разсмя отново и отговори на дързостта му, като го сръга с лакът в ребрата. Той изръмжа, а след това я сграбчи, за да я накаже. Тя обаче се измъкна, повдигна леко полите си и се затича със смях към къщи. Джон я следваше плътно.

— Ще ми платиш за това, котенце — заплаши я, докато тя тичаше към салона. Кети изписка, щом усети топлия му дъх до тила си. Беше твърде късно. Силните му ръце я обгърнаха, той я повдигна и я притисна към гърдите си.

— Милост! Имайте милост, капитане! — можа да каже тя, заливайки се от смях, докато той я носеше към стълбището с престорен варварски вид.

— Не! Никога! — процеди той през зъби, като я държеше здраво в ръцете си, и заизкачва широките вити стъпала. Тя се въртеше, а белите ѝ фусти трептяха под роклята като гребени на морски вълни. Движенията ѝ изведнъж замряха, когато погледна случайно надолу, към салона. Питързхем, пъргавият, дребен камериер на Джон и главен иконом, ги наблюдаваше.

— Да кажа ли на готвача да сервира по-късно вечерята, мастер Джон? — попита той.

— Да! — с намигване извика Джон на стария си приятел от средата на стълбището.

— Не! — извика бързо Кети. — Питързхем, да не си посмял! Джон, чакаме гости, да не би пак да си забравил? — след това с много по-тих глас измърмори: — Пусни ме най-сетне! Какво ще си помисли Питързхем за нас?

Джон се ухили.

— Сигурен съм, че Питързхем както винаги мисли за пари — отвърна той, без да си направи труда да говори по-тихо, и изтича нагоре по стълбите. Нямаше никакво намерение да изпълни желанието й...

С пламнали бузи Кети хвърли още един поглед към приемната и видя, че Питързхем само се ухили. Тя го стрелна с негодуващ поглед. Тия мъже! Щом ставаше дума за нежния пол, те винаги бяха единни.

— Ах, да, гостите са канени за осем и половина, доколкото си спомням, а сега е седем и нещо — извика след тях Питързхем и спря да се хили, щом видя погледа на Кети. — Да изпратя ли нагоре вода за къпане, мастер Джон?

— По-късно, Питързхем, много по-късно — отговори Джон припряно, вече на горното стъпало, и забърза по коридора със зачервената си от срам пленница.

— Сега, Питързхем! — извика Кети през рамото на Джон и веднага осъзна, че заповедта й няма да се изпълни.

Но за нейна изненада не стана така. Джон току-що беше стигнал в общата им спалня и си беше откраднал една страстна целувка, когато тихо се почука.

— Кой, по дяволите...? — измърмори ядосан Джон. Отново се почука и той без охота остави Кети, направи няколко крачки към вратата и я отвори.

— Да! — изръмжа той. Необичайно сърдитият тон без малко щеше да накара младия негър Тайлер да изпусне от ръцете си кофите, вдигащи пара. Като видя едрия, излъчващ страхопочитание господар, който го гледаше сърдито, очевидно разярен, че го смущават, Тайлер само преглътна и изплашено направи крачка назад. Спря го Мика, другото момче, което стоеше зад него, също така натоварено. Зад двамата стоеше Питързхем, който предупредително цъкна с език, когато водата в кофите се разклати заплашително. Погледът на Джон се спря върху Питързхем.

— Извинете, мастер Джон, но вие действително бяхте малко мръсен — обясни набързо Питързхем и насочи момчетата към стаята, преди Джон да избухне. А той не отдели поглед от слугата си, докато двете момчета пълнеха изящната порцеланова вана, намираща се в единия ъгъл зад копринена завеса.

— Стари приятелю, не ти е за първи път жена ми да те подбужда към неподчинение. Няма да изтърпя това! — думите на Джон звучаха заплашително. Кети побърза да потисне усмивката си. Все още не му излизаше от ума, че целият корабен екипаж, към който принадлежеше и Питързхем, бе преминал на страната на Кети малко преди тя да се омъжи за капитана им. Преди нейното идване на борда на кораба Джон можеше да разчита на лоялността и абсолютното подчинение на екипажа си. И сега се ядосваше, като си спомнеше колко лесно тя успя да ги промени.

— Извинете, мастер Джон — повтори Питързхем и в погледа му се четеше дълбоко разкаяние, както се очакваше от него. После, след като момчетата бяха свършили работата си и бяха излезли от стаята, той добави: — Ще изпратя Марта след четвърт час, за да ви помогне при обличането, мисис Кети. Надявам се, че ви устройва.

— Да, благодаря, Питързхем — отговори Кети, преди Джон да е успял да каже нещо. Питързхем, който от опит познаваше по очите на господаря си, че наближава буря, побърза да изчезне. Вече го нямаше, но Джон продължаваше да гледа втренчено вратата.

— Някой ден старият тарикат ще отиде твърде далеч — навъсено изрече той като пророк, но в следващия миг направи гримаса, понеже Кети вече не удържаше смеха си.

— Питързхем е прав. Целият си в мръсотия — каза тя, щом той отново посегна към нея. — А аз трябва да се обличам. После ще имаме достатъчно време за... е... за това...

— О, „за това“ ли се нарича то сега? — Джон се ухили и предотврати опитите да му се изплъзне, като обхвана бедрата ѝ. — А как ти хрумна, че аз изобщо го искам?

Кети го гледаше през дългите си мигли и една дяволита трапчинка се появи за малко върху бузата ѝ.

— Симптомите са недвусмислени, любими — отговори тя сериозно и с бързо движение се изтръгна от него. — Ще трябва обаче да почакаш.

— А ако не желая да чакам? — попита той настойчиво, но Кети само се засмя и изчезна в съседната гардеробна.

Върна се, като държеше в ръце небесносиня вечерна рокля, поръчана от Джон като част от летния ѝ гардероб. Той беше се настанил удобно във ваната. Кети го загледа с интерес. Плъзна поглед

по широките голи рамене, към окосмените гърди, по закръглените мускулести ръце, силно почернели от работата под палещото слънце. Беше препънал коленете си почти до гърдите, за да се побере във ваната. Капчици блестяха по косата му и по кожата, а водата обгръщаше бедрата му и скриваше от очите ѝ най-интересната част от тялото му. Изглеждаше малко смешен, но същевременно достоен за любов. Кети нежно му се усмихна.

— Изтрий ми гърба — дрезгаво каза той, щом видя как го наблюдава. Кети помисли за миг, но след това поклати глава и подхвърли иронично:

— Страхувам се за невинността си, сър!

— Страхливка — измърмори той разочарован, примири се и започна да сапунисва гърдите и ръцете си. Кети го съзерцава около минута и усети слабост. Със своите тридесет и шест години той все още изглеждаше най-добре от всички мъже, които беше срещала: едър, с мускулесто тяло и черна къдрава коса. Сивите му очи бяха като в рамка от дълги копринени мигли и това придаваше неотразим чар на мъжественото му лице. Щом погледна устните му, сърцето ѝ започна да бие по-силно. Джон отгатна съвсем точно какво казваха очите ѝ. Усмихна се широко и се облегна във ваната.

— Ела, сладка моя — каза той бавно. Кети се изчерви и отклони поглед.

— Не ставай глупав. По-малко от час остава до вечерята с гостите — тя започна да разстила роклята си по леглото.

— Един час е твърде много време за това, което възнамерявам. Според мен няма да ни отнеме повече от четвърт час — Джон се ухили дръзко, а тя отново поруменя.

— Трябва да се облека — отвърна Кети, но и самата трябваше да признае, че гласът ѝ не звучеше достатъчно убедително.

— Все още не — изговори Джон, изправяйки се. Струйки вода се стичаха по тялото му, разделяха се край възбудената му мъжественост и продължаваха по дългите му крака.

Очите на Кети се разшириха и тя започна да отстъпва, щом той излезе от ваната и тръгна към нея по полирания под. Стъпалата му оставяха огромни следи. Приближаваше я.

— Джон, не бива! — леко почна да протестира тя. — Имаме гости за вечеря! Нямаме време! Не искам...

— Лъжеш — бавно каза той и протегна ръце да я прегърне. — Ти искаш и аз искам, а тъй като си моя жена, смятам да се възползвам от правата си. Замълчи, скъпа, целуни ме.

След тези думи я притисна здраво към мокрите си гърди и тя усети как влагата и топлината на неговото тяло проникват през роклята ѝ. Погледна лицето му с радост, примесена с раздразнение и любов, и промълви:

— Невъзможен си!

— Така се казва — само измърмори той, устните им се сляха и дълго време никой от двамата не можеше да говори. Неговата целувка бе настойчива и нежна, напомняше ѝ за щастливи мигове и загатваше за още по-хубави преживявания. Кети отвърна на целувката. Беше се отказала от всякаква съпротива и усещаше, че желанието ѝ нараства. Притисна се подканящо към голото му тяло и потрепери, щом усети доказателството за страстта му, притиснало стомаха ѝ. Със затворени очи тя вече не възприемаше нищо друго освен насладата, която ѝ даряваше и на която искаше да отвърне. Плъзгаше ръце по голия му гръб, пръстите ѝ очертаваха линията на гръбнака му и галеха извивките на задните му части. Усещаше как се стягаха мускулите и как се ускоряваше дишането му. Той отдели устни от нейните. Тя отвори очи, срещна неговия поглед и сърцето ѝ заби още по-силно.

— Чудесна си — каза той с пресипнал глас. Кети се усмихна и отвърна влюбено:

— Ти също.

Устните им отново се сляха. Той я вдигна с яките си ръце и я положи в средата на леглото. Целуваше я жадно, а ръцете му галеха тялото ѝ, намирайки всяка окръгленост под роклята. Устните му се плъзнаха по бузите ѝ, после по ушите, продължиха надолу по врата до деколтето, откъдето започваха гърдите. Ръцете на Кети обвиваха врата му и тя покриваше с целувки раменете му, докато той разкопчаваше многобройните кукички, с които бе закопчана роклята на гръба. Отначало не му създаваха проблеми, но някъде на половината една му се опря. Безмълвно продължи да се мъчи, докато Кети, забелязала проблема му, започна да се киска. Джон се надигна и я погледна в лицето.

— Присмиваш ми се, а, дявол такъв? — изломоти той. — Сега ще ти покажа по-добри маниери.

С тия думи посегна надолу и с престорена бруталност вдигна роклята ѝ до ханша. След това пръстите му намериха панделките на дантелените ѝ гащи, развързаха ги и той започна да ги събува.

— Джон, недей! — запротестира Кети. Начинът, по който искаше да я обладае, беше непристоен. Естествено бе съпрузите да запазват достойнство при взаимния акт. Но да се съвкупяват посред бял ден, при което жената да е полуоблечена, като някоя слугиня, която го вършеше дори в сеното!

— Напротив, Кети — отвърна той, докато сваляше гащите ѝ. Сега тя бе гола от ханша надолу, като не се смятаха копринените чорапи, прикрепени със сини дантелени жартieri. Цяла камара жълти поли и бели фусты покриваха горната част на тялото ѝ. Кети пое въздух и се извърна, когато ръката на Джон докосна русия триъгълник между краката ѝ. Понеже той не се отказа и пръстите му започнаха да я гаят нежно, цялото ѝ тяло потрепери и тя затихна.

— Все още ли не? — подразни я след малко, наблюдавайки с любов зачервеното ѝ лице. Кети почувства, че се изчервява още повече, щом осъзна, че той я гледа, но бе невъзможно да спре инстинктивните движения на бедрата си.

— Обичам те — тихо промълви тя и очите ѝ се отвориха, за да срещнат неговия поглед. Изразът на лицето му се промени, а очите му потъмняха от страст. Приятно чувство изпълни стомаха ѝ.

Джон наведе глава, за да погълне жадно устата ѝ в целувка. Езикът и устните му даваха израз на това, което не можеше да каже с думи. Кети се вкопчи в него без срам, тялото ѝ се извиваше под неговото, нямаше търпение да бъде обладана. Той стенеше при всяко докосване на меката ѝ жива плът, покри тялото ѝ със своето, а мускулестите му бедра разтвориха краката ѝ. Кети бе готова за това, очертаваше с ноктите си контурите на изпотения му гръб и отговаряше на целувките му със страст, подобна на неговата. С единствен силен тласък той проникна в нея. Силната възбуда накара и двамата да поемат дъх. Джон започна да се движи отначало бързо, после побавно, задържахше, за да я раздразни, докато тя нетърпеливо започна да се надига под него, затвори очи. Бе отворила уста и дишаше тежко.

— Джон, Джон, Джон... — отново и отново повтаряше името му, без сама да осъзнава. Ръцете ѝ притискаха все повече гърба му, за да го насочи. Накрая, когато си мислеше, че не би могла да издържи по-

дълго, той почти изцяло се отдръпна от нея. Кети се притисна до него и го погледна с тих протест. Той я наблюдаваше, а в очите му грейна огън, щом долови силното ѝ желание.

— Искаш ли ме? — попита дрезгаво.

— Да, о, да! — отвърна тя, почти обезумяла от желание. Тялото ѝ продължаваше да се надига към неговото. С приглушен стон той проникна отново дълбоко в нея. Кети извика, прихвана го здраво, а ръцете му обгърнаха тялото ѝ като скоби. Тя усети как той започна да пулсира в нея и се отдаде на върховното си изживяване.

Мина известно време, докато може да се осъзнае. Сърцето ѝ полека-лека се успокои, дишането ѝ се нормализира. Джон все още беше върху нея и огромното му тяло почти я смазваше. Главата му лежеше до нейната на възглавницата. Тя се обърна, за да го види, и нежно прокара пръст по лицето му. При докосването очите му се отвориха. Той я погледна и промълви със задоволство, като целуна красивите пръсти, които тя положи на устните му:

— Скъпа!

Кети се усмихна и отвори уста, за да го накара да изрече двете думички, които обичаше да чува. Той не правеше това с охота. В единичните случаи, когато ѝ казваше колко много я обича, като че ли се срамуваше от слабостта си. Джон бе обкръжен от груби, корави мъже и не му беше лесно да признае, че изпитва чувство на любов. Поведението му обаче го доказваше, а на Кети това ѝ стигаше.

— Няма ли... — започна тя и искаше да добави „да ми кажеш нещо“, когато на вратата силно се почука. Кети се изплаши, като че ли са я хванали да върши нещо неприлично. Джон се ухили.

— Не се безпокой, любима. Това, което направихме сега, е в реда на нещата — той я целуна още веднъж и се измъкна от леглото. — Та нали сме женени или вече си го забравила?

— Престани най-сетне — каза Кети.

Отново се почука, този път по-настойтелно. Кети слезе от леглото, побърза да оправи полите си и вдигна ръце, като се опитваше безуспешно да събере косите си. Къдриците се бяха пръснали във всички посоки. Джон, все още съвсем гол, с ръце на кръста, наблюдаваше усилията ѝ, а по устните му заигра усмивка.

— Изглеждаш, като че ли току-що си станала от сън — подметна той нахално. Тя го изгледа втренчено.

— Мисис Кети? — гласът от външната страна на вратата беше на Марта. — Мисис Кети, вече е почти осем часът, гостите ви скоро ще дойдат. Да ви помогна ли при обличането?

Джон тихичко се засмя, когато Кети, все още оправяйки косите си, тръгна, за да отвори вратата. Преди тя да стигне до нея, той вече беше изчезнал в гардеробната и викаше Питързхем, докато Марта влизаше в стаята.

Нейните очи като че ли се смееха, когато тя едно след друго видя зачервеното лице на Кети, състоянието на роклята ѝ, полупразната вана, следите по пода и накрая — безпорядъка по леглото. Но Марта бе достатъчно тактична, за да премълчи. Без да поглежда към Кети, отиде до леглото и изпъна отново чаршафите, взе гащите ѝ и ги хвърли в един кош за мръсно бельо, след което тръгна към долния край на леглото. Кети гледаше смутено как Марта се мъчеше да извади нещо измежду матрака и таблата на леглото.

— Роклята ми! — отчаяно извика тя, когато разпозна намачканата дреха, която Марта изтръскваше.

— Предполагам, че няма да я обличате сега. А това е добре, тъй като и тя е една от тези неприлични рокли, които сте си ушили.

— Не са неприлични! — Кети защитаваеше роклите си вероятно за стотен път. — Това, че са с дълбоко деколте, се дължи на новата мода! Тъй че не бива да се радваш, Марта. Ще облека друга от новите си рокли, а те всички са дълбоко изрязани.

— Мисис Кети, понякога сте невъзможна! — сгълча я Марта, докато прибираше смачканата рокля. Кети не обръщаше внимание. Миеше лицето и ръцете си със студената вода от гарафата върху тоалетната масичка до леглото.

Марта мълчеше ядосана, докато помагаше на Кети да се съблече, и не посмя да ѝ отправи забележка. След като я изпрати да донесе друга от „ужасните“ си рокли, Кети седна пред огледалото и започна да разресва косите си. Преди още да беше се справила с това, Марта се завърна с роклята, разпростря я върху леглото и взе четката от ръката ѝ. Без да продума, тя започна да реше дългата ѝ коса.

— Кети, виждала ли си бръснарското ми ножче? Не мога да го намеря никъде.

Джон бе застанал на вратата между спалнята и гардеробната, небрежно подпрял едното си рамо на касата. Беше облякъл разкошния

си сутрешен халат от червен брокат, подарен му от Кети за сватбата. Пяна за бръснене покриваше долната част на лицето му.

— Бях го взела — призна см тя с чувство на вина и се обърна към него. Джон се изправи и влезе в стаята.

— Ти? За какво ти е притрябвало? — беше изненадан.

Кети хвърли бърз поглед през рамо към Марта. Ако кажеше истината сега, тя щеше да гълчи часове наред; представите на Марта за това, какво трябва да прави една дама от добро семейство и какво не, бяха изключително строги. Жената я поглеждаше вече подозрително, докато Джон чакаше с интерес да чуе отговор.

— Бръснах си краката — отхвърлила всяка предпазливост призна Кети с наведена глава. — Според Джоди в неговата „Книга за дами“ това е най-новата мода, щом носиш копринени чорапи.

Реакцията на това обяснение беше мигновена. Марта сякаш цялата настръхна, докато Джон само се захили.

— Не мога да твърдя, че съм забелязал разлика — безсрамно измърмори той. Явно беше, че това го забавлява. Кети му върна ножчето.

— Мисис Кети, имате ли изобщо чувство за срам? — избухна Марта, отърсвайки се от изненадата. — Какво би казала майка ви? Дамите, които вършат това, те... те не са никакви дами!

Джон се засмя злорадо и отново изчезна в гардеробната. Намираще, че ругатните на Марта са чудесни! А пък и тя самата беше доволна, мислеше си Кети ядосано.

— Марта, престани най-после — не издържа тя накрая. — Сега съм омъжена и мога да върша каквото искам.

— Да, вярно е, вие сте омъжена — отвърна Марта, — но това е всичко! Трябва да кажа, че съм изненадана, че мастер Джон допуска да се държите по този начин. Той ви разглезва, да, така е. Всеки съпруг на място би ударил с юмрук по масата. Да си парфюмирате водата във ваната — да, това е предостатъчно. Да не мислите, че не усещам? Но да си бръснете и краката...! Какво ли друго може да се очаква, ако смея да попитам?

Тя слушаше мълчаливо словесната тирада, докато Марта ѝ оправяше косите. Щом свърши, Кети бутна стола назад и се надигна. Марта, все още гълчейки, донесе от леглото „неприличната“ вечерна рокля.

— Стойте мирно — заповяда тя и умело метна роклята над главата на Кети, без да развали нито една къдрица от косата ѝ. После я оправи и започна да я закопчава. През това време държеше устата си затворена.

— Да не смятате, че не знам нищо за пудрата ви в тоалетката? — избухна тя изведнъж точно когато Кети мислеше, че цялата проповед вече е свършила. Кети изпъшка. Понякога ѝ беше трудно да се разбере с Марта, но знаеше, че ужасно ще ѝ липсва, ако трябва да се оправя без нея.

Когато всичко бе готово, Кети се огледа одобрително на голямото огледало, а Марта я наблюдаваше гневно. Кети не обърна внимание на нейния поглед, а започна да преценява външния си вид. Ако трябваше да признае само пред себе си, роклята наистина беше малко предизвикателна, но гласно тя никога не би го казала. Раменете бяха голи и изглеждаше, че гърдите ѝ държаха роклята. За да подчертае прелестта си, Кети си сложи перлена огърлица, обвита двойно около врата, и подходящи обеци. Отстъпи крачка назад, убедена, че никога не е била по-хубава, макар че тайничко смяташе да е по-разголена.

— Една малка дреболия, не мислиш ли, че си забравила нещо? — Джон беше влязъл и застанал зад нея. Леко сложи ръце върху раменете ѝ, докато наблюдаваше отражението в огледалото. — Може би ще си облечеш нещо отгоре?

— Колко смешно — отвърна Кети, при което си даде сметка, че той изглежда много добре в официалния си тъмен вечерен костюм. — От ден на ден ти все повече заприличваш на порядъчен съпруг. Спомням си времето, когато би се влюбил в тази рокля.

— Грешно ме разбра, скъпа. Роклята е чудесна. Това, което не ми харесва, е, че гостите мъже не биха отделили очи от моята съпруга — при тези думи той погледна отстрани Марта, която слушаше безмълвно, но погледът ѝ красноречиво говореше, че е напълно съгласна с него. — Така ли е, Марта?

— За бога, не я карай да започва отново! Седмици наред само това ми приказва! — Кети се поусмихна, като се отдръпна от огледалото. — Вероятно капитан Хейл ще си припомни, че точно той беше този, който настояваше, дори против волята ми, да имам нови летни тоалети. Би трябвало да търсиш вината у себе си, щом смяташ,

че стилът е твърде ексцентричен. Абстрахирай се от това обаче, не намираш ли, че изглеждам добре?

— Много добре — съгласи се той отегчен. — Пък съм и далеч от това да следя модата. Не се оплаквай обаче, ако старият мистър Грейвз разлее супата по ризата си само защото не сваля поглед от теб — той я погали с пръст по тила.

Кети се засмя, изправи се на пръсти и го целуна по устата.

— Е, какво ти казах? Джон не се преструва — обърна се тя триумфиращо към Марта. Старата жена само сбръчка нос.

— Както вече отбелязах, той ви разглезва. Надявам се да не съжالياва за това един ден — последното тя измърмори под носа си, но, както предполагаше, беше чула. Кети с достойнство реши да не обръща внимание, Джон се усмихна на Марта и последва примера на жена си.

От долу се чуваха гласовете на първите гости. Кети бързо грабна ръкавиците и ветрилото си. Прегърна Марта помирително, преди да вземе Джон под ръка.

Долу, в приемната, вече ги чакаха мистър Грейвз, възрастен джентълмен, комуто принадлежеше плантацията, присъединена към Уудхем, неговата съпруга Рут и дъщеря им Милисент. Кети харесваше много мистър и мисис Грейвз, тъй като те бяха направили всичко, за да помогнат на семейството ѝ да се установи тук. Друг бе въпросът относно Милисент. Тя беше почти тридесетгодишна, съвсем безлична, неомъжена. Обличаше се като младо момиче и постоянно се усмихваше превзето, като се опитваше да изглежда по-млада. Това, което най-много дразнеше Кети, беше, че не пропускаше възможност да хвърля на Джон скрити погледи. Правеше му чест, че изобщо не обръща внимание на това.

Гостите пристигнаха. Кети и Джон се разделиха, смесиха се с гостите и разменяха любезни слова.

Вечерята премина без инциденти, макар че Кети с усилие можа да потуши смеха си, когато мистър Грейвз, както бе предсказал Джон, поля със супа официалната си риза. Тя погледна към съпруга си, чиито устни трепнаха, но се опита да потисне напушилия я смях, затова се обърна наляво, където седеше Джералд Бейтс, връстник на Джон.

След вечерята дамите оставиха мъжете да се насладят на пурите и на брендите си и се оттеглиха в салона да пият чай. Половин час по-

късно господата се присъединиха към тях. Щом прекрачиха вратата, се разбра, че са пили повече, отколкото бе редно. Джералд Бейтс се смееше твърде високо на някаква дреболия, а лицата на другите бяха зачервени. Джон се усмихваше благоразумно, както винаги. Кети винаги се учудваше колко много можеше да издържа. Един-единствен път го беше видяла пиан и това беше, когато се роди Крей. Но според Питързхем някога Джон е изпивал доста голямо количество уиски, докато му проличи.

Кети погледна мъжа си неодобрително, защото бе допуснал гостите да пият твърде много. Той разбра правилно погледа ѝ — в следващия момент лицето му доби такъв дълбоко разкаян вид, че тя, без да иска, се засмя. Джон я възнагради с усмивка, на която знаеше, че тя няма да устои. Тъй като продължаваше да го фиксира, реши да отиде при нея.

— Бихте ли ни изсвирили нещо, лейди Кети? — чу се силният глас на Джералд Бейтс. Тя предпочиташе да откаже, но не намери разумно извинение. Затова се усмихна, тръгна към малкия роял в ъгъла на стаята и седна на тапицирания стол.

— Какво бихте желали да чуете? — Кети приветливо се обърна към гостите. След като я увериха, че всичко би им харесало, започна да свири мелодията на един валс. Джералд Бейтс дойде и се облегна на рояла, като открито ѝ се любуваше. Тя усети, че погледът му шари по голите ѝ рамене, и пожела негласно, но настоятелно, той да се махне. Ако продължеше да я фиксира така, щеше да има разпавии. Джон беше особено ревнив, когато ставаше дума за негова собственост, а без съмнение той гледаше на Кети като на такава. Когато забележеше, а как да не забележи, по какъв начин я наблюдаваше Джералд, едва ли щеше да му хареса. Щеше да му цапне един независимо дали му е гост или не.

Кети довърши валса с облекчение. Преди да се изправи, усети, че полагат лек кашмир върху раменете ѝ. Изплашена се обърна и видя Джон да наблюдава Джералд с усмивка, за която със сигурност можеше да се каже, че е агресивна.

— Помислих си, че ти е малко хладно — каза той с голямо внимание, сигурен, че Джералд е разбрал точно думите му.

— Благодаря, скъпи — отвърна премаляла, обви раменете си с шала така, че да покрие голотата, и се надигна, когато Джералд бе

отминал тихо. — Наистина беше малко хладно.

Тя хвана Джон под ръка и докато отиваха към мястото ѝ, тайничко го благославяше за самообладанието. Той можеше да бъде изключително ревнив; Кети му прощаваше, понеже знаеше, че неговата несигурност се коренеше в предишния му опит с жените. Но тя се надяваше все някога да успее да го убеди, че любовта ѝ към него е завинаги. Самообладанието му при днешната ситуация даваше надежди.

През следващите четиридесет минути Джон неотлъчно стоеше до нея. Стана ѝ смешно, като забеляза как Джералд се мъчи да ги отбегне. Трябваше да признае обаче, че постъпва разумно. Джон можеше да бъде опасен противник.

— Мисис Кети — изведнъж Питързхем се появи до нея. Тя премига, обръщайки се към него. В мислите си беше много, много далече оттук.

— Какво има, Питързхем? — първата мисъл на Кети беше да не би Крей да се е разболял. Той не би я обезпокоил за нещо незначително, когато имаха гости.

— Пристигна един мъж с писмо за вас, мисис Кети. Казва, че е спешно.

— Писмо? — повтори Кети и почувства, че сърцето ѝ почна да бие силно. Едно такова писмо можеше да означава само лоши вести. С няколко думи за извинение тя се изправи и последва Питързхем към приемната. Там я чакаше един мъж. Кети не обърна голямо внимание на обясненията му, а с треперещи пръсти пое писмото, разкъса плика и премина по редовете. Докато четеше, лицето ѝ пребледня.

— Какво се е случило, скъпа? — Джон беше на вратата и сбръчка чело, опитвайки се да отгатне по лицето ѝ. Тя го погледна, очите ѝ бяха пълни със скръб.

— О, Джон, за татко е... — тя избухна, хвърли се в ръцете му и усети как я прегръщат утешително. — Пишат, че е на смъртно легло! Трябва веднага да отида при него!

---

[1] Тати (англ.). — Б.пр. ↑

2.

В Англия беше много по-хладно, отколкото в Южна Каролина. Това бе единственото предимство според Кети. Валеше дъжд, неприятен, неспиращ ситен валеж, типичен за Лондон в края на септември. Прегърнала в скута си Крей, Кети седеше срещу Марта в наетия файтон. Беше ѝ студено и тя се сгуши в палтото с кожена гарнитура. Струваше ѝ се, че тропотът на конските копита по паважа и тракането на колелетата бяха единствените звуци на света. В цялата ли страна мирише на червеи? — унило се питаше тя. Направи опит да се утеши, като притисна Крей още по-здраво към себе си. Не би желала нищо повече, освен да си бъде при Джон.

Той трябваше да остане в Уудхем. Щеше да е безотговорно да напусне плантацията малко преди брането на реколтата. Кети знаеше това, дори сама го убеждаваше, когато той предложи да я придружи. Но истинската причина, поради която тя искаше да го възпре, беше друга: в Англия считаха Джон за избягал затворник, осъден за пиратство и убийство. Ако го хванеха, веднага щяха да го обесят.

— Файтонът спря, мисис Кети — Марта проговори за пръв път, откакто преди около час бяха тръгнали от пристанищния док. Щом чу гласа ѝ, Кети се върна в действителността. Наведе се напред, за да погледне през прозорчето, и пообърса с длан запотеното стъкло. От външната страна градската къща на площад „Гросвенор“, принадлежаща на леля ѝ Елизабет, лейди Стенхоуп, изглеждаше точно така, както преди две години. С трите си етажа, с червените тухли и с изцялата, боядисана в черно ограда, отделяща улицата от имението, къщата бе толкова импозантна, колкото и самата лейди. Кети си спомняше много добре и за предишното си пребиваване тук. Тогава разбра, че и вътре всичко бе също тъй прецизно и точно, както изглеждаше отвън. Не само обноските бяха официални и превзети. Такива бяха дори и мебелите. По време на бременността си с Крей Кети бе изкарала тук почти три месеца. Тогава като че ли беше изоставена от съпруга си. Бе ѝ неприятно да си припомня този период.

— Слизате ли, лейди? — стресна я грубият глас на кочияша, отворил вратата. От шапката му се стичаше вода. Кети подаде заспалия Крей на Марта и се надигна. Не ѝ се слушаха никакви разправи и затова с безмълвен поглед възпря Марта, която явно бе разярена от обидното поведение на кочияша.

Той беше настоял да му платят предварително и след като слязоха, набързо нахвърля куфарите им на улицата, качи се на капрата и замина. Кети ядосано гледаше купчината багаж, а дъждът мокреше дрехите ѝ. Накрая сви безпомощно рамене, обърна се и забърза към вратата.

— Добър вечер, милейди — каза Симс, икономът, когато ѝ отваряше. Не изглеждаше изненадан, че я вижда. Кети сметна, че леля ѝ е предполагала за идването и е инструктирала прислугата. Тя не беше успяла да отговори на съдбоносното писмо, защото веднага трябваше да тръгнат.

— Добър ден, Симс — безразлично отвърна Кети. Икономът отвори широко вратата, тя мина край него и стъпи на мраморните плочки в приемната, следвана от Марта, която носеше Крей. Марта и Симс се спогледаха студено. При последното пребиваване те непрекъснато воюваха.

— Лейди Стенхоуп се намира в малкия салон, милейди — информира я Симс.

— А баща ми? — тихо запита Кети.

— Той е горе, в зелената стая, милейди. Съжалявам, но трябва да ви кажа, че състоянието му не се е подобрило. На всички ни е мъчно, че на сър Томас се случи такова нещо, милейди.

— Благодаря, Симс. Ще се кача веднага при него. Моля, покажете на Марта къде ще спим и наредете да внесат нещата ни. Боя се, че всичко е прогизнало.

— Разбира се, милейди — Симс не издаде с нищо изненадата си от държанието на Кети. За да е изрядна в обноските, тя би трябвало първо да поздрави леля си, която, в края на краищата, беше домакинята тук. Преди да тръгне нагоре, би било редно да изпие чаша чай с нея. Кети беше наясно, че нарушава етикета, но истината беше, че в момента не се чувстваше подготвена да види леля си. Откакто Джон я отведе оттук през една снежна януарска нощ, те не се бяха срещали, а тя не си и представяше, че лелята жадува да я поздрави с „добре

дошла“. След прословутото похищение от пирата, както и след последвалата бременност с Крей, първото ѝ появяване сред лондонското общество бе равностойно на скандал. Едва ли някой приемаше за меродавна историята, разпространявана от бащата и от лелята, че Кети била опечалена вдовица, която при пиратското похищение вече носела детето на починалия си съпруг. А тъкмо когато одумките позатихнаха, тя изчезна отново. Устните на Кети трепнаха, трябваше да потисне злорадата усмивка. Какво обяснение беше дала лейди Стенхоуп тогава?

Самата лейди току-що се бе появила на вратата.

— Скъпа моя! — намерението на Кети да се качи веднага горе, пропадна. Още преди да проумее какво става, тя попадна в прегръдка и бе облъхната от облак парфюм. Подобно посрещане със сигурност не бе очаквала.

— Здравей, лельо Елизабет! — учтиво промълви Кети, щом успя да се изтръгне от прегръдката, и целуна леля си по бузата. — Радвам се, чете виждам.

— О, скъпа моя! — гласът на лейди Стенхоуп бе пълен с чувство.

Кети премигна учудена. Леля ѝ общо взето беше резервирана, студена, величествена лейди, интересуваша се от две неща: от сина си Херълд, наследил титлата лорд Стенхоуп след смъртта на нещастния си баща, и от положението си в обществото. Може би пък близостта ѝ с единствения брат бе оказала своето въздействие. Това би била единствената причина, която е довела до промяна в отношението ѝ, помисли си Кети.

— Както виждам, довела си и детето — изразът на лицето на лейди Стенхоуп бе малко странен, когато забеляза малкия Крей, спящ в ръцете на Марта. Това дете за нея и за сина ѝ винаги щеше да е символ на позор. Тази мисъл бе достатъчна, за да накара кръвта на Кети да закипи.

— Доведох сина си, естествено! Ако това не е удобно за теб, бихме могли да си наемем стая в хотел! — гласът ѝ прозвуча ледено. Лейди Стенхоуп явно бе шокирана. Това самоуверено същество нямаше нищо общо с боязливото момиче, живяло преди време под покрива ѝ.

— Не, не, и дума да не става! Ти си добре дошла тук, разбира се. Освен това сигурно желаш да си близо до Томас!

Кети помисли малко, после наведе глава. Не ѝ убегна натъртването на „ти“ в обръщението. Но в момента състоянието на баща ѝ бе по-важно от нейната гордост.

— Благодаря, лелю. А сега бих искала да видя татко, ако не възразяваш. Ще се радвам, ако Симс покаже спалнята на Марта. Както виждаш, синът ми вече спи.

— Да, естествено, скъпа моя — бързо се съгласи лейди Стенхоуп. После, като че ли се двоумеше, каза: — Има нещо спешно, което би трябвало да обсъдя с теб, Кети. Вероятно бихме могли да поговорим, а после да идеш при Томас. Сега ти не би могла да сториш нищо за него.

— Бих желала първо да видя баща си, ако нямаш нищо против. Сигурна съм, че няма нещо, което да не може малко да изчака.

— Да, да, мисля, че имаш право — измърмори лейди Стенхоуп, без да е напълно убедена. — Има обаче нещо, което би трябвало да знаеш, Кети.

— По-късно, лелю, моля те — твърдо отвърна тя, обърна се и започна да изкачва стълбището. Марта заедно с Крей я последва, а и Симс, отправил питащ поглед към господарката си, тръгна след тях. Лейди Стенхоуп ги гледаше, навъсила чело.

— Кети! О, Кети, добре, че дойдохте! — извика Мейсън, камериерът на баща ѝ, когато при почукването отвори вратата на зелената стая. Дребният човечец се преобрази от радост, в очите му заблестяха сълзи. Та той я знаеше още от раждането ѝ. — Сър Томас ще бъде изключително щастлив, Кети.

— Да не си си помислил, че няма да дойда, Мейсън? — тихо попита тя, когато той отстъпи, за да я пусне в стаята.

— Не съм се съмнявал в това, Кети. Обаче лорд Стенхоуп смяташе, че няма да дойдете.

— Е, както често се е случвало, лорд Стенхоуп се е излъгал — гласът ѝ беше малко хаплив. Нейният братовчед никога не ѝ беше допадал. — Как е баща ми?

— Не е много добре, мисис Кети, макар че не бих искал да го кажа — тъжно отговори Мейсън и гласът му се превърна в шепот, когато я последва и застана до огромното легло. — От доста дълго време не се чувстваше добре — винаги казваше, че му липсват. Дойде в Лондон за конните надбягвания. Ударът му беше неочакван. Тук, в

тази стая. Цялата му лява страна е парализирана, Кети, рядко бодърства повече от четвърт час. Много е лошо, просто ужасно.

Кети кимна и усети буца в гърлото си, която ѝ пречеше да говори. Почувства, че сърцето я стяга, когато по очертанията под завивките трябваше да различи някогашната добре изглеждаща и здрава фигура на баща си. Косата му, преди златиста като нейната, сега беше побеляла, а лицето върху възглавницата беше изпито и бледо. „Ужасно стар изглежда“ — мина ѝ през главата и за пръв път си даде сметка, че той може да умре. През цялото пътуване през Атлантика не си позволи да мисли за това, все си внушаваше, че той има нужда само от нейните всеотдайни грижи, за да се изправи на крака. Сега обаче трябваше да осъзнае, че състоянието му е много по-тежко, отколкото си бе мислила.

— О, папа! — простена тя. Коленичи пред леглото и потърси изтощената ръка на баща си. — Папа, аз съм, Кети.

Затворените клепачи се отвориха за момент и празните сини очи като че ли я видяха.

— Кети — тя долови името си като пресипнал шепот. Ръката, която държеше, стисна за миг нейната и пак се отпусна. Очите му се затвориха отново.

— Папа! — сълзи потекоха по бузите ѝ, тя целуна ръката му. Не можеше да приеме, че баща ѝ ще умре, и се страхуваше. Мъката се превърна в болка, дълбоко прояждаща я отвътре.

— Доктор Боуен каза, че сънят е най-доброто лекарство за него, мисис Кети — Мейсън сложи ръка на рамото ѝ. Тя обърна главата си към него и видя, че и неговите бузи са влажни като нейните.

— Да — Кети потисна сълзите си и се надигна с помощта на Мейсън. — Знаеш ли... ти знаеш ли кое е причинило удара, Мейсън?

Мейсън я погледна учудено.

— Лейди Стенхоуп още ли не е разговаряла с вас, мисис Кети?

— Искаше, но аз трябваше да видя първо баща си. Защо, Мейсън?

— Съвсем не знам как да ви го кажа, мисис Кети — нерадостно промълви той.

— Как да ми кажеш какво, Мейсън? — гласът ѝ прозвуча остро.

Започна да я обзема необясним страх. Нещо не беше в ред, това бе ясно вече.

— Сър Томас тъкмо пишеше едно писмо, когато получи удара, мисис Кети — бавно започна Мейсън. — Аз... аз мисля, че ще е по-добре да го прочетете.

Мейсън отиде до писалището в стаята, отвори едно чекмедже и извади лист хартия. Кети безмълвно взе листа, видя, че е адресиран до нея в Уудхем, и го разгърна с треперещи пръсти. Когато започна да чете, усети устата си пресъхнала.

„Дъще — започваше писмото. — Болно ми е, че трябва да бъда приносител на лоши известия, но току-що получих информация, за която трябва веднага да те уведомя. Надявам се, че ще можеш да поправиш станалото, без да пострада душевният ти мир и без да оскърбиш детето и съпруга си.

Кети, мила моя, когато уреждах бракосъчетанието ти да бъде извършено на кораба «Лейди Честър» от капитан Уинслоу, аз изхождах от това, че той, както всички висши офицери, е упълномощен да извършва такива церемонии. Сигурен съм, че и той се е чувствал такъв и затова няма вина. Неприятният факт обаче, който научих едва сега, е следният: непосредствено преди брачната церемония капитан Уинслоу вече е бил отзован от поста си. От това следва, че бракосъчетанието е неправомерно, че бракът ти с Джонатан Хейл в действителност е невалиден.“

В писмото си той продължаваше да съветва Кети възможно най-скоро да се бракосъчетае отново с Джон, за да узакони раждането на Крей. Тя толкова бе шокирана от всичко, което току-що бе прочела, че не можеше да го възприеме. От последната дума накрая личеше само една драскулка и Кети осъзна, че на това място баща ѝ е получил удара.

„Джон и аз не сме женени! Крей е... о, господи, прости ми, Крей е извънбрачно дете — копеле!“ — единствено тези шокиращи мисли минаха през главата ѝ. Когато откъсна поглед от писмото и погледна към Мейсън, очите ѝ бяха замъглени.

— Мейсън... — глухо прозвуча гласът ѝ. — Мейсън, знаеш ли какво пише тук?

— Да, мисис Кети — отговори той съчувствено, като видя отчаяния поглед на Кети. — Ние намерихме писмото, след като сър Томас получи удара. За него това ще е било също такъв шок, като за вас.

— Да, разбира се — изведнъж ѝ стана ясно какви последици ще има за нея и детето и пребледня. Ако се разбере какво е писал баща ѝ, всички щяха да я имат за пропаднала, никой от приятелите и познатите нямаше да я приеме вече в дома си. Обществото не прощава на жени, които са „кривнали от пътя“. А Крей нямаше да се счита за законен син на баща си, нито пък за негов наследник, а... за копеле. Изведнъж на Кети ѝ прилоша.

— Какво ви е, Кети? — попита Мейсън загрижен, когато тя се олюля.

— Мейсън, моля те, извикай Марта. Мисля, че не съм добре — с усилие успя да каже Кети. Той тръгна, за да изпълни молбата ѝ. В същото време коленете ѝ се разтрепериха, не можа да запази равновесие и се свлече на пода.

Следващите няколко дни отминаха, без Кети да осъзнае това. Би искала да пише на Джон и да му съобщи за станалото, но се страхуваше, че той веднага ще тръгне за Англия, и затова се въздържахше. Трябваше тя да си отиде вкъщи, за да оправи всичко, но просто не можеше да остави в момента баща си. Неговото състояние леко започваше да се подобрява, противно на очакванията на лекаря. Марта бе също така объркана и двете обсъждаха проблема отново и отново. Бяха единодушни, че щом Джон разбере положението, ще се венчае отново за Кети и ще узакони Крей. В това не се съмняваха. Но Кети не можеше да се успокои, докато не станеше законна съпруга на Джон. Разкъсваше се между страха за баща си и огромното желание да се завърне при Джон.

За удивление на Кети леля ѝ Елизабет беше неочаквано мила и любезна към нея. Не я смяташе за пропаднала, нито пък говореше нещо лошо за Крей. Може би болестното състояние на брат ѝ бе причината да омекне. Преди две години не проявяваше толкова

разбиране. Кети знаеше, че леля ѝ не я обича особено много, и затова не можеше да си обясни нейната толерантност. Едва по-късно започна да разбира какво се въртеше в главата на лейди Стенхоуп.

— Както съм казвала винаги: всяко зло за добро — започна леля ѝ с въздишка, когато в един мрачен следобед Кети пиеше чая си с нея. Кети я погледна озадачена. Лейди Стенхоуп продължи: — Мое мило момиче, ти сигурно дори не предполагаш, но с татко ти имахме една мечта. След като бе роден Херълд, а после и ти, ние мечтаехме един ден двамата да се ожените. Томас горещо желаше това, също и аз.

— Както казваш, лелю, това е било една мечта — отвърна Кети, наострена изведнъж. От къде на къде подхвана тая тема? Дори сър Томас действително да е имал такова намерение, то ще да е било преди години, но можеше да повярва, защото той, общо взето, не одобряваше браковете между братовчеди и братовчедки.

Лейди Стенхоуп като че ли малко се подразни.

— Вие двамата бихте могли да бъдете идеална двойка. Той е седем години по-голям от теб — съвсем подходяща разлика. Винаги съм смятала, че мъжът трябва да е малко по-възрастен от жената, за да е водещ. Двамата сте от една и съща среда, приятни сте, атрактивни...

Тук тя бе прекъсната от Кети, смаяна от слепотата на майчината любов. Само майка му можеше да нарече приятен и атрактивен добре охранения Херълд с грозното лице.

— Какво трябва да означава тоя безсмислен разговор, лелю? В края на краищата, всички надежди, които баща ми и ти може да сте таили, са унищожени от женитбата ми с Джон, ако не и по-рано.

— Точно затова става дума, Кети! — лейди Стенхоуп остави всякаква предпазливост и каза: — В действителност ти не си се венчала за този човек! Бракът ви е невалиден! Сега можеш да забравиш тази ужасна грешка, която ти, малко или много, си била заставена да извършиш! Херълд и аз обсъждахме това и сме на едно мнение: това е божя работа! Той ти дава втори шанс, Кети!

Кети се чудеше дали да се ядосва, или да се смее.

— Та аз не желая втори шанс, лелю. Щом се върна в Южна Каролина, веднага ще се омъжа отново за Джон. Смятах, че си разбрала това.

Лейди Стенхоуп знаеше твърде добре кога трябва да отстъпи, за да постигне това, което желае.

— Чисто разточителство — само каза тя и за облекчение на Кети темата като че ли беше приключена.

Едва по-късно през нощта край леглото на баща си, Кети отново си припомни разговора. Колкото повече размисляше, толкова по-ясно ѝ ставаше отношението на двамата Стенхоуп. Толерираха я в сегашното ѝ положение, защото се надяваха да я убедят да се омъжи за Херълд. Но защо? Тя и Херълд не можеха да се понасят още от първия ден и макар Кети да бе почувствала в погледа му някакво желание, едва ли физическата страст към тялото ѝ можеше да е достатъчно основание да се ожени за нея. Просто нямаше смисъл. Накрая реши да пита доктор Боуен кога би могла да се върне в Щатите и да вземе баща си.

По това време самият Херълд поддържаше нейната подозрителност. Беше много учтив, стараяше се винаги да я срещне, носеше ѝ най-новите романи за четене, дори купуваше играчки за Крей. Кети приемаше всичко това с хладно равнодушие.

Зарадва се изключително, когато доктор Боуен се съгласи, макар и резервирано, сър Томас да замине на почивка в Щатите. Кети почти беше загубила надежда, че ще се върне вкъщи, ще лежи в прегръдките на Джон и ще забрави целия кошмар. Крей чувстваше липсата на баща си, а тя — на съпруга си, както се бе оказало — на бъдещия си съпруг. Кети се усмихна, като че ли ѝ олекна. След като се венчаят, може би най-сетне ще имат време да направят истинско сватбено пътешествие.

Марта изцяло поддържаше Кети колкото може по-скоро да се завърнат в Южна Каролина. За разлика от Кети, която бе твърде погълната от грижите по баща си, а и от необходимостта да оправи невалидния си брак, Марта гледаше на отношенията в дома съвсем реалистично и те не ѝ харесваха. Лорд Херълд наблюдаваше Кети така похотливо, когато тя не го виждаше, че Марта бе смаяна. Освен това лейди Стенхоуп, за която знаеше, че е безсъвестна, користна и надута, сега се държеше с Кети така любезно, че чак беше обезпокоително. Носеха се и слухове, че Стенхоуп са на прага на финансово разорение. Всичко това, взето заедно, можеше да означава само ядове. Колкото по-скоро мисис Кети заминеше оттук, толкова по-добре.

Мейсън, с когото Марта сподели загрижеността си, я подкрепи с цялото си сърце. Те решиха да не изпускат Кети от очи, без тя да разбере. Винаги когато лорд Херълд си беше вкъщи, имаха грижата един от тях да е край нея.

Междувременно Кети ангажира места за себе си, баща си, Марта, Мейсън и Крей на един кораб, който трябваше да отпътува от Лондон точно пет седмици след нейното пристигане. Затова се чувстваше по-добре и дори бе в състояние да присъства на тазвечерното парти, организирано от леля й. Както се аргументира лейди Стенхоуп, след като Кети има само още една седмица в Лондон, би било непростимо да не си позволи малко развлечение.

Остатъка от следобеда прекара с баща си, който идваше в съзнание за по-дълги периоди. Все още беше много слаб и дясната му страна бе напълно парализирана, но познаваше Кети и очевидно се радваше много, че е при него. Веднъж на ден идваше да го види и Крей. Но Кети смяташе, че тези посещения трябва да са кратки. Сър Томас не беше преодолял все още опасността. Според доктор Боуен и най-малкото вълнение можеше да предизвика втори удар. Затова Кети не подкачаше темата за Джон и невалидния си брак. Явно ударът бе изтрил всичките му спомени по този въпрос и тя не искаше да му напомня.

Когато Мейсън донесе таблата с храната, а Кети обясни, че ще вечеря заедно с гостите, сър Томас много се зарадва. Той се опита провлечено да й каже, че би трябвало да се вижда и с други хора, а не да остава през целия ден до него.

— Ти самата изглеждаш вече болнава, дъще. Млада си и трябва да се развличаш. Не да гледаш такъв болен старец...

— О, татко, с удоволствие се грижа за теб — с обич го сгълча Кети. — Освен това ти си всичко друго, но не и болен старец. Щом оздравееш отново, всички дами от Чарлистън ще чакат на опашка пред вратата ти. Ще трябва да те молим да заминеш някъде, за да има тишина и спокойствие.

Сър Томас се засмя — за първи път след удара — и Кети бе осенена от надежда. Може би след време ще се възстанови напълно. В края на краищата, случва се и лекарите да се заблуждават. Сега той се чувстваше много по-добре от деня, в който тя пристигна.

Кети се наведе и го целуна по бузата. Когато прекоси хола към стаята си, крачеше по-леко. Усмихна се весело, поздравявайки Марта и Крей, които я погледнаха при влизането й.

— Помогни ми да се облека, Марта — каза тя радостно и взе детето си на ръце.

— Мама! — започна да протестира Крей с писукащ глас, когато тя го погъделичка, а после и двамата се претърколиха на леглото и се разсмяха.

— Толкова сте щастливи — отбеляза Марта с усмивка и кръстосала ръце наблюдаваше двете същества, които обичаше най-много на света.

— Защо не? — отвърна засмяна Кети. — След по-малко от една седмица ще пътуваме към къщи! Всеки път, щом помисля за това, се чувствам чудесно!

— Аз също — каза Марта замислена. Кети я погледна с любопитство. Но преди да успее да зададе въпрос, Крей отвлече вниманието ѝ.

— Крей иска вкъщи! — обяви той и малката му брадичка потрепери застрашително. — Крей иска при тати! Тати, тати!

— И двамата скоро ще видим тати, съкровището ми — обеща тя и се огледа за нещо, което да му отвлече вниманието. Подаде му красиво кристално шише с одеколон, което имаше форма на птица. — Ето, миличко, поиграй си, докато мама се облече. След това ще ти разкажа една приказка, преди да си легнеш.

— Добре — каза замислен Крей, взе шишето и пхна гърлото му в устата си. Кети го гледаше и размишляваше дали не е по-добре да прибере шишето. Ако се случ...

— Няма да стане нищо — успокои я Марта, но тя продължаваше да гледа през рамо към детето, докато ѝ оправяха косата.

Изборът на вечерна рокля беше лесен, понеже си бе взела само една: кремава с копринена подплата и украсена с цели метри ирландска дантела. Имаше дълги ръкави, красиви панделки и общо взето беше много по-затворена от всички рокли, които носеше в последно време. Марта не пропусна да изрази одобрението си:

— Поне покрива гърдите — хапливо подхвърли тя и Кети сбърчи нос.

Косата ѝ се спускаше на гъсти къдрици, а единствените бижута, които носеше, бяха брачната халка и годежният пръстен, както и прекрасна диамантена огърлица, подарена от Джон за последния ѝ рожден ден.

Преди Кети да успее да разкаже обещаната приказка на Крей, разбра, че другите гости са дошли. Чу ги да се смеят и да говорят в

голямата приемна в задната част на къщата.

— Кети! Ето те и теб, скъпа моя! — екзалтираният глас беше на лейди Стенхоуп. Тя буквално издърпа навътре племенницата си, която пристъпваше колебливо от вратата. Всички погледи веднага се насочиха към Кети. Тя се усмихна на присъстващите, знаейки, че е обект на разни преценки — „черната овца на семейство Олдли“, „жизнерадостна“ дори „пропаднала жена“. Това можеше да се прочете по очите им съвсем точно...

— Кети, мисля, че познаваш вече графиня фон Фърт? — лейди Стенхоуп я бе довела до една възрастна дама, облечена в рокля в крещящ десен. Кети кимна учтиво, макар че нямаше понятие, къде би трябвало да е срещала графинята, която отвърна на кимането със студено поклащане на главата си, покрита с пера.

— Лейди Кетрин — промълви тя. Кети се усмихна хладно, решила с поглед да срине всеки, който искаше да ѝ покаже с презрението си. Лейди Стенхоуп побърза да разведе племенницата си из залата.

Толкова много хора имаше там, че след известно време Кети не се стараеше да им запомня имената. Скоро леля ѝ се отдалечи. Кети спазваше правилата на етикета: разговаряше по малко с всеки на незначителни теми, смееше се на тъпи вицове. Не след дълго обаче започна да я мъчи силно главоболие; беше ужасно горещо, а нито един прозорец не беше отворен. Многобройните свещи в полилеите горяха, миризмата на стопена лой се смесваше с миризмите на ядене и запотени тела. Кети усети, че ѝ става зле, и реши да намери по най-бърз начин местенце, където би могла да си отдъхне за малко.

С усмивка започна да се измъква от навалищата, кимваше, когато хората я заговаряха или ѝ махваха с ръка. Трябваше да излезе колкото може по-бързо! Най-сетне намери това, което търсеше — червена копринена завеса, зад която бе вратата към малка съседна стаичка. Кети влезе вътре, прекоси мраморния под и полегна на твърдото канапе. Почувства се добре, усмихна се, облегна се назад и затвори очи. „По-уморена съм, отколкото смятах — мина ѝ през главата, — щом на това канапе съм като че ли в пухената си постеля!“ След малко потъна в мислите си.

В това положение я намери Херълд. Той влезе тихо и за момент остана като закован. Братовчедка му беше тъй красива с бялата си кожа

и златистата коса! Стройното ѝ, добре оформено тяло се подчертаваше още повече от роклята. За миг той забрави, че е развратничила с пират и че е родила копеле. Очите му лъснаха похотливо. Все пак майка му трябва да е обезумяла, за да му предлага да се ожени за тая! Е, да, той би пожелал тялото ѝ, но нямаше намерение да се жени за нея, за да го притежава. В края на краищата, тя бе разделена почти два месеца от своя тъй наречен съпруг и сигурно копнее за мъж... А пък и парите — баща ѝ беше богат, а тя — единственото му дете. Ясно беше, че ще ѝ завещае всичко. Междувременно парите си стояха във фонда на попечителите по наследството и чакаха да бъдат дадени. А Херълд спешно се нуждаеше от пари. Беше проиграл цялото си състояние и кредиторите му го притискаха от всички страни. Ако не намереше скоро пари, беше загубен. Може би все пак трябва да се ожени за нея. Поне беше хубава, пък и в жилите ѝ течеше благородническа кръв, макар че не всичко бе точно така, както би искал. Щеше да я направи скромна и послушна женичка, съгласна да си стои в малкото му имение, докато той убива времето си в града. Вероятно ще му е благодарна, че с негово съдействие си е възвърнала мястото в обществото, тъй че винаги щеше да прави това, което ѝ каже. Да, може би ще се ожени за нея въпреки всичко...

Кети се помръдна, вдиша дълбоко и гърдите ѝ се надигнаха, като изопнаха възбуждащо роклята. Херълд я зяпаше с ококорени очи. Всички мисли за пари и женитба изведнъж се изпариха. Чувстваше само нарастващата възбуда. Той поглади оредяващата вече коса, която камериерът му оформяше по последна мода, после попретегли надолу отеснялата жилетка, мина през стаята и застана пред канапето.

Кети сънуваше прекрасен сън. Лято, двамата с Джон. Пак си е в Уудхем, лежи на меката трева на моравата зад къщата, а голямо ябълково дърво я предпазва от любопитни погледи. Джон сяда до нея, усмихва се с обич, сивите му очи грейват, когато започва да я гали нежно. Ръцете му докосват гърдите ѝ, милват зърната, възбуда връхлита на вълни по тялото ѝ, преди още да е усетила ласките му по ханша и бедрата си. Кети му се усмихва. Джон също се усмихва, а мургащото му лице се доближава още. Повече от всичко на света би искал сега да я целуне... Устните му изгарят нейните. Тя обвива ръце около врата му, притиска се силно и стене, отвърщайки жадно на страстната целувка.

Но... сякаш нещо не беше наред. Устните, които я целуваха, бяха меки и влажни, устата миришеше на вино и лук. Ръцете, грубо мачкащи тялото ѝ, бяха потни. Джон никога не я беше целувал така непохватно. Устните притискаха зъбите ѝ, езикът влизаше толкова навътре в устата ѝ, че тя почти се задушаваше. Мъчеше се да прогони този сън с отвращение, осъзнала, че някой друг я целува. Стреснато отвори очи.

С ужас видя кръглото запотено лице на Херълд. Беше затворил очи и дишаше шумно през грамадния си нос. Ръцете му стискаха до болка гърдите ѝ, което окончателно я върна в действителността. Боже мой, какво си мислеше той, че върши?

Още преди да бе успяла да му залепи един шамар, както възнамеряваше, край завесата се чу шум. Тя автоматично погледна натам и това, което видя, накара сърцето ѝ да забие до пръсване.

— Какво, по дяволите...! — гръмна в ушите ѝ бесен рев. Тя се бореше да се освободи от Херълд, за да обясни на Джон. Но време за това не остана. Херълд излетя като тапа, сякаш го бе вдигнал някакъв великан. Пребледня целият, като осъзна кой го е сграбчил и го разтърсва както кучето — плячката си.

— Джон! — извика Кети, за да го възпре, преди да се е забравил напълно. Но той дори не я виждаше. Цялата му ярост бе насочена към това дебело, треперещо човече, което държеше в ръцете си. Кети безпомощно видя как огромният юмрук на Джон се стовари върху отпуснатото шкембе на Херълд.

— Аууу! — изгрухтя той и се преви. Джон се гласеше да нанесе втори удар.

— Джон, недей! — извика Кети и скочи от канапето, за да спре ръката му. — Престани!

Джон я погледна с горящи очи. Тя се уплаши. Не беше го виждала толкова разярен. Можеше да убие някого. Почти ѝ олекна, че насочва вниманието си отново към Херълд.

— Ще те науча аз теб какво значи да закачаш жена ми, копеле такова! — изгърмя гласът му и той повдигна Херълд, за да нанесе друг удар в пихтиестото му шкембе.

— Тя дори не е ваша жена! — успя да изрече Херълд, преди да го е ударил Джон. После беше в състояние само да пъшка.

Силните удари, насочени добре, го превърнаха в безпомощно, хълцащо нищожество. Накрая Джон го пусна с презрителен смях. След това се обърна към Кети, гледайки я заплашително, но тя издържа погледа му.

— Какво, по дяволите, имаше той предвид, като каза, че не си моя жена? — попита, дишайки тежко.

Кети преглътна. Не би искала да му го каже точно в този момент. Но не ѝ оставаше нищо друго. Нямаше вина за това.

— Вярно е — не сме женени — започна Кети нервно. Неговите очи се разшириха смаяно. Не вярваше.

— Как така? — бързо изрече той. После лицето му доби още по-мрачен вид и той така я сграби за раменете, че я заболя. — Затова ли допускаш да спи с теб? Надяваш се, че този път ще хванеш лорд? Кети, какво си направила? Да не би да си анулирала брака ни? Ако си го сторила, ти си една лъжлива развратница!

— Естествено, че не съм анулирала нашия брак — отвърна Кети раздразнено. Очите ѝ святаха заради обидното обвинение. — Ако би искал да ме изслушаш...

— Слушам — сърдито рече Джон, но още преди Кети да започне обясненията, Херълд закрещя като луд. Дватамата изненадано се обърнаха към него. Бяха забравили напълно присъствието му.

— Помощ, за бога, помогнете ми! Той ме рани! Божичко, нарани ме! — Херълд викаше колкото сили имаше. Почти веднага зад завесата се появиха любопитни лица. — Помощ, помощ! Ранен съм!

Стаята се изпълни с хора, любопитни да видят този скандал. С няколко крачки Джон стигна до Херълд и отново го хвана за яката. Беше ясно, че имаше намерение да го накара да млъкне независимо как. Херълд пак се разкрещя.

— За бога, помогнете ми! Направете нещо! Викнете стража! Този човек е избягал затворник, осъждан на смърт чрез обесване! Преследван е заради пиратство и убийство!

3.

Затворът „Нюгейт“ беше все тъй зловещ, както бе останал в спомените на Джон. Влагата проникваше и се стичаше на едри капки по сивите каменни зидове, които на места вече бяха покрити със зелена плесен. Миризмата на влага и вонята на човешки изпражнения бяха непоносими. Може би беше добре, че през последните три дни не бе получил нищо друго за ядене, освен едно парче корав хляб, мислеше си Джон, седнал на грапавия каменен под, покрил краката си с ръце, за да се постопли малко.

Единственото, с което беше облечен, бе панталонът му, мръсен и вече съдран. Всички други дрехи му бяха конфискувани, докато лежеше в безсъзнание от нанесените удари по време на опита му да избяга. Голите ръце, гърдите, та дори и стъпалата му бяха настръхнали от студа. Господи, колко студено беше тук! При изграждането на тоя затвор, изглежда, майсторите са искали да спестят разходи на управляващите — туберкулозата в някои случаи би могла да свърши работата на палача.

Едно от малкото предимства, които има осъденият на смърт, разсъждаваше цинично Джон, бе това, че лежи в единична килия. Тя представляваше влажна дупка, широка пет стъпки и дълга осем, в най-долната част от зидовете на затвора. Беше тъмно като в рог и само фенерът на минаващ полицаи хвърляше по някой лъч светлина. Тъй като присъдата му трябваше да се изпълни скоро, както и поради факта, че веднъж вече бе избягал, бяха го изолирали напълно. Не би му се удало да избяга отново.

Нямаше никакви мебели, нищичко, което би могло да служи за легло, нито пък за нощно гърне. Беше принуден да използва един ъгъл от килията си като нужник. Това бе само едно от унижителните неща, на които полицаите злорадо се надсмиваха. Джон се стремеше да изхвърли от мислите си този ъгъл, напомнящ му прекалено много за полуобезумялото, умиращо от глад и потънало в мръсотия същество, в което се бе превърнал преди. Е, сега не би имало толкова време, за да

стигне дотам, мислеше той, опитвайки се да не изгуби чувството си за хумор.

Божичко, колко беше гладен! Течаха му лигите, щом си представеше прекрасни и най-вкусни ястия да се редят пред очите му... Изведнъж му стана лошо, главата му клюмна на коленете. Празният му стомах започна да курка. С всички сили се опита да се избави от опасните мисли за ядене.

Кети — красивото ѝ лице с големите сапфиреносини очи и тръпнещите розови устни заместиха представата за шунката в мислите му. Но този образ му донесе още по-голяма болка. От онази нощ, когато половин дузина яки полицаи го извлякоха от дома на леля ѝ, не бе чул нито дума за нея. Пред закона тя не бе негова жена — мазният, дребен братовчед му даде да разбере това. Но какво се беше случило с любовта, която тя изпитваше към него, както винаги твърдеше? Какво се беше случило със сина им, с дома им, с плановите им за бъдещето? Колкото и да го болеше от мисълта, че го е измамила, постепенно Джон започна да смята, че е вярно. Не беше го посещавала, не беше му писала, нито пък му бе пращала някаква вест по някой от стражите. Като че ли предпочиташе да забрави неговото съществуване сега, когато оковите на брака вече не я свързваха с него. След по-малко от седмица той ще е мъртъв: нямаше и най-малката възможност за бягство. Мъчеше го мисълта, че Кети не идва поне да го види за последен път.

Той беше се опитал. Господ е свидетел, че се бе опитал! Направи всичко, което можеше, за да ѝ предложи нещата, на които бе свикнала; но той знаеше, че животът с един дребен, не особено преуспяващ памукопроизводител не би могъл да се сравнява с това, което би могла да има, ако не ѝ беше объркал живота. Ако не я бе отвлякъл и не я бе направил своя любовница, тя би могла да се омъжи за когото пожелае. Щеше да е богата и да има достъп до най-висшите кръгове на обществото. Откакто се ожениха, не го напускаше страхът, че един ден тя ще съжалява и ще го напусне. Този страх, както и мисълта, че е отново в света на блясъка, който преди време е бил всичко за нея, победиха разума му и го накараха да потегли колкото може по-скоро за Англия. Джон се усмихна горчиво. Опасността да го обесят му се струваше незначителна пред опасността да загуби любовта на Кети. И

ето, сега се намираше тук, в тоя зандан, беше изгубил вече жена си, а скоро щеше да изгуби и живота си. Какъв глупак се оказа!

Въпреки това все още таеше малка надежда. Може би нещо я възпираше да дойде — вероятно баща ѝ беше в тежко състояние и не можеше да го остави. Джон знаеше колко е пресилена тази мисъл, но бе единствената, която го поддържаше. Но от време на време у него започна да се обажда и цинизмът. Да, жените бяха създания двулични, интересуваха се единствено от това мъжете да ги обсипват с бижута. Сам си беше виновен, че бе позволил на едно красиво лице и на меките очертания на плътта да притъпят способността му за преценка.

Образът на Кети го преследваше денонощно — така, както я бе видял последния път, в ръцете на друг мъж, богат лорд, макар да беше дебел и с окапала коса. Тази мисъл го караше да стиска юмруци и да скърца със зъби. „Тя ми принадлежи! Моя е!“ Можеше да ревне и се презираше за това. Но въпреки всичко седеше превит на студения каменен под, часове наред се взираше в желязната врата на килията и се надяваше, противно на разума, да види отново жената, която обичаше.

Кети беше напълно отчаяна. Последните няколко дни беше прекарала в тичане по съдии, из общинските управи, използвала бе връзките на семейството си, без да се срамува, опитала бе да смекчи присъдата на Джон с ласкателства, обещания, накрая дори с просия. Молбите ѝ попадаха в глухи уши. Съдиите единодушно считаха Джон за пират и убиец, заслужил въжето. Казваха, че съжаляват за нея и за сина ѝ, но не биха могли да направят нищо. Екзекуцията би трябвало да се извърши в седемдневен срок и нищо не би могло да я отмени.

Баща ѝ, чието състояние се подобряваше, все още беше твърде слаб, за да помогне. Освен това Кети много се страхуваше, че ако разбере за арестуването и предстоящата екзекуция на Джон, може да не го преживее. Марта и Мейсън бяха ужасени и съчувстваха много на Кети, но това не ѝ помагаше. Необходимо ѝ беше някакво чудо, за да спаси живота на съпруга си.

Шест дни преди екзекуцията, след всекидневните опити, тя отново отиде в затвора и отново не я пуснаха да влезе. Казаха, че щом затворникът веднъж вече е бягал, не може да се поеме рискът да се пускат посетители при него. Дори и самата екзекуция щяла да стане вътре в затвора, на специално направена бесилка.

Потънала в сълзи, Кети се върна в дома на леля си. Всичко, което ѝ оставаше, бе да помогне на Джон да избяга, но нямаше никаква представа, как да го направи. Обзе я паника, но тя я потискаше. „Мисли! — казваше сама на себе си. — Мисли!“

Седнала на стола люлка, несъзнателно се люлееше напред-назад, риданията почти я задушаваша. О, божичко, какво можеше да направи сега?

— Грижи ли имаш, братовчедке? — ехидният глас на Херълд прониза болката ѝ. Кети се обърна към него и го погледна като див звяр. Той беше виновен за всичко, което се бе случило. Ако Джон умре, все едно че Херълд бе насочил пистолет към него и натиснал спусъка.

— Не вярвам да плачеш за пирата, нали? — лицемерно попита той. — Само си губиш времето, мило дете. Все едно че вече е умрял. Нищо на света не би могло да му помогне, освен ако...

Кети знаеше, че той я измъчва нарочно, но въпреки това автоматично отреагира на въдицата, която ѝ подхвърли.

— Освен ако какво? — очите ѝ фиксираха пълното лице на Херълд.

— Освен ако имаше някой с голямо влияние, който да пусне в действие връзките си. Някой, като сър Томас например...

— Ти знаеш, че такъв шок ще го умори — отвърна яростно Кети и отново потъна в стола. Знаеше си, че Херълд не ще ѝ предложи нещо свястно, но все пак...

— Или пък някой като мен — допълни той. Сърцето на Кети замря.

— Ти? — тихо изрече тя. — Ти би могъл да ми помогнеш?

— О, да, бих могъл — отговори Херълд и приглади небрежно едно копче на кафявото си копринено яке. — Ако поискам.

Мислите на Кети се изпреварваха една друга. Херълд беше благородник и по някаква необяснима причина в съда доста го тачеха. Би било възможно да има начин да ѝ помогне — изненада се, че тази мисъл не ѝ бе минала все още през главата. Но защо пък ще иска да ѝ помага? Макар че имаха кръвна връзка, той не беше особено добре настроен към нея, а към Джон изпитваше омраза. Очите ѝ се свиха. Каквото и да е необходимо за това, трябва да го предума.

— Какво ще искаш, Херълд? — с големи усилия успя да попита със спокоен тон.

— Трябва да видим колко струва такъв един пират в днешно време. Предполагам, че ще е цяло състояние. Не само няколко дребни монети.

— Ще ти платя колкото искаш, Херълд. Можеш да получиш всичките ми пари. Имам много и досега не съм изхарчила нито едно пени от тях.

Тя изстреля тези думи, преди още да е успяла да се овладее. После прехапа устни, защото осъзна, че е направила грешка. Очите на Херълд светеха със задоволство; устните му се разтегнаха в злорада усмивка.

— Всичките ти пари — това е голямо изкушение. Но... няма да стане така, знаеш ли? Не можеш да подаряваш парите си току-така. Те се намират в тъй наречения фонд на попечителите по наследството.

— Аз... аз ще намеря възможност да ги взема, Херълд. Или бих могла да даря състоянието си — Кети беше възнегодувала вътрешно срещу собствения си умоляващ тон, но не можеше да го промени. Би направила всичко, за да спаси Джон.

— Не знам, не знам... Като се замисля за всички, които е убил този пират, за всички кораби, които е ограбил, кръвта ми се смразява. Сигурно ще е добра услуга на човечеството, ако го обесят, а както знаеш, аз съм готов винаги да служа на човечеството.

— Ти се наслаждаваш на всичко това, нали? — Кети бе станала, а сините ѝ очи го стрелкаха като със светкавици. Херълд също я фиксираше и изведнъж в него отново се пробуди желанието. Тя наистина бе привлекателна, той я желаше така, както искаше и парите. Изглежда, че взе решение.

— Ще ти направя една услуга, братовчедке: ще се ожения за теб. Дори ще ти оставя копелето, но да не ми се мярка пред очите.

Това бе съвсем ясна констатация. В продължение на минута Кети стоеше безмълвна.

— Аз... аз... Ти не искаш да се жениш за мен, Херълд — успя да каже накрая и облиза пресъхналите си устни. Като че ли най-кошмарният ѝ сън се сбъдваше. — Не съм подходяща партия за теб. Ти имаш нужда от равностойна жена, някоя млада лейди с добро име. Ако искаш да се ожениш за мен само заради парите, ще намеря начин да ги получиш, кълна ти се.

— Да, признавам, че парите играят голяма роля — самодоволно рече Херълд. — Но аз искам и теб. Ти ме мразиш, нали, Кети? Е, аз не харесвам хора, които ме мразят. Ще ми платиш за това — в леглото!

— Не, не мога — отвърна Кети, изведнъж ѝ прилоша, като си представи всичко.

— Дори и за твоя пират ли не можеш да го направиш? — задълба той. — А пък аз мислех, че го обичаш. Само тогава бих му помогнал, скъпа братовчедке. Ако ли не, ще увисне на въжето.

— Херълд, моля... — Кети осъзна, че е впримчена. Само след шест дни Джон би бил мъртъв, ако тя не направи нищо за него, а Херълд ѝ предоставяше все пак една възможност да го спаси. Но щом се омъжи за Херълд, завинаги би прогонила Джон от живота си. Той никога не би ѝ го простил, за него това щеше да е предателство, а освен това тя би била жена на друг.

— Тези са условията ми! Но, както виждам, не те заинтересуваха — Херълд се завъртя на токовете си и тръгна към вратата. Кети гледаше след него нерешително, с болка.

— Херълд, чакай! — извика Кети едва когато той вече излизаше. Бавно се обърна и я погледна, след което се усмихна триумфиращо. — Аз... аз ще се омъжа за теб — каза тихо Кети. Сякаш някой разкъса сърцето ѝ.

Той веднага се озова до нея.

— Бях сигурен, че ще постъпиш разумно.

Призля ѝ, когато я обгърна с ръце.

Неговото докосване я отблъскваше. Усещаше влажните му ръце през плата на роклята си, докато опипваше гърба ѝ. Устните му бяха отпуснати и мокри, той я целуваше, сякаш искаше да вземе сладостта на устата ѝ. Кети се гърчеше в ръцете му, очите ѝ бяха затворени, а ръцете — свити в юмруци. Опитваше се да пропъди мисълта, че щом се е съгласила да се омъжи за него, му е дала правото да я целува. След сватбата той ще може да прави с нея каквото поиска. Ужасяваше се при мисълта, какво би могъл да пожелае от нея в леглото. „О, Джон!“ — викаше сърцето ѝ, но тя знаеше, че трябва да търпи Херълд. Друг избор нямаше.

— Ще се оженим вдругиден — каза Херълд, когато най-сетне се отдели от нея. — А след сватбата ще очаквам повече отзивчивост, скъпа моя. Ти не си вече неопитна девственица.

Той понижи тона си в последното изречение и тя с удоволствие би го ударила, но беше принудена да разчита на него. И двамата го знаеха.

— А Джон? — попита Кети.

— Ще се погрижа за това — след сватбата ни — с тези думи Херълд се обърна и напусна стаята.

Техният сватбен ден — за Кети втори такъв — беше най-кошмарният ден в живота ѝ. Очите ѝ, червени и подпухнали от плач, бяха пълни със сълзи. Цяла нощ не бе спала. Всичко в нея се надигаше срещу това, което смяташе да извърши. Да се омъжи за Херълд, да бъде негова жена — дори само от тази мисъл ѝ прилошаваше. Марта, която подсмърчаше зад нея, докато я обличаше, също я разстройваше. В други случаи тя виждаше поне малък лъч надежда, но сега бе толкова объркана, колкото и Кети. Те със сигурност представляваха най-тъжната двойка, подготвяща се за сватбена церемония.

Две неща поддържаха все още духа на Кети: мисълта за тялото на Джон, висящо на бесилка, стягаща гърлото му, за хубавото му лице, посиняващо и подпухнало, разкривено в гримаса от болката; и надеждата, че ще успее по някакъв начин да се измъкне от Херълд. Ако удържеше обещанието си и веднага след сватбата съдействаше да освободят Джон, би било възможно да не се стигне до края. Ако можеше да го държи далеч от леглото си, докато освободят Джон, би успяла. Веднага би могла да внесе искане за анулиране на брака. Кети знаеше, че такъв план е съвсем непочтен. Но това ѝ беше безразлично.

— Веднага след церемонията вероятно ще се върнем тук — каза Кети, обърната към Марта. — Може обаче Херълд да поиска да спрем някъде, за да празнуваме — тя наблегна горчиво на последната дума.

— Ужасно е, че трябва да преживеете това — изрече Марта и очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Не се безпокой, Марта. Каквото и да стане — има начин да се оправи.

— Надявам се, наистина се надявам — Марта я прегърна бързо, Кети отвърна на прегръдката напълно отчаяна. После, доколкото можа да събере кураж, излезе от стаята и тръгна надолу, където я чакаше Херълд.

Само час по-късно, в едно мизерно общинско помещение в лондонско предградие Кети стана лейди Стенхоуп. Ръката ѝ видимо

трепереше, когато я протегна към Херълд, за да получи пръстена му. Погледна белите си треперещи пръсти и с ужас видя, че е забравила да сваля златния пръстен с диаманти, подарен преди много месеци от Джон. Лицето на Херълд потъмня от ярост, щом проследи погледа ѝ и понечи да сваля пръстена, но Кети го изпревари и сама стори това. За момент стисна пръстена здраво в ръката си, после, поглеждайки Херълд покорно, го пусна в чантата си.

След като всичко мина, тя изтърпя възторжените благопожелания на леля си и като замаяна хвана Херълд под ръка, за да я изведе навън. Денят беше мрачен и сив, по павираната улица се стелеше мъгла. Херълд я качи в покрит файтон и тя се сви в най-отдалечения ъгъл. Би предпочела открита кола. Съвсем в негов стил щеше да бъде да се опита да прояви сексуална близост по пътя за дома и тъй като животът на Джон все още бе в ръцете на Херълд, тя би трябвало да приема всичко.

Той се качи, усмихвайки се. Кети погледна бялата му кожа, която бе почти тъй мека и нежна като нейната, погледна закръглените му бузи, оредяващата рижа коса, надменно свитите устни, сините му изпъкнали очи и почувства омраза, толкова силна омраза, която сякаш обхвана цялото ѝ тяло. Херълд седна внимателно, за да не намачка палтото. Като че ли това щеше да личи на фона на останалите му дрехи, в които изглеждаше като пъстра тропична птица.

— Ти се усмихваш, гълъбчето ми? — попита той саркастично, коментирайки вярно израза на лицето ѝ. — Ще ти съобщя радостни вести. Сигурен съм, че си в очакване да разбереш подробностите по нашето сватбено пътешествие.

— Сватбено пътешествие? — повтори Кети, а по гърба ѝ премина ледена тръпка.

— Ти не си очаквала сигурно, че ще предложи сватбено пътешествие на хубавата си съпруга, нали? Когато ме опознаеш по-добре, ще се убедиш, че не съм толкова неразумен! Довечера ще се качим на кораба „Тамаринд“ в Саутхемптън. Утре той ще отплува към Ла Коруня. Смятам да разгледаме Испания и после да се върнем по суша в Лондон. Около шест месеца ще сме на път.

При тази вест пред очите на Кети всичко се завъртя. Всичките ѝ планове пропадаха, ако трябваше да живее шест безкрайни месеца заедно с него. Тя толкова бе разчитала на присъствието на баща си, на

Марта, та дори и на леля си, които, предполагаше, биха възпрели Херълд да я застави насилствено да осъществи брачния акт. А сега...! При това съществуваше и Крей! Тя не би могла да го остави сам цели шест месеца. Също и баща си...

— Ти се шегуваш, разбира се — каза Кети, като се стараяше да изглежда спокойна.

— Не се шегувам, гълъбче — отвърна Херълд, наслаждавайки се на нейната изненада. — Трябва да признаеш, в края на краищата, че е съвсем естествено един младоженец да иска известно време да бъде сам с невестата си. В брака има толкова неща, които с удоволствие се изживяват само от двама, не мислиш ли така?

Похотливият поглед, с който наблюдаваше тялото ѝ, я накара несъзнателно да се свие. „Не, не мога“ — мислеше си тя. Като че ли всяка фибра на тялото ѝ казваше, че трябва да скочи от файтона и да избяга, преди да е станало късно. Като си представеше как ръцете му опипват голото ѝ тяло и как шишката на Херълд се съединява с нея, изпита погнуса.

— Не мога да напусна Крей — каза тя твърдо.

— Твоето копеле не ме интересува, гълъбче, и би трябвало да си ми благодарна, че изобщо ти разрешавам да го задържиш. Първоначално и без това имах намерение да го дам в една от тези отлични институции, каквито има в изобилие в страната. Във всеки случай няма да допусна да ми развали плановете — с един жест на ръката той даде да се разбере, че с това темата Крей за него е приключена.

На Кети ѝ прекипя, като го чу как нарича обичния ѝ син „копеле“.

— Ти, ти...! — избухна тя, без да може да намери подходяща дума, с която да изрази отвращението си.

— Бих си държал езика зад зъбите, ако бях на твое място, гълъбче — сърдито я посъветва Херълд, а очите му блестяха весело, защото успя да предизвика такава реакция у нея. — Все още съществува онзи пират, нали? Ако искаш да ме предизвикваш, няма да си мръдна пръста, за да му помогна. Тогава ще го обесят, докато двамата с теб си караме сватбеното пътешествие.

Кети трепереше от гняв, а сега направо побесня.

— Ти ми обеща! — изсъска тя. — Даде ми думата си, че ще го спасиш, ако се омъжа за теб!

— И възнамерявам да удържа думата си — дотолкова, доколкото и ти спазваш спогодбата. Но не бива да забравяш, че докато пиратът лежи в затвора — вероятно доста години, — ще е необходима само една моя дума, за да го видиш обесен. Бих те посъветвал да помниш добре това, докато обмисляш как най-добре ще ми доставиш удоволствие!

Кети искаше да го убие. Ноктите се впиха в дланите ѝ до болка. Ако Херълд я познаваше добре, щеше да осъзнае заплахата в погледа ѝ. Но той не виждаше нищо друго освен една покорна жена и се поздравяваше за това, че е намерил чудесен начин да я държи в шах.

Кети го фиксираше доста време, сините ѝ очи излъчваха огън. Тя се напегна силно, за да се овладее и успокои. Както бе казал Херълд, той определяше нещата. Джон беше негов заложник и Херълд явно възнамеряваше да използва любовта на Кети, за да си осигури изпълнение на желанията. След като чу последната му заплаха, ѝ се изясни напълно, че не ѝ остава нищо друго, освен да върши това, което той изисква — може би години наред. Обзе я отчаяние. Защо не помисли по-рано за това? Но дори да беше, какво би могла да направи?

Файтонът спря. Кети погледна изненадана. Може би Херълд искаше да я унижи; възможно ли беше да са стигнали до къщата на леля ѝ на площад „Гросвенор“? А къде иначе...?

— Сега виждаш ли, че си държа на думата, гълъбче? — попита Херълд с подчертано весел тон, докато кочияшът отваряше вратата от външна страна. Кети го зяпаше, не проумявайки къде са. След това през отворената врата разпозна сивите зидове на затвора „Нюгейт“. — Ще ме извиниш за един момент, за да спася твоя пират от заслужения му край — продължи Херълд. — И не забравяй, че очаквам от теб също да изпълниш обещанието си.

Кети не каза нито дума, а Херълд слезе. Тя бързо се прехвърли от другата страна, дръпна завеските настрани и вторачи очи навън.

Не мина много време и вратата се отвори рязко.

— Слизай, скъпа моя — заповяда Херълд с ухилена физиономия и ѝ подаде ръка. Кети не се помръдна. — Не искаш ли да се сбогуваш с твоя пират? Уверявам те, че след днешния ден никога повече няма да

го видиш. В края на краищата, не можеш да искаш от мен да позволя на съпругата си да посещава един затворник.

— Защо правиш това? — гласът на Кети беше съвсем слаб. Повече от всичко на света би искала да види Джон, да му каже, че го обича и да му обясни защо е извършила това, което вече бе факт. Но познаваше Херълд твърде добре, за да прозре, че той възнамерява нещо друго. Ясно беше, че планира някаква низост.

— Ти схващаш бързо, гълъбчето ми — сякаш за да потвърди мислите й, рече Херълд. — Имам да разчиствам една сметка с твоя пират. Трябва да знаеш, че ми нанесе твърде силни удари. Няколко дни се страхувах, че ми е увредил далака. Бих искал и аз да го накарам да изпита болка.

— Аз отказвам да участвам в това — бавно каза Кети и сви ръцете си в юмруци.

— Ти ще правиш това, което ти казвам, скъпа моя. Не забравяй: само една твоя дума или едно-единствено твое движение, което не ми хареса, и той ще виси на въжето. Независимо от това, ти не би трябвало да се вълнуваш толкова много — Херълд видя свитите й юмруци. — Гарантирам ти, че последното, което възнамерявам, е да измъчвам физически твоя пират. Аз съм джентълмен, в крайна сметка, за което често съжалявам. Бих желал само да му демонстрираш щастливия ни брак, затова искам от теб, гълъбичке, да се представиш като моя мила съпруга. Надявам се да бъдеш убедителна пред твоя пират. Сигурен съм, че обесването не е най-хубавият начин да се умре.

Кети го гледаше вторачено и почти се задушаваше от думите, които би желала да изрече. Ако Джон чуе, че се е омъжила за Херълд, това дълбоко би наранило сърцето му. Но по-добре беше да понесе тази болка, отколкото да умре. Освен това той вероятно би разбрал, че всичко, което е направила, е станало от любов към него и за да го спаси.

Херълд предчувстваше победата си и я гледаше. Брадичката на Кети се повдигна, а погледът й стана по-твърд. Тя щеше да вземе участие в дребната игра на Херълд, защото нямаше друг избор. Но един ден ще си разчисти сметките с него! С ледено достойнство му позволи да й помогне да слезе от файтона.

В затвора вонеше ужасно. Когато един раболепен полицаи ги поведе по тъмните, влажни коридори, Кети не издържа и притисна

парфюмираната кърпичка до носа си. Херълд последва примера ѝ. Тя с отвращение видя как подсмърча през дантелената си кърпа.

Още по-мъчително бе да слуша стенанията на затворниците. Тихи стонове от болка и викове на отчаяние сякаш се сливаха в сатанински хор. Кети потръпна от ужас, като си помисли, че държат Джон на такова място. Даже и самата преизподня не можеше да е по-лоша!

В някои от килиите воплите бяха сърцераздирателни, затворниците се молеха за помощ и висяха по решетъчните прегради като маймуни в клетка. Херълд се извъръщаше всеки път назад, крещеше, но веднага се опитваше да прикрие малодушието си, като викваше на полицаите, притичали се на помощ:

— Нашибайте ги! Нашибайте ги!

— Не! — викаше Кети ужасена, но беше твърде късно. Полицаите нахлуваха в килията и с огромни камшици шибаха наляво-надясно, при което ругаеха беззащитните затворници, отправяйки им цинизми. Херълд обгърна кръста на Кети и я подтикна да върви.

Ръката му продължаваше да лежи около кръста ѝ, когато полицаят спря след малко и вдигна фенера високо над главата си, за да освети вътрешността на една малка килия. На Кети почти не ѝ остана време да възприеме зелената плесен по стените, локвите по пода и вонята, когато погледът ѝ се закова върху един измършавял и мръсен мъж, надигащ се бавно от пода. Той премигваше, като че светлината го заслепяваше, и се подпираше с една ръка по хлъзгавата стена, за да не падне. Черната му коса беше дълга и сплъстена, а долната половина на лицето му бе обрасла с гъста брада. Непроменени бяха само сивите му очи, които светнаха, отначало невярващи, а после — извънредно щастливи, че я виждат.

„О, Джон!“ — прозвуча в сърцето на Кети, но сякаш буца бе заседнала на гърлото ѝ, дори дума не можеше да изрече.

— Кети — пресипнало каза той и пристъпи към нея несигурно. — О, Кети, скъпа, аз вече си мислех...

Той онемя. Очите му се облециха, като видя Херълд, сложил ръка около кръста на Кети, без тя да се съпротивлява.

— Какво си мислеше вече, Хейл? — злорадо ухилен попита Херълд. — Продължавай нататък. Моята съпруга и аз се интересуваме много от това, което имаш да ни кажеш. Нали, скъпа?

Кети, чието сърце се разкъсваше, видя как Джон се сви конвулсивно, като че ли някой му беше нанесъл удар. Херълд също беше усетил това движение и триумфираше.

— Не е ли вярно това, любима? — продължи Херълд и пръстите му се забиха в кръста ѝ, понеже тя все още не отговаряше.

— Да, Херълд — тихо промълви най-сетне. Очите ѝ гледаха втренчено Джон: не искаше нищо друго, освен той да разбере защо го е направила и че трябва да вярва в любовта ѝ.

— Ти... ти си се омъжила за него? — заговори Джон, а очите му изследваха лицето ѝ.

Пръстите на Херълд отново се забиха до болка в кръста ѝ, когато тя не отговори. Не бе сигурна дали можеше да го направи; като че ли не можеше да изрече нищо. Затвори очи и изпълнена с омраза към Херълд и към самата себе си, защото трябваше да причини такава болка на мъжа, когото обичаше, каза само „да“.

Дори на мижавата светлина успя да види как Джон стисна челюсти.

— Защо, за бога? — искаше да разбере Джон, без да сменя поглед от лицето ѝ.

Кети потръпна, защото знаеше, че не би намерила отговор. Херълд забеляза това и отвърна вместо нея.

— Беше достатъчно разумна, за да разбере какво е по-добре за нея, Хейл — каза той. — Сигурно и ти го знаеш. Та аз принадлежа на най-висшето съсловие на тази страна, а ти си един осъден пират. Освен това тя се омъжи за теб тогава само заради детето. Защо иначе една лейди с нейния произход би се омъжила за такъв мъж?

Джон не отвърна нищо, но очите му така горяха, като че ли искаха да понижат Кети. Тя го гледаше онемяла и се молеше да не повярва в лъжите на Херълд.

— Кети? — едва успя да изрече той.

Тя чувстваше как я фиксира Херълд, пръстите му отново се забиха дълбоко в кръста ѝ. Ако припаднеше, той щеше да изпълни заканата си и Джон да увисне на въжето... Тя знаеше това. Да противоречи на Херълд, означаваше да доведе Джон до смъртта.

— Той казва истината, Джон — каза тихо тя и можа да чуе, че Херълд почти измърка от удоволствие.

— И така, трябва да тръгваме — довольно рече Херълд. — Едва преди малко сключихме брак. Нямаме търпение да тръгнем на сватбено пътешествие. Тази вечер ще отплуваме за Ла Коруня — това е в Испания, — а после ще разгледаме Европа.

Той направи още едно движение, като че имаше намерение да тръгне, но се поспря и още веднъж се обърна.

— И още нещо, Хейл. Трябва да ти благодаря, че така добре си изучил моята съпруга по отношение на брачните ѝ задължения. Както сигурно си спомняш, проявява се отлично в леглото.

Очите на Джон изразяваха неудържимо желание да го убие. Когато Херълд се завъртя на токовете си и дръпна Кети със себе си навън, беше се ухилил злобно подигравателно. Смутеният полицаи вървеше напред и държеше високо фенера, за да виждат пътя.

„Джон, о, Джон, любими!“ — ридаеше Кети вътрешно, докато, препъвайки се, вървеше до Херълд по коридора. Малко преди да завият край ъгъла, който завинаги щеше да я отдели от Джон, тя съвсем рухна. Зад нея, от черния мрак на тъмницата, проехтя с неизразима болка дрезгавият вик на един мъж.

4.

Джон се търкаляше по дългата дървена талпа и с подут език облизваше изсъхналите си напукани устни. В трюма на кораба „Кристобел“ беше горещо като в пещ; затворниците бяха натъпкани като сардели. Трябва да бяха повече от двеста мъже само в тази част на кораба. Лежах на една страна по талпите, които бяха толкова наблизко една над друга, че широките рамене на Джон почти допираха тази над него. Оковите на ръцете и краката бяха изранили кожата му до кръв. Бяха взели и други мерки за сигурност — около кръста му имаше верига, която го свързваше с веригата около кръста на съседа му. Когато ги натикаха в тая дупка, той му бе казал, че името му е О'Рейли. Почти не разговаряха един с друг, цялата им енергия бе необходима, за да преживеят.

Човекът точно зад Джон беше мъртъв. Преди няколко часа се беше задушил, докато повръщаше, а досега полицаите не бяха го открили. Щом това станеше, просто щяха да го изхвърлят зад борда. Защо да се разточителства с молитви за един осъден затворник, чиито престъпления са му отнели всички права на човешко същество. Джон чу, когато отвори люка за товарене и разтоварване, после и стъпките на полицаите, слизащи надолу. Той затвори очи и отправи кратка молитва за душата на мъртвеца зад себе си, като си помисли, че не знае дори името му.

— Ставайте, кучета, хайде на палубата! Размърдайте се!

Джон чу дрънченето на металните колчета, към които бяха привързани веригите на затворниците, после усети, че се охлабва желязната щанга, държаща нагоре ръцете му, и ги отпусна със стон. Болка прониза напрегнатите мускули и той ги масажира, за да премине кръвта отново. О'Рейли, който лежеше по-близо до тесния проход между талпите от двете страни на трюма, започна да пълзи натам и Джон бе принуден да го последва. Зад гърба си чу уморените проклетия на мъжете, които не можеха да преминат, защото трупът препречваше прохода. Последва краткотраен шум, докато го влачеха.

След десетдневен престой на борда този утринен ритуал вече им беше познат. Малко след изгрев-слънце изкарваха затворниците на палубата, за да се раздвижат и да получат единственото си оскъдно ядене за деня. От всички страни към тях бяха насочени мускети^[1], но досега нямаше неприятности. Въпреки че екипажът проявяваше бдителност, като че ли не очакваше ядове. Докато си тътреше краката нагоре по тясното стълбище след О'Рейли, Джон трябваше да признае, че те вероятно бяха прави. След като бяха прекарали часове наред долу в оная пещ, затворниците сякаш не искаха нищо друго, освен да подишат свеж морски въздух, да изпият чашата си вода и да изядат това, което им се даваше.

Джон се нареди до другите затворници по перилото на борда, за да им проверят веригите. Първият флотски сержант, Хинтън, як, широкоплещест мъж, висок почти колкото Джон, оглеждаше брънка по брънка. Той принадлежеше към хората, които имаха заслугата да арестуват и приберат в „Нюгейт“ Джон и други шест затворника и явно беше информиран за всички подробности около тях. От цялата си душа Джон го ненавиждаше, най-вече за това, че беше безпомощен пред него. Всеки път, когато едрото, грозно лице му се ухилваше, като че беше посветено в тайната му, всеки път, когато устата му изплюваше кафявата тютюнева слюнка през зъбите, Джон трябваше да се бори срещу желанието си да го разкъса на парчета. Знаеше, че с лекота би могъл да го победи. Но знаеше и това, че би му коствало живота.

— Ти сигурно се питаш, пирате, какво ли прави днес любимата ти лейди? — ухили му се подигравателно Хинтън, дръпвайки веригата, която свързваше Джон с О'Рейли. — Прави си сватбеното пътешествие с един изискан лорд. Обзалагам се, че точно сега си лежат в удобно, комфортно легло... Не потеглиха ли с кораба „Тамаринд“ в същия ден, когато и ние предприехме малкото си пътешествие? Може би ще ги срещнем, би могъл да й помахаш с ръка.

Той се разсмя. Мускулите на Джон се напрегнаха и О'Рейли му хвърли предупредителен поглед. Ако Джон ги ядосаше, нямаше да се колебаят нито миг, щяха да го застрелят като краставо куче.

— Свързвайте веригите!

Командата прозвуча от задната палуба. Джон отпусна бавно мускулите си, докато Хинтън прекара една дълга верига през оковите,

стягащи ръцете му и тези на О'Рейли, преди да я хвърли на пазача до себе си, който направи същото със следващите затворници. По този начин бяха свързани един към друг петдесет до шестдесет души, накрая веригата се хващаше от железен пръстен, който беше вкаран в пода. По този начин би трябвало да се предотврати бунт или опит някой да скочи през борда. Досега целта се постигаше безпроблемно.

— Скачайте!

Командата се даваше всяка сутрин. Затворниците правеха болезнени скокове от време на време и мяхаха ръце. Това упражнение, продължаващо пет минути, целеше да поддържа работоспособни мъжете, докато стигнат местоназначението си. Това, което ги чакаше, беше работа. Имаше безбройни фабрики по западното крайбрежие на Африка, фабрики, снабдяващи Англия с многобройни стоки, там работата се вършеше от роби. Щом „Кристобел“ достигнеше Брега на слоновата кост, затворниците щяха да бъдат продадени на търг. Получената печалба беше добре дошла в съкровищниците на Англия, а и за екипажа щеше да има стабилна премия. Така всички щяха да са щастливи — с изключение на затворниците, естествено.

След упражненията мъжете се събираха на тълпи около половин дузина черни котли, в които се приготвяше храната им. Направо с ръце лапаха разводнената яхния по най-бързия начин, докато не останеше нищо.

— Слизайте от палубата!

Джон все още се хранеше, когато прозвуча заповедта. Бързо гребна още веднъж с ръка и облиза пръстите си. Тъкмо успя да изпие и дажбата си вода, когато Хинтън и още един мъж застанаха пред него. Вторият мъж се наведе, за да освободи веригата от железния пръстен, когато Хинтън мина зад Джон и започна да го ръга с мускета в гърба, за да върви напред. Затворниците се затътриха послушно обратно към люка. Изведнъж се чу дрезгав вик: всички на палубата веднага протегнаха шии, за да видят какво става. До отворения люк двама затворници се бяха сбили. Четирима полицаи хукнаха натам, за да ги разтърват, и започнаха да ги бият с мускетите си. Зад рамото си Джон можа да усети ленивото дишане на Хинтън, дошъл наблизко, за да не изпусне сеира. Мускетът му отново се заби болезнено в гърба на Джон. Инстинктивно, без да мисли, Джон сложи юмруците си един до друг, тъй че веригата увисна помежду им. После със светкавично движение

се обърна и я метна към главата на Хинтън. Без всякакъв шум той се свлече. Джон бързо се огледа: само ококорените очи на О'Рейли като че ли бяха видели случилото се. За негово облекчение всички други бяха твърде заети да зяпат какво става край люка. Джон се наведе трескаво и дръпна връзката ключове от колана на Хинтън. Като внимаваше да не го видят, той отключи оковите си и веригата, свързваща го с О'Рейли. След това му предаде ключа, за да се освободи и да го даде нататък. Междувременно Джон беше грабнал мускета на падналия в безсъзнание Хинтън и тръгна бързо и незабележимо по стълбата към задната палуба. Едва стигнал до горе и пригответил мускета за стрелба, зад гърба си чу силни викове, последвани от рев: „Бунт!“

— Моля без прояви на излишна храброст, джентълмени, иначе всички ще отидете в ада! — каза той със спокоен глас на корабните офицери; те се суетяха насам-натам, а върху лицето на Джон се разля злорада усмивка.

На „Тамаринд“ Кети също се усмихваше злорадо. Херълд току-що беше излязъл, обзет от ярост. Кети се съмняваше вече дали ще може още дълго да го държи настрана. Той ясно ѝ беше дал да разбере, че възнамерява тази вечер да спи с нея, независимо дали тя се чувства добре или не. Ето тук беше причината за злорадата усмивка на Кети. През последните десет дни тя се преструваше, че е болна от морска болест, и всеки път, когато Херълд беше близо до нея, стенеше и притискаше стомаха си с ръце. Херълд, комуто клатушкането на кораба също създаваше проблеми, беше изплашен от явното неразположение на Кети. Но след като и тази сутрин все още нямаше изгледи за подобряване, той я обвини, че само се преструва. Тя действително се преструваше много умело. След преживяванията си с Джон на борда на „Маргерита“ стомахът ѝ бе устойчив на всичко, което ѝ поднасяше морето.

След като Херълд вече не ѝ вярваше, Кети тайно реши да го убеди така, че повече да не се съмнява изобщо. Тя направи един план и се усмихна, като си представи как ще действа. Досега не ѝ беше трудно да залъгва Херълд и смяташе, че и тази нощ няма да бъде изключение.

Бракът им все още не беше консумиран и докато бе възможно, Кети щеше да има грижата да остане такъв.

Когато настъпи вечерта, Херълд се върна в каютата. Следваше го един матрос, носещ поднос с ястия. Докато матросът слагаше масата в ъгъла на каютата, Херълд пристъпи към леглото на Кети и се вторачи в нея ядосано. Тя го погледна изтощена.

— Настоявам да вечеряш с мен — гласът му звучеше ултимативно.

— Но, Херълд, не се чувствам добре — леко започна да протестира Кети. — Корабът...

— Чу какво казах!

— Да, Херълд — прошепна Кети и затвори очи. През гъстите си мигли можа да види, че той се усмихва триумфиращо.

Беше облечена в кафяво-зелена копринена роба над подходяща нощница. И двете беше взела при пристигането си на „Тамаринд“, заедно с цял гардероб. Тя послушно седна срещу Херълд, когато той започна да се храни. Макар че напълно здравият ѝ стомах се бунтуваше, след като досега не беше хапвала нищо друго освен препечени филийки и чай, тя само побутваше храната с вилица. Искаше да остави впечатлението, че се чувства твърде зле, за да се храни; изглежда, че имаше успех, ако се съди по погледите, които Херълд ѝ отправяше с набръчкано чело.

Херълд си мислеше колко много я желае, откакто се ожениха, много повече, отколкото някога преди това бе пожелавал жена. Досега бе успявала да го държи далеч от леглото си, но днес той щеше да сложи край на това. Щеше да я обладае независимо дали тя иска или не. Дори си представяше, че при завръщането си в Англия тя също ще е луда по него. Във всеки случай беше безсмислено да мечтае повече за своя пират. Беше се погрижил тя никога повече да не види този мъж.

— По-добре ти е вече, нали? — попита Херълд с остър тон, когато тя едва докосна вкусния малинов сладолед, който бе поръчал за десерт.

— Да, мъничко, Херълд — промълви Кети, следвайки плана си.

— Добре, защото нямам намерение още дълго да се лишавам от теб. Тази вечер ще си взема това, което ми принадлежи по закон.

При тази забележка Кети щеше да повърне, но успя да изиграе ролята на покорна съпруга.

— Та ние сме женени, Херълд. Как бих могла да те отбягвам? Само че никак не ми е добре.

Херълд кимна доволно.

— Радвам се, че ставаш разумна, макар че вероятно би било интересно да те превъзпитавам. Но аз съм сигурен, че като любовница на пирата си имала достатъчно възможности да се изучиш и се надявам, че тази вечер ще покажеш изкуството си. След като съпругата ми не е изчервяваща се девица, каквато заслужавам, тя поне би могла да ми достави удоволствие. И тъй, Кети, ела и ми покажи какво умееш.

Тя пребледня, когато Херълд бутна стола си назад и се изправи. Не беше смятала, че ще стане толкова бързо. Мисълта ѝ препускаше, докато Кети се надигаше. В момента трябваше да го слуша. Ако сега му се противопостави, би свършило с изнасилване. Не, за да се спечели тази битка, бе необходимо коварство и тя би си послужила с него...

Докосването на Херълд бе точно толкова отблъскващо, колкото се очакваше. Ръцете му обгърнаха тялото ѝ и той я притисна грубо към шкембето си, а устните му се впиха в нейните като пиявици. Те бяха безсилни и мокри и не носеха никакво удоволствие; езикът му се провираше между зъбите до гърлото, та чак ѝ се повдигаше. Но тя участваше в играта, поддаде се на отвратителната му прегръдка и не трепна дори когато той провря ръката си и стисна до болка гърдите ѝ.

Искаше да го цапне в лицето, докато мачкаше гърдите ѝ и издаваше безсрамни звуци като разгонен глиган. С всички сили успя да се отдръпне.

Когато Херълд започна да я съблича, внимателно го отдалечи. Той отстъпи една крачка. Кети отвратена видя, че от възбудата лицето му беше на червени петна и той дишаше тежко. За първи път ѝ стана ясно какво въздействие имаше върху него. От телесните реакции разпозна желанието му и осъзна, че това беше нещо, което по-късно би могла да използва. Не беше той, който щеше да спечели в тази игра.

— Херълд, моля те, нека да го правим както трябва — прошепна тя и наведе поглед, като че ли се срамува. — Защо не излезеш да се разходиш малко по палубата, докато се изкъпя и си легна? Когато се върнеш, ще те чакам... — гласът ѝ звучеше обещаващо.

Херълд преглътна, а воднисто сините му очи като че щяха да изскочат от орбитите си.

— Не искам да чакам — отвърна той с пресипнал глас и Кети се изплаши, когато посегна отново към нея. С лека усмивка поклати глава и постави ръцете си срещу гърдите му, за да не го допусне по-близо, като същевременно го омайваше с поглед.

— Не разбираш ли, че после ще бъде много по-хубаво? Бях болна и трябва да се изкъпя — имам чудесно ухаещи парфюми за баня — а след това заедно ще изпием бутилка вино...

— Е, добре — дрезгаво се съгласи Херълд, а Кети си отдъхна. Тя се усмихна, а би желала да притежава меч, за да го умъртви. Божичко, колко го мразеше!

Той лепна една сочна целувка върху устните ѝ и я напусна с копнеж. Вътрешно Кети тържествуваше. Да, имаше успех! Щеше да успее. Съблече се по възможно най-бързия начин, напръска се със студена вода и малко парфюм и облече прозрачна нощница от чисто бяла коприна. След това си среса косата, легна в леглото, дръпна одеялото до кръста си, като горната част на тялото ѝ предизвикателно лежеше върху купчина възглавници. Трябваше всичко да бъде изиграно достоверно.

Нямаше и минута, когато дочу, че Херълд отваря вратата. Пое дълбоко въздух и както бе предварителният ѝ план, пхна пръст в гърлото си...

Не би могла да избере по-подходящ момент. Когато Херълд влезе, видя невъобразимо красивата си съпруга, облечена в почти прозрачна коприна, с разпиляна златиста коса, падаща на вълни по раменете ѝ, да лежи върху нефритенозелено кадифе, което покриваше брачното им ложе. Той се облегна на касата на вратата и стомахът го присви. С висок, треперлив глас извика корабния лекар. През следващите няколко дни Кети често трябваше да се сдържа, за да не се разсмее. Преструваше се, че постоянно ѝ е лошо, и Херълд ѝ вярваше. Когато идваше в каютата ѝ, трябваше само да си сложи ръцете върху стомаха и да започне да охка, за да го изгони. Собственият му стомах беше много чувствителен, нервно бе признал той, и дори само нейният вид му разваляше апетита. Той почна да я отбягва, дори помоли стюарда да му предостави легло в друга каюта. Тъй като всички на борда знаеха, че са на сватбено пътешествие, неочакваният развой на събитията предизвика весели усмивки сред екипажа и пътниците мъже. Йън Смит, корабният лекар, не се учудваше на болестта на Кети.

Той я прегледа само повърхностно — не беше обичайно да прави нещо повече от това, разбира се, освен ако някоя лейди не беше на смъртно легло — и трябваше да признае, че има всички симптоми на морска болест: повръщане, неохота към ядене и дори нетърпимост към намираща се в близост храна. Но той не се задълбочаваше и когато го питаха, казваше само, че лейди Стенхоуп страда от тежка форма на морска болест.

Кети беше наясно, че не може вечно да държи настрана съпруга си, но докато бяха на кораба, номерът с неразположението ѝ минаваше. Херълд нямаше никаква възможност да направи нещо против Джон поради простата причина, че не можеше да изпрати съобщение. Освен това осъзна, че Херълд не би притежавал никакво средство срещу нея, ако действително изпълнеше закана си и предизвикаше обесването на Джон, понеже тя не желаше да изпълни задълженията си като жена: би го напуснала веднага. Сега знаеше, че трябва да печели време и правеше точно това.

Пет дни по-късно ролята на неразположена бавно започна да омръзва на Кети. Да лежиш в леглото, когато се чувстваш превъзходно, бе скучно до смърт; освен това сега имаше твърде много време за мислене и това я връщаше отново при Джон и Крей. Джон би трябвало да е разбрал, че нямаше да го обесят, и сигурно се питаше защо. Тя таеше тази надежда. Споменът за болезнения му вик след като Херълд каза, че са женени, я измъчваше. Ако той знаеше, че зад предателството се крие любовта ѝ към него, сигурно нямаше да изпита толкова силна болка.

За Кети бе мъчително да мисли за Джон и тя се опитваше да не го прави. Но я болеше и при мисълта за Крей. Бедният! Колко ли много му липсва. Сърцето ѝ се стягаше, когато тя си представеше как детето плаче, защото не можеше да разбере причината за отсъствието на майка си. Веднага след като се качиха на „Тамаринд“, Кети изпрати на Марта кратка бележка, в която обясняваше какво се е случило. Знаеше, че Марта може да се грижи добре, ако не и по-добре от нея за Крей, но това не облекчаваше страданието ѝ. Момчето сигурно си мислеше, че го е напуснала завинаги.

Какво ли ставаше с баща ѝ? Кети се страхуваше, че шокът от случилото се би могъл да го убие. Тя искаше да се надява, че Мейсън предпазливо му е обяснил всичко. Бяха на два дни път от испанския бряг. Тя трябваше отново да помисли за себе си.

Беше слънчев ден в началото на ноември, когато „Тамаринд“ пусна котва пред Ла Коруня. Кети се измъкна от леглото, за да види пристанището. Градът изглеждаше приветлив, пълен с багри. Мъже и жени в светли облекла се провираха между магарета и каруци и се опитваха да предложат стоките си на всеки. Кети отвори малко кръглото прозорче — не можеше да устои на гледката. Миризма на банани и манго нахлу веднага вътре и тя дочу смях и испанска реч. Почти се свечеряваше, но слънцето все още грееше като жълто кълбо над хоризонта.

— Ти ме мислеше за глупак, нали Кети? — заплашителният тих глас на Херълд я накара да се обърне стресната. Той я гледаше по начин, който не предвещаваше нищо добро, а малките му очи в състоянието му на потисната ярост изглеждаха по-дребни и по-опасни от обикновено. Плътното бе стиснал устни. Кети не намери думи, за да му отвърне. Беше я изненадал. Само преди час му се бе оплакала, че ѝ е толкова лошо, че чак не може да помисли да стане, камо ли да разгледа града.

— Изобщо не беше болна, нали? — започна той страховито. — Какво си мислиш, че ще спечелиш с това, не знам. Всичките ти дребни играчки не могат да променят факта, че си моя жена, независимо дали ти харесва или не. Много съжалявам, че станах прицел на подигравка за всеки мъж на кораба. Ще си взема това, за което съм се оженил, и то точно сега.

— Ти имаш предвид парите ми? — изсъска Кети. Беше ѝ ясно, че идва развръзката. До известна степен ѝ олекваше, че най-последно може да покаже презрението си. При тая забележка лицето на Херълд стана още по-грозно.

— Говоря за тялото ти — грубо я поправи той. Брадичката на Кети се повдигна, щом той тръгна към нея, а мускулите ѝ се обтегнаха, за да се бори или да избяга. Ако Херълд смяташе, че ще е удоволствие да спи с жена си, тя щеше да му даде да разбере!

— Ще те накарам да съжаляваш, че си се опитала да ме мамиш, скъпа моя — тихо ѝ обеща той, докато се приближаваше.

— Ти искаше да кажеш, че съм успяла да те измамя — предизвика го Кети, без да се съобразява, че го вбесява още повече. Очите ѝ търсеха в каютата нещо, което би могла да използва като оръжие.

— О, почакай, уличнице, ще ми платиш за това! — изрева Херълд и скочи към нея. Кети успя да се отмести встрани. Пръстите му сграбчиха копринената ѝ утринна роба и разкъсаха плата от шията до кръста ѝ. Кети я остави да се свлече на земята, скрита я встрани и затича към вратата. Херълд изруга и хукна след нея.

— Ще съжаляваш за това — изръмжа той, хващайки косите ѝ, и като ги дръпна болезнено, уви къдриците около юмрука си и я придърпа назад. — Веднъж завинаги ще ти дам един урок. Ще ме молиш за милост...

— Бедни Херълд — промълви останалата почти без дъх Кети, докато той я дърпаше назад. — Толкова много ли наранявам гордостта ти, като те презирам и се отвращавам от теб? Прилошава ми от твоето докосване, повдига ми се от твоите целувки!

С вик на омраза, Херълд дръпна косите ѝ и я принуди да коленичи. Тя не можеше да стори нищо, но лицето издаваше презрението ѝ. Брадичката му трепереше, когато погледна стройното ѝ тяло в нощницата с прасковен цвят, която повече подчертаваше, отколкото скриваше. Тя също го гледаше вторачено, сините ѝ очи святкаха презрително. Това още повече го вбесяваше. Той изруга и я удари през лицето. Сълзи от яд и болка нахлуха в очите ѝ, но Кети се опитваше да не заплаче. Не би искала да достави подобно удоволствие на този дребен жабок!

— Чувстваш ли се силен, Херълд, щом можеш да удариш една жена? — попита Кети, макар да знаеше, че само ще си навлече повече удари. Но беше твърде разярена, за да разсъждава.

— Ах, ти, проклета кучко! — побеснял изръмжа той. Очите на Кети инстинктивно проследиха движението на ръката му, свита в юмрук, когато я вдигна, за да я стовари върху нея. Тъй като не можеше да предотврати удара, тя само се сви.

Но ударът не бе доведен докрай. Кети беше спасена от отсечено чукане. Като псуваше, Херълд свали ръката си и се втренчи във вратата.

— Какво има? — извика той и хвърли предупредителен поглед на Кети. Тя замълча, защото иначе би било по-лошо. Като неин съпруг Херълд би могъл да си позволи всичко: би могъл дори да я бие, когато поиска. Нямаше човек на борда, който да го възпре. Единственото, което би постигнала, бе собственото си унижение.

— Тук е стюардът с вечерята ви, сър — прозвуча гласът от другата страна на вратата.

— Върнете я обратно — заповяда Херълд с рязък тон.

— Но, сър, готвачът слиза на сушата с целия екипаж. Ако сега не приемете вечерята, до сутринта няма да можете да получите нищо.

— Казах да я върнете обратно! — изкрещя Херълд. Кети овлажни устните си, като чу, че стъпките се отдалечават.

— И тъй, улици, докъде бяхме стигнали? — изсъска Херълд.

Кети затвори очи в очакване на ударите му. Вместо това обаче той пусна косата ѝ, хвана я под ръцете и я дръпна да се изправи.

Повлече я към леглото. Кети падна с надеждата, че ще я остави, но той я помъкна след себе си. Когато стигнаха до леглото, пусна ръцете ѝ и я хвана за кръста. Разбирайки какво възнамерява, Кети започна да се брани, но въпреки че Херълд беше дебел и дребен на ръст, тя не можеше да му се противопостави.

Той я вдигна и я хвърли върху матрака. Главата ѝ се тресна с такава сила в стената, че ѝ се привидяха звезди. Херълд използва момента, за да съблече дрехите си. Кети само гледаше замаяно.

Горящ от нетърпение, той хвърли пауновосиньото си яке настрана, свали рюшената си риза и вратовръзката, както и светлосините си панталони. В пълно отчаяние Кети гледаше месищата, които се оголиха пред нея. Мускулите на ръцете и раменете му, ако можеха да се нарекат мускули, бяха отпуснати, гърдите му бяха бели като нейните и в средата имаше кичур червеникави косми. До кръста беше почти женствен, а коремът му бе издут като балон. Когато си изу дългите долни гащи, Кети го загледа съвсем без да мърда. Тя автоматично сравни бледия му, безсилен penis с якия, твърд член на Джон. Връхлетя я желанието да се изхили.

Това проясни съзнанието ѝ напълно. Остана да лежи неподвижна с намерението да отблъсква Херълд. Устните ѝ се свиха презрително, когато той тръгна към нея гордо и самоуверено.

През кръглото прозорче преминаваше слаба светлинка, но в каютата беше тъмно. Кети вдиша аромата на плодовете, чу пляска от греблата на отдалечаваща се лодка...

Тогава видя нещо, което щеше да ѝ свърши работа. На нощното шкафче стоеше тежък метален бюст на кралицата. Кети се усмихна, като протегна ръка към него. Виктория, чиито възгледи по отношение покорността на жената бяха известни, сигурно нямаше да е съгласна с намеренията на Кети, но в момента това нямаше значение.

Докато посягаше към бюста, за момент бе отклонила поглед от Херълд. Това беше грешка. Той се хвърли върху нея с триумфиращо грухтене. Главата ѝ отново се удари в стената, а тялото му я притисна към матрака. Кети се превърна в дива тигрица. Риташе, драскаше и хапеше, а единственото, за което можеше да мисли в момента, беше, че това изчадие бе решило да направи всичко, за да омърси тялото ѝ. Това, че беше неин законен съпруг, беше без значение. Мразеше го и се отвърщаваше от него и нищо на света не би могло да промени отношението ѝ.

Той захапа гърдите ѝ. Издаваше гадни звуци, а ръцете му шареха по цялото ѝ тяло. Кети разбра, че не може да се отбранява без план.

Посегна нагоре и потърси бюста. Само да го докопа, би поднесла такова преживяване на съпруга си, че той дълго щеше да го помни!

Херълд се възползва от нейната слабост и вдигна нощницата ѝ над кръста. Кети усети как голото му тяло докосва плътта ѝ, започна да ѝ се повдига. Ръцете ѝ се отказаха да търсят бюста и се помъчиха да смъкнат нощницата надолу. Така силно стискаше бедрата си, че чак я заболя. Няма да се предаде! Не би...

Зъбите му се забиваха в гърдите ѝ. Кети не можеше да си поеме въздух, от болка очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя насочи пръсти, за да издере очите му, но той ги хвана и я заклещи като в менгеме — беше безпомощна. Колената му постоянно се забиваха между бедрата ѝ.

— О, Господи! — почна да се моли Кети съвсем отчаяна. — Помогни ми, Господи!

Когато Херълд брутално я принуди да разтвори краката си, като продължаваше да хапе до болка гърдите ѝ, тя си припомни за миг Джон. Беше го обвинила, че я е насилил, и месеци наред му го

натякваше. Едва сега ѝ ставаше ясно какво в действителност означаваше изнасилването.

Херълд разтвори бедрата ѝ със сумтене. Кети напрегна всяко мускулче с надеждата да предотврати проникването му. Усети как той се притиска към най-интимните ѝ части и с инстинктивно движение отвори устата си, за да впие зъби в тила му. Изведнъж, в тъмнината зад главата на Херълд тя долови движение. Нещо сребристо проблесна за малко, после се сви като дъга. Последва лек, краткотраен шум, Херълд пое дълбоко въздух и се свлече.

Около минута Кети лежеше като парализирана. Какво се бе случило? В нея се прокрадна усещане за опасност, на която сама се беше изложила. Обзета от паника, отблъсна раменете на Херълд и се опита да се освободи от тялото му.

Някъде над нея прозвуча смях и се появиха очертанията на мъжка глава. Кети боязливо се взря в тъмнината: дъхът ѝ почти замря, когато видя две познати сребристосиви очи.

---

[1] Старинна пушка. — Б.пр. ↑

5.

— Джон! — извика тя, когато най-сетне възвърна способността си да говори.

— Я виж ти, ако това пък не е лейди Стенхоуп — изрече той с циничен тон. — Много моля за извинение, че смущавам сватбеното ви пътешествие, милейди.

Ударението, което той постави на думата „сватбено пътешествие“, я накара да се изчерви. Джон беше обзет от ярост; тя разбираше ясно това, макар че правеше всичко, за да го скрие. Значи бе повярвал в лъжите на Херълд! Кети знаеше, че и тя всъщност трябваше да се гневи, понеже той имаше толкова малко доверие в нея, но беше така щастлива да го види жив и очевидно свободен, че гневът ѝ отмина.

— Как успя да дойдеш тук, за бога? — този въпрос пръв дойде на езика ѝ. Докато говореше, се опита да отстрани от себе си безсилното тяло на Херълд. Само да можеше да се надигне...!

— Ти не си ме очаквала? — докато я наблюдаваше как се мъчи безуспешно да се освободи от Херълд, Джон изкриви устни в сатанинска усмивка. Почти без усилие сграбчи Херълд за рамото и го хвърли по гръб. — Явно не!

Като долови ледено студения тон, с който бяха изречени последните му думи, Кети проследи погледа му. Той се беше спрял върху оголената долна половина на тялото ѝ, после стрелна и Херълд. Тя осъзна какво мислеше Джон и се изчерви от чувство за вина. Но това беше абсурдно, защото не бе извършила нищо, от което трябваше да се срамува. Защо мъжът винаги си вади прибързани заключения!

— Не е така, както си мислиш — започна тя, побърза да смъкне надолу нощницата си и коленичи върху матрака.

— Естествено, че не — студено отвърна той и извади въже, което бе навил около кръста си. Започна да реже къси парчета от него, като си служеше с впечатляващ с размерите си нож.

— Какво правиш? — неговите действия я накараха да забрави за миг положението, в което се намираше. С учудени очи наблюдаваше как Джон обърна по корем намиращия се в безсъзнание Херълд и почна да го завързва.

— На какво ти прилича? — Джон извади един парцал от джоба на панталона си и го натика в устата на Херълд. За по-сигурно напъха и калъфката на една от възглавниците. — Всъщност аз исках да го убия, за да те направя вдовица, мила моя, но не си струва да рискувам заради теб и да получа смъртна присъда, макар че ще ми е втора.

Кети ядосана се вторачи в него. Защо трябваше да си мисли винаги най-лошото за нея? През последните две години толкова често му беше доказвала любовта си!

— Сега най-сетне ме изслушай. Аз току-що ти казах, че не е тъй, както си мислиш! — тя се ядоса още повече. Той просто не я слушаше, докато покриваше Херълд с едно одеяло.

— Предполагам, че имаш пътна чанта! — въпросът му като че ли нямаше връзка с това, което правеше. Кети кимна объркана. Какво ли общо имаше тук една пътна чанта?

— Къде е тя?

— В ъгъла! — отговорът на Кети бе също така кратък като неговия въпрос. Той проследи с поглед накъде сочи ръката ѝ. — Но не разбирам съвсем...

— Никой не е казал, че си изключително интелигентна, нали? — Джон все повече отхвърляше фасадата на учтивост. При това оскърбление очите на Кети пламнаха от гняв; но тя тайно се усмихваше, макар че ѝ идваше да го убие с поглед. В продължение на седмици бе копняла по него, бе направила всичко, което бе по силите ѝ, за да не му се случи нещо. А сега, когато някакво чудо ги беше събрало отново, те се караха! Поклати глава. Би му обяснила всичко, като му покаже любовта си...

— Джон, любими, толкова съм щастлива, че си тук! — въздъхна тя и по матрака стигна до мястото, където стоеше той. — Само да можеш да ме изслушаш...

Тя му се усмихна и вдигна ръце, за да го прегърне. Той хвана китките ѝ и ги задържа. Милата ѝ усмивка се превърна в гневен поглед; изражението на лицето му показва задоволство от нейната реакция.

— Действително ли смяташ, че след всичко станало можеш да протегнеш ръка, за да ме прегърнеш? Смяташ ли, че аз ще отвърна със същото? — попита той учуден. — Този път не, съкровище. Няма да ме подведеш повече със сладката си усмивка, с целувките си и твоето наистина прелъстително тяло. Най-сетне разбрах: ти не си нещо различно от уличница, която се хваща с този, който има повече пари, или с този, който в момента предлага по-доброто.

— Как се осмеляваш да ми говориш такива неща? — извика Кети, едновременно озадачена и ядосана. — Ако мислиш това за мен, по-добре ми се махни от очите! Е, хайде, заминавай, изчезвай вече! В такъв случай, Господ знае, бих останала по-скоро при Херълд, отколкото при теб!

Джон се усмихна нерадостно. Пръстите му така здраво хванаха нейните, че тя усети болка.

— Отлично, наистина отлично, Кети! — тихо аплодира той. — Но ти забравяш едно: аз те познавам доста добре. Ти би могла да бъдеш много убедителна актриса. Но в сметките си си пропуснала нещо: което е мое, държа да остане мое.

— Аз смятам, че по-скоро ти си забравил нещо! — гневно отвърна Кети. — Аз съм омъжена за Херълд, знаеш го, нали? Не ти принадлежа, ако така продължаваш, и в бъдеще никога няма да ти принадлежа!

— О, напротив — каза той тихо. — Ти ми принадлежиш дотогава, докато те искам. Като ми омръзнеш, може би ще те върна дори на твоя любим Херълд. Можеш да се утешаваш с тая мисъл, дете мое.

— Какво правиш? — въпросът се изтръгна от нея, когато той хвана ръцете ѝ и започна да връзва китките ѝ с къс въже. Докато Джон затягаше възела със зъби, тя отчаяно правеше опити да се освободи.

— Ти си полудял! — изкрещя Кети, след като той я хвърли върху леглото и завърза по същия начин и краката ѝ. Тя се съпротивляваше диво и се опитваше да го ритне, но беше достатъчно само да постави коляно върху гърба ѝ, за да я обездвижи.

— Ако не ме развържеш веднага, ще се развикам. Този път ще те хванат и ще те обесят. Мисля това, което говоря, ах, ти, свиня! Ще викам!

— Ах, наистина ли? — тонът му би трябвало да я предупреди, но тя все още не схващаше, че Джон може да постъпи грубо с нея. Съвсем изненадващо ѝ дойде парчето плат, натикано в отворената уста. И докато тя все още се съпротивляваше, той завърза собствената си носна кърпа около устата ѝ.

Кети се бунтуваше, когато Джон я вдигна, а сините ѝ очи мяхаха огнени искри.

„Копеле такова!“ — искаше да каже тя, но кърпата в устата ѝ задушаваше всяка дума. Джон се ухили, без да му е смешно. Като че можеше да чете мислите ѝ.

— Не се страхувай. Чувствата ми към теб са подобни — присмя се той и я постави на пода. Следващия момент ѝ стана ясно защо: започна да я увива с китайския килим. В носа ѝ влезе прах, тя се разкиха и почти се задуши от ужасната кърпа в устата си. Джон веднага ѝ разтвори малко килима, за да може да диша.

— Лежи си кротко и нищо няма да ти се случи — изрече той грубо. Кети можеше само безгласно да го фиксира с поглед.

В следващия миг той я вдигна високо и я метна през рамото си, като че ли в действителност носи само килим. Кипяща от негодувание, тя се опита отново да ритне, но беше безпомощна.

На излизане от каютата той взе и малката пътна чанта на Кети в едната си ръка, докато с другата здраво държеше съпротивляващата се лейди. Накрая, когато бяха вече на палубата, тя се отказа от борбата и не мърдаше повече. Той се надяваше, че не се е задушила. Когато в началото я видя да лежи в леглото с Херълд, обхвана го неописуема ярост. Първата му мисъл беше да ги убие и двамата. Като положи всички усилия да се овладее, удари Херълд така, че той падна в безсъзнание, и взе жената — не, не своята, а на Херълд. Този факт все още му създаваше проблеми. Не беше необходимо много, за да кипне отново гневът му. А ако Кети ги предизвика, Господ да ѝ е на помощ!

Тя беше негова жена — ако не пред хората, то поне пред Бога — и го беше измамила. Съзнателно, с готовност беше продала тялото си, макар че се бе заклела във вечна вяроност. И защо? Обичаше ли лорда? Това мазно и противно кюфте? Защо бе легнала с него? Защо той самият се бяхтеше от сутрин до вечер, за да изкара прехраната за нея и детето ѝ? Беше ли готов да даде живота си, за да я предпази от всякаква опасност? Не! Кети бе заменила безпределната му любов с

безжизненото богатство и бляскавия живот на лондонското общество. Той и преди се беше страхувал от това. Тя се беше показала като всяка друга жена: като котките те обичаха винаги тоя, който им подхвърлеше по-хубавите рибки, или който им предлагаше по-меката възглавница до по-топлата камина. Любовта им не отиваше по-далеч.

Междувременно братовчедът и съпруг на Кети без съмнение бе опознал всяка подробност на красивото ѝ тяло. Докато Джон вървеше по тъмната и пуста палуба на „Тамаринд“, се опитваше да изпъди от съзнанието си женствената уста на Херълд и месестите му пръсти, които опипваха стройното тяло на Кети. Но не му се удаваше.

Той бързо достигна до задната палуба, където О'Рейли и Тинкер — друг бивш затворник — го чакаха в гребна лодка. Джон им се видя най-разгневеният мъж на света. С едно въже той пусна надолу чантата.

— Намери ли това, което търсеше? — попита предпазливо О'Рейли едва по-късно. Той вече знаеше някои подробности от живота на Джон и беше изненадан, че се връща сам. Новият капитан на „Кристобел“ беше дошъл тук заради някаква лейди; за малкото време, в което ирландецът го познаваше, се бе убедил, че Джон е човек, който довежда намеренията си докрай.

— Да — беше краткият отговор, който чу О'Рейли. Всичко му се изясни, когато сложи върху рамото си килима, който Джон му подаде, за да се спусне по въжето.

— Тръгваме — каза той. О'Рейли и Тинкер започнаха да гребат, а Джон внимателно положи килима на дъното на лодката. От гънките му се чуха приглушени звуци. О'Рейли се ухили, като видя изненаданото лице на Тинкер.

— Казах ти да не мърдаш! — нахока Джон килима и го разтвори малко в единия край. Когато от него отново се чу звук, той просто не обърна внимание, а без да се трогва, отиде към задната част на лодката и се загледа в морето.

Когато стигнаха до „Кристобел“, Тинкер взе чантата и се изкачи нагоре по плетената стълба, спусната към тях. След него се придвижи О'Рейли. Джон отклони предложението да му помогне и с килима на рамо се изкачи последен. След него стълбата беше отново изтеглена.

На палубата гъмжеше от хора, които биха дали всичко, за да потегли корабът нататък. Само няколко от бившите затворници бяха опитни моряци и можеха да се смятат за екипаж. Останалите бяха

готови да се учат. С бившия екипаж и неговия капитан на сушата бяха изпратени жените затворнички и всички, които не му вършеха работа. Джон знаеше, че е въпрос на време вестта за бунта на кораба да достигне до Англия. Веднага щяха да изпратят кораби преследвачи. Но той се надяваше да се е отдалечил достатъчно с „Кристобел“.

С широки крачки се запъти към капитанската каюта под задната палуба. Тъй като беше единственият, който преди бе командвал кораб от този клас, избраха го за капитан. Но още от началото бе изяснил на всички, че очаква абсолютно подчинение. Междувременно мъжете се бяха научили да го уважават заради знанията, честността и внушителния му вид. Проблеми почти нямаше. Онези, които създаваха ядове, бяха затворени и по-късно пуснати на сушата. От опита си като пиратски капитан той знаеше, че бунтът е зараза — като шарката. Имаше вече един метеж на „Кристобел“ и Джон твърдо бе решил той да е последният.

Капитанската каюта беше малка и мръсна като всичко на кораба. Обзавеждането се състоеше от една грозна печка на твърдо гориво, маса, забита в пода, и два стола. Койката представляваше твърдо тясно легло до стената и бе изключително неудобна. През седмицата, когато бе спал на нея, се бе убедил в това.

Като затвори вратата след себе си, Джон запали една свещ, свали килима с Кети върху прашния под и я постави на крака. Бавно я разопакова. Кърпата в устата ѝ не даваше възможност за говорене, но очите правеха това достатъчно красноречиво. Джон си помисли, че ако погледите можеха да убиват, само след миг щеше да е мъртъв. Кети сигурно би желала да притежава тази способност!

— Сега ще извадя кърпата от устата ти, но те предупреждавам: ако ми създаваш главоболия, светкавично ще я върна на мястото ѝ и ще остане там. Разбра ли?

В очите ѝ все още можеше да се види желание за мъст, но след минутно колебание тя кимна.

Едва я беше освободил от кърпата, и Кети започна да го ругае.

— Този път наистина си загубил разсъдък, Джонатан Хейл! — тя се изплю и облиза с език пресъхналите си устни. — Как си позволяваш да се отнасяш така с мен? Ти си подла, презряна и безмозъчна свинчура. Ако притежавах малко власт, щях да те изпратя на бесилото!

— Защо не го направи? Трябва да си призная, че този въпрос действително ме занимаваше. Какво се е случило, Кети? Да не би мисълта, че могат да ме обесят, ти е причинявала угризения на съвестта? Затова ли ти и твоят Херълд се погрижихте да ме транспортират и да ме продадат като роб? Добре замислено! По този начин позорът от миналото ти би бил забравен завинаги, без дори да оцапаш с кръв фините си ръчички. Любопитна ми е да разбере как възнамеряваш да се отървеш от Крей.

— Това е най-гадната мисъл, която може да ти хрумне! — от гняв Кети почти не можеше да говори. — Ти много добре знаеш, че обичам детето си повече от всичко на света! Никога не бих искала да се отърва от него, както се изразяваш ти. А аз обичах и теб! Надявам се, че ти прави впечатление какво казах: обичах те! Това е минало! След начина, по който се отнесе днес с мен, започвам да се питам дали бих искала дори да съм те познавала някога.

— Вероятно искаш да ми кажеш, че всичко си извършила само от любов към мен? — цинично отвърна той.

— Да, разбира се! Естествено, че е така! Направих го от любов към теб! — гласът ѝ премина в крясък, сякаш го замеряше с думи.

— Тия ги разказвай на баба си! — брутално отхвърли той нейните твърдения. В очите на Кети отново пламна гняв.

— Ти си жалък гадняр! — с треперещ глас каза тя. — Знаеш ли, че ще се поболее заради теб? Ти си неспасяем! Ти...

— Достатъчно! — заповяда той мрачно. — Нямам време да те слушам как плетеш мрежата си от лъжи. Трябва да отпътуваме с прилива около десет часа, ако не искаме любимият ти Херълд и приятелите му да тръгнат по петите ни и да ни хванат, нали?

— О, напротив! Искам! — изсъска тя и в момента почти го мислеше.

Той я хвана за ръката и я домъкна до койката.

— Какво възнамеряваш? Махни ръцете си от мен!

Тъй като тя се съпротивляваше, Джон само се наведе напред и я вдигна на ръце.

— Не, не, скъпа моя, всичко това е зад гърба ни. Не искам да поемам още веднъж риска да те оставя на свобода тук, а после да откроя, че малкото ми птиченце е излетяло.

— Та ти не би могъл да ме оставиш тук завързана! — извика Кети и се извъртя в ръцете му.

— Не мога ли? Само почакай.

Без предупреждение той я хвърли на койката. Тънкият матрак беше твърд почти колкото дъската отдолу и Кети се сви от болка, но веднага се опита да се изправи, въпреки че беше завързана.

— О, не. Това няма да го правим! — с една ръка Джон я натисна отново на койката и с колената си я задържа, докато завързваше ръцете над главата ѝ за таблата. В това време Кети го даряваше с всички обидни думи, които някога беше чувала. Той не ѝ обръщаше внимание, изправи се и с малко усилие завърза и краката ѝ. Сега Кети лежеше безпомощна върху койката със завързани за нея ръце и крака. Коленете ѝ бяха леко присвити, а нощницата ѝ — вдигната до бедрата. Дългите ѝ бели крака блестяха приканващо. Златните ѝ къдрици падаха разпилени чак до пода, бузите ѝ бяха зачервени, а очите ѝ пронизваха Джон като стрели. Най-после тя остана да лежи безмълвна. Дишаше тежко и само го фиксираше с поглед. А той я гледаше безизразно доста време. След това очите му трепнаха. Хвана подгъва на нощницата ѝ и я дръпна до долу, после, без да каже нищо, се обърна и напусна каютата, като преди това духна свещта.

На палубата Джон вдиша прохладния нощен въздух с надеждата, че главата му ще се проясни. Не можеше да осъзнае, че красотата на тази уличница отново замъглява способността му да преценява трезво. Беше ли възможно извършеното от нея действително да бе продиктувано от любов към него? Не! Той отхвърли тази малка надежда. Ако тя действително искаше да го спаси от бесилото, защото го обичаше, би могла да направи твърде много неща, но не и да сключи брак с един богат лорд. Баща ѝ би помогнал, дори само заради Крей. Мършавият иконом, който го бе пуснал в дома на лелята на площад „Гросвенор“, му беше казал, че баща ѝ се чувства по-добре, дори че вече е извън опасност. Лъжливата уличница не би трябвало да изтъква болестта на баща си като причина! Или пък би могла да подкупи някой полицаи, за да го остави да избяга, или... Освен това, когато бе дошла в „Нюгейт“, самата тя беше си признала всичко и после си замина, като го остави в отчаяние. Не, само страхът от неговото отмъщение беше причината за мнимата любов, която му разиграваше. Не би се оставил повече да го върти на малкия си пръст!

— Хейл... исках да кажа... хъ... капитане, не бихте ли могли да погледнете това нещо? Като че ли не е както трябва.

Зарадван, че го отклоняват от мрачните му мисли, Джон последва човека към бизанмачтата^[1] и откри, че при опита да се вдигне платното на третата мачта, въжетата се бяха завързали на възел. Платното висеше наклонено. Джон изпъшка и сам се изкачи по мачтата. Като се придържаше с една ръка за такелажа, освободи с другата въжетата. Накрая демонстрира едва ли не за десети път как се вдига платно. Под неговите наставления неопитните мъже го направиха съвсем сносно. Той ги похвали и слезе отново на палубата, като ги остави да си вършат работата. Господ да е на помощ на всички на борда, ако някога „Кристобел“ се натъкне на буря! С неопитния екипаж биха могли да преживеят само ако Господ чуеше молитвите им.

— Студено, нали, Джони? — гласът, който добре имитираше девически, беше на Сарита Джонс, както самата тя се наричаше — чернокоса, черноока циганка, депортирана заради проституция — една от малкото затворнички, които бяха предпочели и на които бе разрешено да останат на борда. О'Рейли беше ѝ хвърлил око и се застъпи за нея, затова Джон позволи да остане. Но Сарита ясно даде да се разбере, че намира далеч по-привлекателен новия капитан на „Кристобел“. Джон въздъхна в себе си, като видя колко се е накичила и че сочните ѝ гърди почти изцяло се виждаха от дълбокото деколте на селската блуза. Жените на борда винаги създаваха проблеми, ядосан помисли той. А едно беше сигурно: вече си имаше достатъчно проблеми с една жена, без да се смята тази тук!

— След свечеряване жените няма какво да търсят по палубата, Сарита. Това вече съм ти го казвал. И то неведнъж — говореше търпеливо, но явно мислеше за това, което казваше. Сарита го гледаше с прелъстителни очи.

— Но аз ти донесох бутилка грог, Джони. Сигурно е позволено да ти донеса бутилка грог, когато е студено навън, нали?

Джон я гледаше, без да проговори. Беше невъзможно да ѝ се сърди, колкото и да го дразнеше държанието ѝ. Не беше особено интелигентна, идваше от калта на Лондон, но не беше злонамерена. И поне се представяше такава, каквато беше, което не можеше да се каже за други жени...

— Благодаря, Сарита — Джон взе бутилката, която тя му подаде, и се направи, че не забелязва как погали пръстите му. — А сега изчезвай отново под палубата. Веднага!

— О, Джони! — запротестира Сарита; но за негово облекчение тя се обърна, като люлееше предизвикателно ханша си. Знаеше, че в момента той я наблюдава и я желае.

— Жените са творения на дявола, нали, капитане? — прозвуча до него тъжният глас на О'Рейли. Дребният набит мъж с червеникаво лице явно завиждаше на Джон за привлекателния му външен вид. Джон се намръщи.

— Без съмнение са такива, О'Рейли — отговори той съчувстващо. — Вземи, пийни една глътка.

Джон подаде на другия мъж бутилката, той отпи и му я върна. Джон избърса гърлото с ръкава на ризата си и също отпи. Мъжете седяха на задната палуба около два часа и разговаряха от време на време, докато изпразваха съдържанието на бутилката. Когато луната се появи, „Кристобел“ вече бе навлязъл доста навътре в морето. Джон гледаше отражението на лунната светлина във водата и осъзнаваше, че главата му вече се е размътила. Не беше пиян, но вече не беше и съвсем трезвен.

— Смятам да си полегна — каза той, обърнат към О'Рейли, който кимна и се ухили, защото се сети, че една лейди чака Джон в каютата. Капитанът прие това с леко раздразнение. Очевидно О'Рейли си представяше, че го очаква дълга сладострастна нощ, а той си знаеше, че му предстоят само ядове.

Джон предаде командването на Мик Фрейзиър, един от малцината на борда, които се справяха отчасти с управлението. Даде и наставления относно курса и броя на платната. После тръгна към каютата си.

Кети беше заспала от умора, но се събуди, когато Джон влезе. Той затвори вратата и се облегна на нея, докато очите му привикнат с тъмнината. Дори от това разстояние Кети можа да долови миризмата на алкохол. Значи беше пил, докато тя тук лежеше и страдаше! Но когато се приближи до нея, не можа да установи никакви пиянски признаци в поведението му; само очите му малко блестяха.

— Мислиш ли, че би могъл да се осмелиш да ме развържеш? — остро попита тя, докато той стоеше пред койката. — Сега си тук и би

могъл да предотвратиш евентуалното ми бягство.

За миг Джон като че се колебаеше, но после седна на ръба на койката и безмълвно развърза възела, който стягаше ръцете ѝ към леглото. Кети ги свали, без да потиска лекия стон. Ако го накараше да се чувства виновен за държанието си спрямо нея, още по-добре. Заслужаваше нещо далеч по-лошо.

Беше му необходимо повече време, за да развърже възела на китките ѝ. Най-сетне Кети имаше възможност отново да разтвори и свие пръсти. Разтърси ги, след това протегна ръце. От кръста нагоре като че ли я пробождаха иглички и без да иска, тя изстена.

— Ръцете ти са се схванали, така ли? — попита Джон с глас, в който можеше да се усети и съчувствие. Кети обаче не беше в настроение да приеме съчувствието му.

— О, не — недружелюбно отвърна тя. — Как ти хрумна такова нещо?

Джон я погледна ядосано.

— По-добре ще е, ако обуздаеш горещия си темперамент, любов моя. Мога да те завържа отново, щом ти харесва повече.

— Много си добър да отправяш заплахи! Ще видим тогава дали ги изпълняваш също толкова добре.

С тези думи тя му плесна един шамар тъй, че изкънтя. Главата му се отметна назад и той автоматично сложи ръка на ударената буза.

— Ах, ти, проклета малка мизернице! — изсъска той, хвана ѝ ръцете и ги стисна. — Това, от което се нуждаеш, е един голям бой! И ако продължаваш да ме ядосваш, ще го получиш!

— Боже мой! Още закани! — присмя му се Кети. — Само ме виж — треперя като лист.

Джон изскърца със зъби, сграбчи я за раменете и я разтърси, докато ѝ се зави свят.

— Пусни ме, брутална мършо! — изкрещя му тя, когато бе в състояние да говори. Джон престана да я разтърсва и ѝ хвърли поглед, който би трябвало да я възпре. Но тя беше толкова разгневена, че не можеше да разбере. Как можеше да я третира така? Протегна отново ръка напред и тоя път го цапна по другата буза.

— Ах, ти, нескопоснице! — изрева той и тъй здраво хвана ръцете ѝ, че тя се преви от болка. — Стига вече. Би трябвало да те направя на пестил от бой!

— Е, хайде тогава! Ти си голям и много смел, няма що! Давай, направи го! — предизвикваше го тя. Сивите очи на Джон опасно блесяха, но той не се поддаде на предизвикателството ѝ. Кети не вярваше, че ще приведе в действие заканите си. Тя го познаваше прекалено добре, или поне така смяташе...

Джон я притисна обратно към матрака, като я придържаше с коляно и почти смазваше гърдния ѝ кош. Тя се обърна и го наруга, когато той завърза първо едната, а после и другата ръка за койката. Когато свали коляното си от гърдите ѝ, тя беше безпомощна като малко дете, а неговите очи блесяха от задоволство.

— Веднага ме развържи, Джонатан Хейл! Ако не го направиш, ще съжаляваш! Ще ти издера очите, като се освободя. Аз...!

— Спокойно, спокойно, момичето ми — смърри я Джон и отиде към долния край на койката. Посегна към краката ѝ и Кети за момент затихна, изненадана от явното му решение да ги развърже въпреки всичко. Но след като бе освободил глезените ѝ, той отново ги завърза, само че този път поединично — и то широко разтворени.

— Какво правиш? — извика тя. Джон се усмихна ехидно.

— Току-що се сетих, че съм те лишил от съпруга ти. Но не се тревожи за това, сладурано. Аз ще го заместя.

Изведнъж Кети осъзна напълно в какво положение се намира: лежеше на койката безпомощна, с широко разтворени крака.

— Да не си посмял! — предупреди го тя шепнешком. — Не се осмелявай, Джон! Ще те намразя завинаги, ако направиш това! За разлика от теб мисля, когато говоря: завинаги ще те намразя!

— Проблемът е твой, лейди Стенхоуп! Можеш да го направиш — отговори той. — Но мисля, че не можеш да ме намразиш повече, отколкото аз теб!

Още докато говореше, той извади от колана всяващия респект нож. Кети го гледаше със страх и се притисна още повече в матрака, щом острието се приближи към врата ѝ. Но в следващия момент облекчена разбра, че бе насочено към якичката на нощницата ѝ. Джон повдигна малко тънката коприна, вкара острието под нея и срязва плата от горе до долу. Кети почувства нощния хлад, когато Джон смъкна остатъка от нощницата и го пусна на пода.

— Джон, не го прави! Моля те! — промълви тя, когато той се наведе над нея. Гневът ѝ беше преминал и я беше обзело отчаяние. Не

би могла да го понесе, ако постъпи така брутално с нея. По-рано се обичаха, а сега между тях цареше омраза. Това би било изнасилване, каквото бе възнамерявал да извърши и Херълд.

— Джон, недей! Моля те! — тя отново се замята, докато силните му, топли ръце с мазолести длани опипваха бавно тялото ѝ.

— Колко хубаво можела да се моли тя — каза Джон. — И на Херълд ли така се молеше, лейди Стенхоуп, преди да му се отдадеш?

— Не! — изкрещя Кети, като въртеше глава. Но Джон не я чуваше. Отново се беше изправил и неподвижно я гледаше, докато сваляше дрехите си. Голото ѝ тяло проблясваше в тъмнината. Очертаваше голям бял „X“ на фона на тъмното одеяло. Гърдите ѝ бяха меки, закръглени и снежнобели — като два хълма, на върха на които имаше две изпъкнали розови зърна. Те трепереха, докато я гледаше. Ханшът ѝ беше тесен, а коремът, в който бе носила техния син, беше плосък и гладък. Дългите ѝ крака бяха добре оформени, а въжетата, с които бяха вързани, ги изпъваха. Нежният златен триъгълник между краката ѝ като че ли го подканваше, обещавахе му радости като в миналото. Тя лежеше пред него като празнично ястие и изведнъж Джон усети, че... примира от глад. Месеци наред не бе притежавал жена, откакто Кети го напусна в Уудхем, за да замине при баща си. После, по време на дългото пътуване към Англия през Атлантика, той постоянно мечтаеше за нея. Представяше си как страстно люби голото ѝ тяло... А през безкрайните дни и нощи в затвора фантазията му беше станала още по-еротична. В мислите си я бе обладал по всевъзможни начини, но едно прелъстяване в мислите съвсем не беше удовлетворяващо. Но тази нощ, тази нощ! Тя лежеше пред него като безпомощна девица, която трябваше да бъде принесена в жертва. И той щеше да я обладае. Нямаше да го трогнат каквито и да било молби.

— Джон, не го прави! — отново започна да моли Кети, когато той легна гол до нея на койката.

— Просто си представи, че аз съм Херълд — грубо прошепна той, а Кети се присви.

Той направи опит да я целуне, но тя извъртя лицето си настрана. Ръката му болезнено хвана брадичката ѝ и я принуди да се обърне към него отново. Не я пусна и когато сложи устните си върху нейните. Езикът му се мъчеше да влезе между устните ѝ, докосваше зъбите ѝ, които тя стискаше здраво. Нямаше да му се даде!

— Престани да се съпротивляваш, Кети, иначе ще ти причиня болка — пошепна в ухото ѝ. Тъй като продължаваше да му се противопоставя, леко я ухапа. От болка Кети чак изохка. Едновременно се отвориха очите и устата ѝ. В същия момент той натисна с палец бузата ѝ навътре, тъй че тя щеше да се ухапе сама, ако опиташе отново да затвори устата си. После устните му пак покриха нейните и той започна жадно да я целува. Езикът му се потопи в сладката ѝ уста, докосна възбуждащо нейния, галеше устните, зъбите и небцето ѝ.

Кети го мразеше за това, че я обладаваше със сила, и отказваше да приеме насладата на прегръдките му. Когато той положи ръце върху гърдите ѝ и започна да гали нежно зърната, тя се опита да се отдръпне. Но възетата ѝ позволяваха да се отмести само няколко сантиметра. Ръката му я последва и продължи играта си. Засрамена, тя трябваше да установи, че белите ѝ хълмчета трепкаха, а зърната ѝ набъбваха.

Устата му замени ръцете и започна да смуче чувствено гърдите. Без да може да направи нищо против това, Кети усети топъл прилив в стомаха си. Като че ли искаше да подкладе още тази топлина, ръката му премина по меката като коприна кожа на корема надолу към краката и спря между тях. След малко пръстите му започнаха да се движат. Кети усети дрезгаво дишане и уплашена установи, че идва от собственото ѝ гърло. Джон също го бе усетил и вдигна глава, за да ѝ се усмихне тържествуващо.

— Ако извършиш това, никога няма да ти простя — прошепна Кети с треперещ глас, когато той легна върху нея.

Джон се засмя...

---

[1] Най-западната мачта. — Б.пр. ↑

6.

Тежкото тяло на Джон продължаваше да лежи неподвижно върху нея и след като беше свършил. Все още беше в нея, докато дишането му бавно се нормализираше. Кети, която се чувстваше омърсена от неговото брутално проникване и засрамена от инстинктивната реакция на тялото си, лежеше тихо и неподвижно. Тежестта му сякаш щеше да изкара въздуха от дробовете ѝ, но тя почти не го усещаше. Цялото ѝ съзнание се концентрираше върху ужаса, който я бе накарал да изживее. Държеше очите си затворени и се опитваше да не мисли за нищо. Но мислите ѝ просто не искаха да я оставят. „Никога няма да му го простя! — мислеше си тя, когато усети как топлата сперма потече по вътрешната страна на бедрата ѝ. — Не, никога.“

Насилственото му действие бе отнело сладкия цвят на любовта им и я бе превърнало в нещо грозно. Тя осъзнаваше, че от негова гледна точка действията ѝ го бяха предизвикали, но не признаваше това за извинение. Години наред се беше борила срещу неговата ревност, срещу дълбоко вкорененото му недоверие към жените. Тази нощ тя окончателно загуби любовта си. Вече не желаше да започва още веднъж отначало и да поднови борбата. Той просто не заслужаваше. За Джон любовта се свеждаше до секса и той беше на мнение, че всички жени се интересуват само от плътската наслада. Дори и да не беше преживял по-рано толкова разочарования, рано или късно пак щеше да я обвинява в невярност. Тя не би могла да се бори срещу собствената му подозрителност. По закон вече не беше свързана с него, а сега чрез собственото си дело беше скъсал и последната емоционална връзка между тях.

Кети почувства ледена студенина, когато си спомни как я беше обладал. Не беше я малтретирал физически — тъй като беше вързана, нямаше нужда от това. Но след като беше предизвикал реакция в нея, която тя не можеше да контролира, той ѝ се подиграваше и я засипваше с мръсни изрази. Тя дори не можеше да събере бедра...

Ужасена и учудена, усещаше как в гърлото ѝ се надига кикот. Един опит за изнасилване и едно осъществено изнасилване в една нощ — и то от двама различни мъже! Това наистина бе някакъв рекорд! Може би тя би трябвало да се чувства поласкана. В крайна сметка това не би се случило на всяка жена. Би трябвало да има нещо в нея, което караше мъжете да забравят границите на благоприличието и да се превърнат в диви зверове. Представи си Джон като измършавял сив вълк, а Херълд като тлъста розова свиня и се изкикоти.

Джон не вярваше на ушите си. Тя се смееше! Малката уличница наистина се смееше! Невярващ, той се опря на лакътя си, за да погледне лицето ѝ. След това, което се бе случило, просто не можеше да го възприеме.

Очите ѝ бяха затворени, розовите ѝ устни бяха надути от неговите целувки, а от устата ѝ излизаше накъсан смях. Докато я наблюдаваше, без да я разбира, две блестящи сребърни сълзи потекоха по бузите ѝ. Против волята му започнаха да го тормозят угризения. Вероятно не биваше да я обладава така, както го беше направил, колкото и да го беше предизвикала и да си го беше заслужила. Но той беше разярен: беше видял с очите си как Херълд целува и гали нейното тяло и бе изгубил разсъдък.

Кети отвори очи и около минута се взираше в него. В този момент изглеждаше така безпомощна и така ужасно млада...

— Ти наистина изглеждаш като вълк — измърмори тя и отново се разкикоти.

— Кети... — започна Джон, но веднага замълча. На езика му бяха извинителни думи, но не би помислил да иска прошка или пък да се опитва да дава обяснения! Пък и защо? Та тя бе подарила тялото си на Херълд, и то сигурно без каквито и да било угризения!

Джон стана от койката, постави ръце на хълбоците и дълго се взира в Кети, а челото му беше набръчкано. Стройното му тяло блестеше обляно от потта. Ръцете и краката на Кети все още бяха в положението, в което ги беше завързал.

Кети го зяпаше безизразно. Докато той я наблюдаваше полуядосан, полузагрижен, тя се разтърсваше от последователни пристъпи на смях. Джон усети страх.

Естествено, беше истеричка! Испита облекчение, като го осъзна. За миг си помисли, че тя може да изгуби разсъдъка си. Наведе се

напред, за да я развърже, но продължаващият смях толкова го объркваше, че му беше необходима цяла вечност. Даже и след като я освободи от въжетата, тя остана да лежи в същото положение и продължи да се смее.

— Кети, стига! Престани вече! — каза със строг глас и хвана раменете ѝ, неспособен да понася повече този смях. Грубо я повдигна, за да седне, и я разтърси, но смехът ѝ стана още по-противен.

— Кети! — за да я спре, Джон ѝ удари звучна плесница. Кикотът веднага замря. Когато погледът ѝ се концентрира отново върху него, той с радост установи, че малко почва да ѝ се прояснява. После тя изведнъж започна да плаче сърцераздирателно.

Хълцанията ѝ разкъсваха сърцето на Джон. Проклинайки се, той седна върху койката и като не знаеше по-добро средство да я успокои, се опита да я прегърне.

— Не! — изкрещя му тя и така го отблъсна, че той почти падна от койката. — Не ме докосвай! Не понасям да ме пипаш!

— Кети... — гласът му изведнъж стана дрезгав. Той се окашля и без да знае какво да прави, безмълвно скръсти ръце.

— Никога няма да ти простя за това, което направи с мен — каза тя безизразно и хълцането ѝ спря. — Никога! Докато съм жива! Това, което някога съществуваше между нас, вече е мъртво. Няма го. Ти не означаваш нищо за мен. Учудващо е, но аз не мога вече дори да те мразя.

Джон я зяпаше, без да говори. Странно, но думите ѝ попадаха в него като отровни стрели. После бавно бе обзет от яд и почти беше благодарен за това. Нямаше да се остави да го правят на глупак още веднъж.

— Ако си мислиш, че ще ме трогнеш със сълзите си, по-добре ще е да се откажеш — рече той и се надигна. — Давала си на мен и на Херълд, и бог знае още на кого всичко това, което си взех сега. В крайна сметка жените са създадени именно за това — за да доставят радости на нас, мъжете. Аз само те използвах за целта, за която си сътворена.

Докато говореше, Джон си обу панталоните. Кети го гледаше безмълвна. Когато той обличаше ризата си, очите им се срещнаха и поведоха безгласен дуел. После, все така без да каже нищо, той се обърна и излезе от каютата, като затръшна вратата след себе си. Кети

остана дълго с поглед, вперен в затворената врата, после се присви и се разхълца. Мина доста време, докато заспи.

— Кети!

— Остави ме на мира — сънena измърмори тя.

— Кети, събуди се! — острият му тон и грубите ръце я изтръгнаха най-накрая от съня. Премига, когато Джон я обърна на гръб. В продължение на минута го гледаше объркана и се питаше защо е толкова ядосан. Сетне забеляза погледа му, спрял върху тялото ѝ, и осъзна, че е напълно гола и че одеялото лежи на кълбо в краката ѝ. Голотата моментално събуди в съзнанието ѝ спомена за произшествията от изминалата нощ. Уплашена, Кети светкавично се надигна, тъй че гърдите ѝ се залюляха, посегна към одеялото и го дръпна чак до шията.

— Срамежливостта много ти отива, но като че ли е леко превзета — каза Джон.

Очите на Кети проблясваха гневно като светкавици.

— Ще дойдеш ли за утринния си номер? — хапливо попита тя и повдигна брадичката си.

Джон присви очи.

— Много благодаря за поканата — бавно отвърна той, — но се боя, че трябва да ти откажа. Предпочитам да не се изхабявам толкова бързо!

— Ах, ти, ти...! — успя да каже Кети. Без да се замисля, замахна с юмрук към лицето му.

Този път обаче той го очакваше и хвана ръката ѝ. Изви я, докато тя извика от болка, и се закани:

— Предупреждавам те: удариш ли ме още веднъж, и аз ще ти го върна. Дойде ми до гуша от твоите детински изблици на гняв. А сега скачай долу!

С тези думи я смъкна от леглото. Ако не беше я хванал, със сигурност щеше да падне на пода. Почти побесняла се изтръгна от ръцете му.

— Защо най-сетне не ме оставиш на мира? — извика и се изправи. — Няма ли друг на кораба, с когото да се занимаваш?

— Обличай се — заповяда Джон, без да обръща внимание на забележката. За да я унижи повече, той гледаше с презрение голото ѝ

тяло. Толкова беше хубава, че дъхът му почти спря, но успя да скрие добре чувството си и дори успя да изпръхти пренебрежително.

— Върви по дяволите — рече Кети и го погледна студено, докато бавно се обличаше. Той потисна една ругатня, сграбчи голите й, обли рамене и я погледна предупредително.

— Има още нещо, което трябва да запомниш. На този кораб аз съм капитанът и всички тук трябва да ми се подчиняват. Ако избухнеш на палубата, ще реагирам по начин, който със сигурност няма да ти хареса.

— Това беше впечатлителна реч, капитане — присмя се Кети, — но беше излишна. Нямам ни най-малко намерение да стъпвам на палубата.

— Ах, така ли? — усмихна се Джон, а лицето му изразяваше коварство. — Боя се, че трябва отново да те разочаровам: ще отидеш на палубата, и то съвсем скоро. А докато си там, ще правиш точно това, което ти казвам. Това не е никакъв луксозен кораб като „Тамаринд“, както може би смяташ. На „Кристобел“ всеки работи.

— Да работя? — Кети беше тъй изненадана, че въпросът й прозвуча съвсем искрено.

— Да, правилно чу: ще работиш — весело отвърна Джон. — Това е нещо, на което не си привикнала, знам. Но дори и някой като теб би могъл да свърши нещичко. Аз държа на това.

Кети твърдо бе решила да не изпълнява заповедите му.

— Нищо подобно няма да върша — обясни тя, скръсти ръце на гърдите си и го загледа упорито. — Всъщност ти не можеш да ме принудиш!

При тези думи очите на Джон засвяткаха и Кети си помисли, че вероятно бе отишла твърде далеч. После, когато той се усмихна, тя се увери в това.

— И двамата знаем, че грешиш — почти приятелски рече той. — Мога да те принудя да правиш всичко, което искам, както вече забеляза през последната нощ. И тъй, оставям те сама, за да се облечеш. За разлика от теб аз имам доста работа. Но ако след петнадесет минути не се появиш на палубата, ще дойда да те изкарам оттук. И ако се стигне дотам, аз ще се забавлявам, а ти ще съжаляваш.

— Бих желала да си мъртъв! — но той вече беше изчезнал през вратата и вероятно дори не я беше чул. Кети отиде до чантата си с

мрачен вид, коленичи и я отвори. Тъй като никоя от роклите ѝ не подходдаше за каквато и да било работа, избра си една обикновена следобедна рокля от синя коприна. С деколтето си във форма на сърце, с къдрите и буфон ръкавите беше също така хубава и предизвикателна като останалите рокли, но поне цветът ѝ беше по-семпъл. Ако Джон очакваше от нея да работи, трябваше да ѝ намери подходящо облекло.

Тъй като времето беше почти изтекло, Кети побърза да измие лицето и тялото си с хладка вода, която откри в една кофа, и започна да облича бельото си. Понеже денят беше твърде горещ, облече само тънък корсаж и една фуста. Реши да се откаже и от копринените чорапи. Единствените обувки, които имаше, бяха с високи токчета; те едва ли бяха подходящи за палубата на един кораб.

Косата ѝ създаваше друг проблем. Джон не беше помислил да вземе няколко фиби, тъй че не ѝ остана нищо друго, освен да я среше и да я върже отзад със синя панделка.

Беше една красива, макар и странно изглеждаща, лейди, която няколко минути по-късно примигваше на ослепителната слънчева светлина и засенчваше с ръка очите си. Когато постепенно привикна със светлината, разбра, че с удоволствие би се върнала отново в каютата на Джон. На палубата гъмжеше само от мъже. Където и да погледнеше, бяха толкова много, че сами си пречеха в стремежа си да вдигнат платната на кораба.

Докато Кети наблюдаваше мъжете, те започнаха да се обръщат и да я зяпат. Насочените към нея погледи я изнервиха. Тя бързо изтича по тясната стълба към задната палуба. Всъщност възнамеряваше да опъне нервите на Джон, но сега се нуждаеше от защитата му. Когато стъпи на задната палуба, първото, което ѝ направи впечатление, беше колко е малка, тясна и мръсна. Дребен кокалест мъж с голо теме управляваше кораба, докато Джон и един здравеняк стояха точно зад бушприта^[1]. Джон явно въвеждаше този човек в тайните на навигацията, защото в едната си ръка държеше компас, а в другата — астрологически уред секстант. Той се отмести малко настрани и Кети видя учудена, че при тях стоеше и една жена.

— Хей, капитане! — мършавият мъж на руля се окашля високо. Когато тримата го погледнаха въпросително, той кимна безмълвно към Кети. Три чифта очи с различен израз се насочиха към нея.

Кети нямаше понятие каква вълшебна картина представляваше, докато стоеше горе на последното стъпало, с ръка на дървения парапет. На фона на синьото небе и на разветите платна косата ѝ грееше като слънце. Копринената рокля подчертаваше красивото ѝ тяло и закръглените гърди, виеше се около краката ѝ като листа на екзотично растение.

Джон чу, че до него О'Рейли си пое дълбоко въздух от удивление, докато Сарита от другата му страна сякаш се присви.

— Джони, коя е тази? — навъсено попита тя. Свойственият ѝ тон изненада неприятно Кети. Веждите ѝ се вдигнаха, тя хвърли леден поглед на Джон и се отправи към тях, като вдигаше малко полите си, за да не ги настъпи.

— Да, Джон, коя е тази? — студено попита Кети с поглед встрани към Сарита. Джон весело се ухили. Явно беше, че нито присъствието на Сарита, нито нейното интимно „Джони“ допаднаха на Кети. Той тайничко се надяваше, че ревността ще я разкъсва така, както и него през изминалите седмици.

— Сарита, мога ли да ти представя моята... — Джон щеше да каже „съпруга“, но в последния момент си прехапа езика — лейди Стенхоуп — довърши той изречението и с усмивка към Кети допълни: — Лейди Стенхоуп, това е госпожица Сарита Джонс. Господинът до мен е Том О'Рейли, а този на руля е Мик Фрейзиър — всички са като мен — освободени затворници.

Кети им кимна. На нея съвсем не ѝ хареса как се беше хванала тази жена за ръката на Джон, като че ли е нейна собственост! Не че той представляваше вече нещо за нея, но...! От своя страна, Сарита фиксираше Кети с неприкрита враждебност.

— Откъде е тя, Джони? — пискливият глас на Сарита сякаш прободеше ушите на Кети. Джон се усмихна и я потупа по ръката.

— Аз... хм... аз я взех от Ла Коруня — рече той и се усмихна коварно на Кети. Тя му отвърна по същия начин, като се стараеше да не показва яда си.

О'Рейли, който наблюдаваше всичко това, усети, че се надига буря. С вътрешно облекчение обаче осъзна, че не би трябвало повече да се тревожи от възможността капитанът да попадне под властта на Сарита. О, не! Колкото и да му харесваше на него самия чернокосата уличница, тя съвсем не беше най-доброто за един капитан. Малката

блондинка беше най-красивото създание, което бе виждал. Беше сигурен, че не е единственият на това мнение. Капитанът я наблюдаваше по такъв начин, сякаш казваше: „Дръжте ръцете си далеч от нея!“ Дори и слепият би видял, а глухият би чул пукота на заредения с електричество въздух там, където погледите им се срещаха. Докато капитанът изпитваше чувства към тази лейди и докато тя беше на борда, сигурно щеше да има големи фойерверки. О'Рейли се надяваше да не присъства, когато това стане...!

— Готови ли сте да започнете работа, лейди Стенхоуп? — настойчиво попита той.

— Готова съм — хладно отвърна Кети и се вторачи в него толкова продължително, че той беше принуден да отклони поглед.

Стиснал устни, Джон се обърна към Сарита:

— Лейди Стенхоуп беше така любезна да изрази готовност и да помогне на теб и останалите дами в кухнята — обясни той. Кети го пронизваше с поглед, но той не го забеляза: беше зает със Сарита. — Много ще съм ти благодарен, ако ѝ покажеш какво трябва да прави.

— Да, Джони.

„Като я гледаш как се прехласва пред Джон, може да ти призлее“ — помисли Кети, обзета от ярост. Този влюбен поглед и това постоянно „Джони“ ѝ играеха по нервите.

Сарита я поведе надолу. Минавайки по палубата, тя предизвикателно въртеше задник. На Кети не ѝ оставаше нищо друго, освен да върви след нея, макар че скърцаше със зъби. Беше твърдо решила да не показва пред Джон и най-малък признак на слабост. Знаеше, че той само това и чака — да го помоли за милост, за да ѝ се надсмее. Но Кети нямаше намерение да го моли за нищо. Тя би извършила всичко, каквото и да е, което ѝ наредеше Сарита!

Докато вървяха по палубата, всички погледи бяха отправени към Кети. Мъжете я зяпаха: някои — учудено, други — любопитно, а трети — похотливо. Но никой не ѝ досаждаше. Кети почувства, че им е ясно, че тя е собственост на капитана.

Работата, която ѝ даде Сарита — да носи вода от бидоните под кърмата и да пълни огромните казани, които използваха за готвене — изискваше изключителни усилия. Кети знаеше, че Сарита нарочно я кара да върши това. Но тя бе решила да се справи на всяка цена. Джон ѝ беше казал, че трябва да работи, и тя щеше да работи. А ако той

очакваше, че ще му се моли със сълзи на очи, щеше да остане много разочарован!

Въпреки невероятната жега Кети работеше като вол. Кофите, които мъкнеше насам-натам, сякаш ставаха все по-тежки. Съвсем скоро мускулите на ръцете и раменете я заболяха, а металните дръжки на кофите нарязаха меките ѝ длани. Накрая не ѝ остана нищо друго, освен да ги превърже.

Когато най-сетне не беше необходима повече вода, Кети се отпусна и седна на сенчесто място на палубата — искаше да се предпази от жарещото слънце. Облегна се на перилата и започна да си вее с роклята. Останалите жени — освен Сарита може би имаше още осем други — разбъркваха яхнията от солено свинско месо и зеленчуци, която приготвяха за мъжете. Кети не изпитваше угризения, че седи тук, докато другите работеха. Бе свършила своята работа и сега имаше нужда от разтоварване. Вече чувстваше как кожата ѝ започва да гори. Главата я болеше, а стомахът ѝ създаваше други проблеми.

Мъжете идваха да се хранят на смени. Подаваха на жените канчетата си, за да ги напълнят. Кети ги гледаше с безразличие. Сготвеното имаше толкова неприятен вид, че тя се съмняваше дали би могла да го яде. Но мъжете като че ли го харесваха. Те лакомо поглъщаха всичко, което им бе сложено, като си служеха повече с пръсти, отколкото с лъжица, дори отиваха да си вземат и втора порция. Когато започна да се храни втората смяна, на Кети вече ѝ призляваше да ги гледа. Накрая затвори очи. Беше ѝ толкова горещо, че цялата се беше изпотила, а всеки мускул на тялото я болеше.

Накрая, когато Джон дойде да се храни с останалите от екипажа, той я намери точно така — с широко разперена пола, облегнала глава на перилата, със затворени очи. Изглеждаше, че я е обхванала следобедна дрямка. По потното чело и влажните коси той разбра, че е вършила нещо. Каквото и да е било, сега явно не работеше. Сигурно си мислеше, че би могла да му се противопоставя. Е, той беше ѝ казал, че трябва да работи, значи ще работи!

— Лейди Стенхоуп — рече той с повлечен тон, щом застана пред нея. Кети отвори очи и трябваше да опре главата си в тила, за да може да го види. Той я наблюдаваше с бръчки на челото.

— Какво искаш? — мрачно попита тя.

— Моля за извинение, ако съм смутил съня ви, милейди — измърмори Джон. — Уверен съм, че ви е необходим след тежката работа, която сте свършили.

— В това си напълно прав — отвърна Кети с явна враждебност. Той присви очи, като чу тона й.

— Сигурно спането е нещо уморително — сърдито измърмори той.

— Да не би да си дошъл тук само да създаваш неприятности или искаш нещо определено? — изсъска тя.

Един мускул на бузата му започна предупредително да трепти.

— О, разбира се, че искам. Бих желал да хапна нещо. Донеси ми. Кети го зяпна, не вярвайки на ушите си.

— Ти сигурно се шегуваш — най-сетне рече тя.

— О, съвсем не — с леден глас отвърна Джон. — Мисля, че вече казах, че на „Кристобел“ никой не пътува ей така. Трябва да си призная, че не вършиш много работа, но поне храната можеш да ми донесеш.

— А ти какво ще правиш в това време?

— В това време аз ще си направя почивката, която заслужавам. За разлика от теб цяла сутрин съм работил усърдно.

— За разлика от мен...! — извика Кети.

— Нямам желание да споря целия следобед с теб — рече Джон и я погледна настойчиво. — Казах ти да донесеш храната ми. Бих желал това да стане веднага.

— Действително ли искаш да те обслужвам? — запита тя, като че ли все още не можеше да схване какво иска от нея.

— Да, естествено — отговори той. — И то веднага.

Тя се вторачи за миг в него. После стана, за да изпълни това, което се изискваше от нея.

Джон се усмихна злорадо, като я видя да тръгва. Стана му напълно ясно, че вътрешно тя се раздираше от яд, и това страшно го забавляваше.

В очите на Кети проблеснаха опасни пламъчета, когато подаваше чинията, за да му я напълнят с ядене. Клара, която отговаряше за този казан, й хвърли пренебрежителен поглед.

— Да не би да ни е довел прислужница, а? — весело подхвърли тя, като кимна с глава към Джон. Кети успя да се овладее не без

усилие, но нямаше намерение да развеселява повече Клара.

— Очевидно — само отговори тя и хвърли убийствен поглед към Джон.

Междувременно той се беше настанил удобно на мястото, където тя седеше преди това, и беше протегнал крака напред.

— Робинята ти дойде, господарю — изстреля тя, щом застана отново пред него. — Трябва ли и да те нахраня?

— Послушно момиче — развесели се той и протегна ръка към чинията. Кети му се усмихна, като откри малките си, снежнобели зъби. След това вдигна чинията над него и започна съвсем бавно да изсипва съдържанието ѝ върху главата му.

---

[1] Стърчило (мор.). — Б.пр. ↑

7.

— По дяволите! — изрева Джон и вдигна ръка нагоре, за да избърше мазнината от косата и лицето си. Веднага скочи.

Кети не можеше да потисне тържествувания си смях. Той обаче изчезна съвсем бързо. Силно разгневен, Джон се взря в нея и сви юмруци.

Кети преглътна, трябваше да събере всичката си смелост, за да не побегне. Винаги ѝ бяха казвали, че темпераментът ѝ един ден ще ѝ създаде проблеми. Изглежда, този ден бе дошъл. Тя усети шепота на тълпата зад себе си.

Успя да хвърли бърз поглед и установи, че двамата с Джон бяха в центъра на вниманието. Всяка дейност на палубата беше замряла, всички обръщаха глави, за да видят какво ще стане сега. Дали новият капитан, който караше и най-якия мъж да опита юмруците му дори само ако се засмееше нахално, ще търпи подобно нещо от една жена, колкото и красива да е тя? А ако не, как ще реагира сега?

— Обзалагам се, че ще нашари както подобава сладкото ѝ задниче! — чу Кети забележка от тълпата.

— Ами, ще я изхвърли през борда — отвърна друг. Докато наблюдаваше със страх лицето на Джон, тя се боеше, че ще ѝ се случи второто.

— Ах, ти, глупава малка уличнице! — изкрещя той най-сетне. После посегна към нея. Смелостта изведнъж напусна Кети, тъй като в очите му не прочете нищо друго, освен желание за кървава разплата. С остър вик тя хвана полите си, обърна се и хукна да бяга. Но не ѝ беше съдено да успее. Джон я сграбчи за ръката, пръстите му се впиха болезнено в плътта ѝ, дръпна я към себе си, тъй че тя трябваше отново да го погледне. Лицето му представляваше потъмняла от гняв мутра.

— Аз... аз съжалявам — заекна Кети с надеждата да го умилюва. Преценявайки ситуацията, изостави гордостта си така безвъзвратно, както и смелостта си.

— Твърде късно — отвърна той и я дръпна. Свитото му коляно се опря в стомаха ѝ и тя вече знаеше какво я очаква. Когато я заклеши с ръка, започна да рита като луда. Той действително възнамеряваше да я напердаши пред всички!

— Пусни ме! — изкрещя тя.

— О, не! Ти си го изпроси, мръснице! Знаеш, че ще получиш това, което заслужаваш.

Кети риташе и се извиваше, а всички наоколо се смееха и крещяха. Бузите ѝ пламнаха, когато усети, че Джон вдигна полите ѝ над кръста.

Тя остана само по тънките си долни гащи с панделки. Още повисоки резове и насърчаващи викове съпровождаха действията на Джон, а Кети искаше да потъне в земята от срам. Усилията да му се противопостави станаха още по-големи, но дъхът ѝ секна в следващия момент, когато яката му ръка се стовари върху задника ѝ. Пляс!

Ударите следваха безмилостно, докато нейните яростни викове се превърнаха в подсмърчане и хленч. Задникът ѝ гореше и тя вече се беше отказала да рита, защото това само разпалваше гнева на Джон, и накрая лежеше кротко върху коленете му. Окуражаващи викове и забележки на удивление достигнаха до ушите ѝ.

— Само така ще я научите, капитане! — Кети усети респект в гласа.

— Да, трябва да покажем на жените кой командва тук — извика друг.

Джон завърши наказанието с последен силен удар. Грубо я вдигна на крака. Полите ѝ все още стояха на кръста и тя побърза да ги оправи надолу. Златистите ѝ коси я предпазваха от погледите на злорадстващата тълпа. В следващия момент Кети отметна гордо глава назад. Очите ѝ горяха и тя повдигна брадичка, когато погледна наоколо. По дяволите, не би трябвало да се срамува от тези обесници!

Кети можа само да му отправи един отровен поглед, преди Джон да я вдигне с яките си ръце. Тя не се помръдна и с болка се опитваше да разбере какво още ѝ предстоеше. От една страна, не искаше отново да раздухва гнева му, но, от друга, ако той искаше да я хвърли в морето...

Каквото и да беше очаквала, бе напълно неподготвена за онова, което се случи след малко. Джон изведнъж се спря. Кети установи, че

се намират на безопасно разстояние от перилата, когато коленете ѝ полетяха нагоре, а главата — надолу. Тя изпищя, когато осъзна, че това копеле я потапя в казана с мазната яхния, част от която тя бе изсипала върху него.

Когато я извади отново, целите ѝ коси бяха полепнали с отвратителна мазнина. Беше я потопил само до челото, за което тя вероятно трябваше да му е благодарна, но в действителност би желала да го убие. Пръстите ѝ се изкривиха, за да го издерат, когато Джон се задържа притисната до гърдите си.

— Още веднъж ще обмисля това — тихо промълви той, като забеляза движението на ръцете ѝ. Очите ѝ отново припламваха, но тя добре разбираше, че не би спечелила нищо, освен още унижения. Можеше да изчака...

Той открито ѝ се смееше, докато я носеше по палубата. Мъжете направиха кордон. Те също се смееха и истински се забавляваха.

— Пъркинс, донеси ни вода! Мисля, че лейди Стенхоуп спешно се нуждае от баня — каза той на един мършав младеж.

Тази забележка предизвика нов смях. Кети така силно прехапа долната си устна, че чак пусна кръв. „Той ще си плати за това — закле се тя — дори ако трябва да чакам цял живот.“

Все още злорадо ухилен, Джон влезе в каютата и я пусна на пода. Тя с удоволствие би започнала да го налага, но положи усилие и се овладя. Не би искала той да се забавлява повече! Събра остатъците от достойнството си, обърна му гръб и се загледа към едно от кръглите прозорчета. Само по очите ѝ и по свитите юмруци можеше да се съди за истинското ѝ състояние.

Но Джон я познаваше от твърде дълго, за да се заблуждава.

— Предупредих те да си внимателна на палубата — напомни ѝ той, а в ъглите на устните му заигра усмивка. О, това беше твърде много! Кети яростно обикаляше насам-натам, а мазните коси лепнеха по лицето ѝ. Сякаш масло попадеше в огъня на яростта ѝ.

Но думите, които бяха на езика ѝ, си останаха там. Чу се отмерено почукване на вратата. Джон се усмихна широко и отвори. Отвън стоеше Пъркинс с голям съд вода в ръце. Някой на шега беше нахлупил очукана метална вана върху главата му. Джон първо взе съда с вода, постави го на пода, а после свали ваната. Пъркинс се ухили срамежливо.

— Сър, аз си помислих, че вероятно ще имате нужда от доста вода... — заекна той.

— Добре си си помислил, Пъркинс. Напълно си прав — сухо каза Джон и докато момчето все още изчакаше навън, затвори вратата.

— Събличай се!

Тя го погледна и в този момент гневът ѝ вече се беше изпарил.

— Моля? — попита тя.

— Събличай се — повтори той. — Единствената възможност да свалиш мазнината от косите си е да се измиеш. Аз ще ти помогна.

— Да се продънеш в ада дано! — изстреля Кети със стиснати зъби. Джон се засмя.

— Благодаря, там вече съм бил и макар че не беше чак толкова лошо, нямам намерение да се връщам. Така. А сега ще правиш това, което ти казвам, или...

— Мразя те, ненавиждам те, отвращаващ ме! — съскаше Кети, знаейки, че нищо друго не ѝ остава, освен да се подчинява. И тъй, тя се обърна и започна да се съблича. Джон изфуча.

— Не разбирам защо продължаваш да демонстрираш свенливост. Имам предвид — на дневна светлина — лаконично отбеляза той. — Познавам всеки квадратен сантиметър на тялото ти. Признавам, че е истинска приказка. Нещо повече — аз съм го докосвал, опитвал съм сладостта му, под моите ръце е разцъфвало като майско цвете...

— Затвори си плювалника най-сетне! — изруга го Кети, ядосана и засрамена едновременно. Пръстите ѝ все още трепереха от гняв и тя не успяваше да разкопчае дузината малки кукички на гърба си.

— Имаш ли нужда от помощ? — тихият му глас прозвуча досами нея и тя изплашена отскочи настрани, но като размисли, стигна до заключение, че до известна степен въпросът му беше основателен: действително се справяше трудно.

— Благодаря — отговорът ѝ звучеше хладно, но все пак му позволяваше да ѝ помогне. Около минута той се бореше с кукичките, след което изруга.

— Проблемът е, че мазнината е по целия ти гръб. В случая има само едно решение — с тези думи той я грабна през кръста, вдигна я и я пренесе през каютата. Като я пусна отново, тя стъпи с двата си крака в металната вана.

— Имаш ли някъде сапун? — попита той, докато тя го гледаше, без да разбира.

— Оттатък до легена — кимна Кети и сбръчка чело. — Но, Джон, не мога да се къпя с тази рокля. Сапунът ще развали коприната.

— Ако питаш мен, бих казал, че вече е съсипана — отвърна той и донесе сапуна. Тя го взе безмълвно. Знаеше, че Джон има право.

— Кое то се дължи на теб — горчиво рече тя.

— О, не! Вината е само твоя. Аз те предупредих да не се развихряш на палубата. Всъщност заслужаваше нещо много по-лошо от това, което получи. Нищо не ти се случи, само гордостта ти бе малко наранена. Да не би да предпочиташ да те бичуват с камшика с деветте ремъка? Тази мисъл мина през главата ми. Трябва да разбереш, че мъжете горе са моряци. Те се подчиняват на капитана не защото така е редно, а защото знаят, че ще им избия зъбите, ако не го правят. Някои от тях само чакат да покаже признак на слабост, за да се нахвърлят върху ми. Това, което стори днес, беше ужасно глупаво и ако го оставех просто така, то би било знак за неподчинение. Освен това бях те предупредил! И те предупреждавам отново: ако още веднъж се проявиш така нагло, със сигурност ще опиташ камшика. Кълна ти се!

— Не се страхувам от теб — процеди тя през зъби.

— Тогава ще трябва да свикнеш с мисълта да ми се подчиняваш — тихо каза Джон и потуши отговора на Кети, като изля върху главата ѝ четвърт от цялото съдържание на съда. Когато отново отвори очи, Джон събличаше омазнената си риза. Докато Кети си сапунисваше косата, той седна на стола и събу ботушите си. После отново стана и изу панталона си.

Кети така ококори очи, че в тях влезе сапунена пяна.

— Какво ще правиш? — поиска да знае тя и с юмруци разтърка подлютените си очи.

— На какво ти прилича? — на въпроса с въпрос отговори той и влезе при нея във ваната. Толкова близо стояха един до друг, че Кети усещаше мъжката миризма и топлината на тялото му.

— Съблечи най-сетне роклята си — каза Джон, преди Кети да бе отворила уста. Положи ръце върху раменете ѝ и я обърна. Тя послушно вдигна косите си нагоре, докато той се справяше с кукичките и съответните ушички.

Тъй като мазната коса вече не му пречеше, той се справи бързо. Разкопча роклята напълно. Кети стоеше във ваната изправена, докато той съблече роклята през главата ѝ и я хвърли настрана. Около минута тя беше с мократа фуста, без да се реши дали да я свали или не. Да стоят голи толкова близо един до друг — това сигурно щеше да предизвика неприятности.

Но не ѝ беше дадена възможност да решава. Джон положи ръце върху корема ѝ и развърза панделките на фустата. Освободи я и от нея. Когато ръцете му потърсиха шнурчетата на гащите ѝ, тя отмести пръстите му и сама ги развърза. Докато ги изуваше, усети, че ръцете му нежно започнаха да масажират косата ѝ.

— И сама мога да се справя, много ти благодаря — рече тя с ледена учтивост, когато се бе съблякла съвсем. Той веднага сне ръце от главата ѝ. Кети продължаваше да стои с гръб към него, но двамата бяха толкова близо един до друг, че можеше да усети всеки мускул, всяка жилка на тялото му. И тя усети как се напряга тялото му от копнеж, от желание...

При този признак Кети направи припряно движение, като че ли искаше да изскочи от ваната. Ръцете на Джон веднага обгърнаха кръста ѝ, за да я задържат. Всеки опит да се освободи от желязната му хватка беше безсмислен.

— Накъде тръгваш? Та ти все още не си се изкъпала — гласът му звучеше обезпокоително дрезгав.

— Остави ме. Досаждаш ми — сряза го тя.

— Това ли е, което правя? Досаждам ти? — гласът му беше приглушен и похотлив. — Е, аз бих го нарекъл другояче...

— Ти си суетен петел — отчаяно изрече Кети, когато една едра ръка започна да сапунисва корема ѝ и с това събуждаше признаци на чувственост в нея, признаци, които той не биваше да предугади, ако тя не искаше да загуби напълно достойнството си.

— Такъв ли съм? — прошепна Джон в ухото ѝ, като се притисна до нея още повече, тъй че топлото му, окосмено тяло изцяло се долепи до мекия ѝ гръб. Едната му ръка премина нагоре, за да сапуниса нежно гърдите ѝ, и се задържа там, докато другата потърси път надолу между бедрата ѝ.

Кети не успяваше да скрива повече трепета на тялото си. Знаеше, че Джон щеше да усети тръпките, които я връхлитаха, както и

набъбването на гърдите ѝ. Само преди няколко минути тя в никакъв случай не би повярвала, че ще го желае толкова много и така скоро. Не и след като се беше отнесъл към нея по такъв начин. Но сега вече бе загубила способността си да разсъждава — ръцете му шареха по тръпнещата ѝ кожа, усещаше топлия му дъх в ухото си, а едрото му, стегнато тяло се притискаше интимно към нейното. Така силно го желаше, че чак усети физическа болка в корема си. С дълбока въздишка се отпусна и се облегна. Той я притискаше в обятията си, пръстите му играеха с втвърдените зърна на гърдите ѝ. Ръката му напредваше още повече между краката ѝ...

Кети беше затворила очите си, а главата си бе положила на гърдите му. Дъхът ѝ излизаше на пресекулки.

Джон се наведе, за да я целуне по тила. Устните и езикът му минаха по врата ѝ, а зъбите му нежно я хапеха. Кети усети как коленете ѝ омекват, почти не можеше да се държи на крака. А това, че все още се държеше изправена, се дължеше само на неговата силна прегръдка. Ако я пуснеше, тя просто щеше да се свлече в краката му.

— О, боже мой! — прошепна той с дрезгав глас в ухото ѝ. Нещо в нея сякаш се зарадва, че той също беше жертва на страстта си. После я обърна в прегръдките си и тя отново почувства топлината на тялото му, а ръцете му се плъзнаха по гърба надолу до нежното ѝ дупе. Така я притисна към себе си, че тя усети пулсиращата му мъжественост.

— Добре се чувстваш, нали? — промълви той. Притисна я и я задвижи нагоре-надолу. Кети усети, че тръпките преминаха дори по пръстите на краката ѝ. Тя затвори очи, ръцете ѝ обгърнаха раменете му, вкопчи се в него. Той все още бе насапунисан. Цялото му тяло беше меко и хлъзгаво. Хареса ѝ това усещане — ръцете ѝ като че ли се движеха, без да искат, галеха раменете и широкия му гръден кош и спряха върху окосмените гърди. Пръстите ѝ се провряха през ситните къдрички и очертаха мускулите с ноктите си. Сетне, все още със затворени очи, тя притисна устни към топлата, хлъзваха кожа. Ръцете на Джон се свиха в спазми върху дупето ѝ. Той простена. После леко я повдигна, ръцете му бавно преминаха надолу към бедрата, докато краката ѝ обгърнаха кръста му.

Кети беше неспособна да мисли. Нищо друго не съществуваше за нея, освен чувственото му тяло, топлата мъжка миризма и нейната нарастваща възбуда. Дълбоко в нея един глас я предупреждаваше, че

ще съжалява, ако се поддаде изцяло на страстта си. Но Кети не го слушаше. Каквато и да е цената, тя го желаше също толкова, колкото очевидно и той нея. Ако не я обладаеше скоро, щеше да изгори в пламъците на собственото си желание.

— Сложи ръцете си на врата ми — прошепна Джон. Кети го направи, без да отваря очи, и буквално се вкопчи в него. Можеше да усети как сърцето му тупти срещу нейните гърди, да чуе хриптящото му дишане. О, божичко, как копнееше да я обладае. Не искаше ли да...?

С големите си ръце Джон леко я повдигна. Кети можа да усети твърдия мъжки атрибут, който търсеше отвора. Когато го намери и с цялата си дължина проникна дълбоко в нея, от гърдите ѝ се изтръгна страстен тон. После, притиснал мекото ѝ тяло към мускулите на корема си, Джон дълго остана неподвижен. Кети не издържаше вече. Тя започна да се извива, да стене, докато се стремеше към преживяването, което той сякаш ѝ отказваше. Като змия се виеше около него, несъзнателно забиваше нокти в тила му. Той също дишаше на пресекулки, дъхът му бе хриптящ, като че умираше. Кети отвори очи и замъгленият ѝ поглед долови страстта в очите му. Той отново и отново проникваше дълбоко в нея и тя му отговаряше с взаимност. Дишаше тежко, краката ѝ го обгръщаха. Беше отметнала глава назад, очите ѝ бяха затворени. Страстта още по-силно забушува в тялото ѝ и тя изцяло ѝ се отдаде. Почувства как той потрепери, усети, че пенисът му започна да пулсира, а в следващия момент горещата сперма бликна в нея. Тя извика и се отдаде на собствения си оргазъм...

Няколко минути продължиха да стоят вкопчени един в друг, докато опиянението, което ги беше обхванало, бавно затихваше. Устните му все още изгаряха шията ѝ, а дъхът му нажежаваше влажната ѝ кожа. Мина цяла вечност, докато Джон вдигна глава. Сне ръце, за да освободи краката ѝ от кръста си, и я пусна бавно. Тя все още се олюляваше. Държеше се здраво за раменете му, за да не падне. После, когато погледна отново в прояснените му сиви очи, почувства как руменина изби по лицето ѝ.

— Това беше фантастично — каза той и устата му се изкриви в сатанинска усмивка. — От Херълд ли го научи?

Сякаш ѝ удари шамар. Тя се сви и очите ѝ се разгоряха.

— Мразя те! — прошепна с презрение. Той, напук, се усмихна още по-широко.

— Обичам те, когато мразиш, съкровище мое! — хапливо ѝ отвърна, докато нейните юмруци се свиваха.

— Призлява ми при вида ти! — изсъска тя, но той само се засмя.

— Сигурно ти е било зле — продължи той, докато погледът му шареше по тялото ѝ. — Такива звуци издаваше, като че ли ще умреш. Обзалагам се, че са те чули на целия кораб.

— Ах, ти, ти... — Кети тръгна към него, насочила нокти към лицето му.

Той с лекота я спря и се засмя тихо.

— Мисля, че трябва да се охладиш малко, лейди Стенхоуп — каза той и със свободната си ръка изля остатъка от водата върху главата на Кети. Тя беше съвсем неподготвена за това. Студената вода се разля по тялото ѝ, изми остатъците от сапуна, а с това и моментната ѝ слабост.

— Ах, ти, копеле! — наруга го тя, след като успя да си поеме въздух, а блестящите ѝ очи го пронизваха. Джон се усмихваше, но очите му бяха съвсем студени.

— Не би трябвало да се обстрелваме с обиди. Обзалагам се, че ми хрумват куп такива, и то много по-силни от твоите.

— Вън! — просъска Кети.

— О, заминавам, скъпа! Мислиш ли, че след като за днес си изпълнила предназначението си, бих искал да прекарам следобеда с теб? Не мисля да правя това!

Кети беше толкова ядосана, че с удоволствие би изтръгнала сърцето му. Тя знаеше, че всичко, което ѝ хрумва, е безсмислено, и събра сили, за да се стегне. Безмълвно уви кърпа около главата си и като се запъти към чантата си, за да измъкне някаква рокля, видя, че той изсипа водата от каната върху главата си, за да се изплакне. После изскочи от ваната, подсуши се, обу панталоните и посегна за чиста риза.

Когато се обърна отново, Кети вече бе облякла нова фуста, а в момента си слагаше следобедна рокля в златист цвят. Като всички рокли, които Херълд беше избрал за нея, и тази бе много скъпа и всъщност бе предназначена само за официални случаи. Но с друго не разполагаше.

— Красива рокля, няма що — отбеляза Джон, когато тя я облече.
— Не си спомням да съм я виждал по-рано.

— Не си виждал много от моите рокли — откровено заяви Кети. Тайно се надяваше да не разбере откъде ги има. Не би искала да започват отново словесна битка.

— Това част от чеиза ти ли е, лейди Стенхоуп?

— Щом така мислиш, да! — с тези думи тя се отвърна от него и започна да реши къдриците си.

— По дяволите, не ми обръщай гърба си — процеди той.

Направи две крачки, хвана я за раменете и я обърна. Кети гневно го погледна.

— А пък ти не ставай толкова груб — отвърна тя.

— Ще се отнасям с теб както ми е угодно — прогърмя гласът му. Ако Кети се беше надявала, че нейният гняв ще може да го отклони, тя се беше излъгала. — Херълд ли ти купи тази рокля?

— Е, какво, ако е така? — поиска да разбере Кети.

— Господи, той е купил всичко, което е накачено по тялото ти — процеди през зъби Джон и очите му шареха гневно по тялото ѝ. — Добре ти е плащал за услугите, нали? Но нямаш късмет, лейди Стенхоуп! По-скоро ще отида в ада, отколкото да позволя да носиш купени от него дрехи в мое присъствие.

Преди още Кети да отгатне какви са неговите намерения, ръката му посегна, сграбчи роклята за деколтето и я съдра. Платът се разкъса с грозно свистене. Кети с отчаяние установи, че роклята зейна. Но в същия момент той я раздра и на гърба. Същото направи с фустата и с гащите. Накрая тя отново стоеше гола пред него, а той отиде до чантата ѝ. Коленичи и започна да рови. Четката, гребенът и всичките ѝ тоалетни принадлежности бяха нахвърляни небрежно по пода. Едва след като пхна вътре разкъсаната рокля и остатъците от хубавото ѝ бельо, тя загуби самообладание. Нахвърли се с вик върху му и започна да го удря с юмруци.

— Дива котка! — викна той, изправи се и посегна да я хване. Пръстите му се вкопчиха така здраво в китките ѝ, че тя усети как отмалява.

— Пусни ме, ах, ти... — буйстваше Кети. В момента не можеше да ѝ хрумне достатъчно силна обидна дума.

— Е, не ти ли идват ругатни наум? — хапливо попита той, а пръстите му се забиха болезнено в плътта ѝ. Кети се опита да се откъсне от него, ала един заблуден слънчев лъч, проврял се през кръглото прозорче, за беда се отрази в огромния диамант на подарения от Херълд пръстен.

Кети се вцепени, но беше твърде късно. Той го беше видял. Лицето му се превърна в каменна маска и Джон заби поглед в нея.

— Ах, не! — бавно изрече той по начин, който накара Кети да потрепери. — Какво е станало с пръстените, които бях ти подарил? Да не си ги изхвърлила заедно с всичко останало?

— Да! — изсъска Кети твърде разгневена, за да осъзнае последствията.

— Ах, ти, улици! — в следващия момент той издърпа пръстените, бутна я настрана и вдигна чантата с дрехите ѝ.

— Какво ще правиш с нещата ми?

— Ще ги изхвърля зад борда — отговори Джон и тръгна към вратата.

— Не можеш да го направиш! — отчаяно запротестира тя. — С какво ще се облека!

— Не са ти необходими дрехи за новата ти роля. Стигнах до убеждението, че твоята стойност е в уменията ти на професионална курва, а за това си облечена съвсем подходящо.

На Кети не ѝ достигаше въздух, а Джон просто се извъртя и тръгна към вратата.

— Бъди готова да изпълняваш новите си задължения, когато се върна отново — каза той през рамо и напусна каютата.

— Ах, ти, мръсна свинчура! — изкрещя Кети по посока на затръшнатата врата. След това седна върху койката. Коленете ѝ трепереха ужасно, краката ѝ не я държаха...

Джон беше казал, че бъдещата ѝ роля е тази на курва. Тя скоро разбра, че това не беше празна закана. Той я държеше затворена гола в каютата си и ползваше тялото ѝ, когато му беше угодно. Дните минаваха, а нямаше никакъв признак да се откаже. Омразата на Кети към него нарастваше лавинообразно: приличаше на дракон, който бълва огън и жупел. Джон не обръщаше внимание на тирадите от ругатни, с които го обсипваше при всяка отдала ѝ се възможност. Вместо това просто я сграбчваше, слагаше я по гръб на койката и

удовлетворяваше желанието си. След всяко от тези сношения, в които нямаше нищо друго освен сляпа женска ярост и могъщо мъжко физическо желание, тя толкова много желаеше да го убие, че сякаш усещаше вкуса на кръвта му. Беше я нарекъл курва и сега я третираше като такава, затова винаги щеше да го мрази.

Естествено той спеше до нея. Съвсем не мислеше да ѝ предостави койката. Обикновено се връщаше късно през нощта. Събличаше се, измиваше се, лягаше, обладаваше я или не в зависимост от желанието си, обръщаше се настрани и заспиваше. В повечето случаи не намираше за необходимо да пророни дума. От това държание Кети се чувстваше дълбоко унижена, а омразата ѝ нарастваше пропорционално на унижението.

Една нощ той я събуди от дълбок сън. Устните му покриха нейните, ръцете му разтвориха бедрата ѝ и той проникна в нея, преди тя да се е събудила напълно. Кети пое дълбоко въздух, щом усети болката. След това остана да лежи вцепенена като дъска, докато той се движеше ритмично в нея.

— Причиняваш ми болка! — извика тя, когато той започна грубо да хапе чувствителните ѝ гърди.

— Тъй ли? — изгрухтя безсрамно той, без да спре. — Болките са неизбежна страна от задълженията на една курва. Затова би трябвало да помислиш, преди да станеш такава.

— Махай се от мен, свиня такава! — юмруците ѝ удряха широките му рамене и тя се въртеше и дърпаше, като се опитваше да се освободи от него. — Махай се от мен, не чуваш ли?

Джон само се засмя. Той като че ли не усещаше силната ѝ неприязън и спокойно довърши това, което беше започнал.

Когато най-сетне я остави, Кети лежеше до него цялата изгаряна от бушуваща ярост. Тялото я болеше, гърдите, където я беше хапал, горяха, а най-интимното ѝ място, превзето със сила малко преди това, пламтеше. Но още по-лош от физическата болка беше фактът, че не разбираше държанието му. Как можеше да се отнася така с нея? Той се възползваше от тялото ѝ, когато си поискаше. Безразлично му беше дали тя е съгласна и дали ѝ е приятно. А най-ужасното от всичко беше, че не можеше да му се противопостави. Силата ѝ се стопяваше, виковете и обидите ѝ също не му оказваха никакво въздействие. Това,

от което имаше нужда, за да реализира омразата си, беше някакво оръжие.

Кети се опря на единия си лакът и загледа замислено лицето на спящия мъж. Той лежеше по гръб, с ръка над главата, а другата — простряна надолу. Лицето му беше малко встрани от нея, а черната му коса стърчеше във всевъзможни посоки. „Същият е като Крей“ — помисли си тя и я връхлетя неопишуемо топло чувство. Но после отново си спомни как се беше отнесъл с нея и каква я беше нарекъл. Спомни си колко брутално я беше обладал днес и се стегна. „Трябва му един урок“ — помисли си свирепо и докато погледът ѝ шареше из каютата, ѝ хрумна една идея.

Кети се беше събудила много преди него. Беше увила около себе си избелелия чаршаф. Седеше върху един от твърдите столове и бе вдигнала краката си един върху друг. Около устата ѝ играеше усмивка. Когато Джон се размърда и ръката му я потърси, усмивката на Кети стана още по-широка. „Сега, любими мой капитане, ще си получиш заслуженото“ — помисли тя тържествуваща.

Джон примига, когато ръката му не намери това, което търсеше, и смръщи чело. Все още сънени, очите му започнаха да оглеждат каютата. Когато най-сетне я откри, очите му трепнаха, а той не показва дори най-лек признак на недоверие.

— Ела тук — нареди той. Гласът му все още хриптеше. Тъй като Кети не възнамеряваше да се подчини, той тръсна глава, като че ли искаше да се събуди напълно, и се подпря на лакът. — Не чу ли какво казах? — настоятелно попита той, като междувременно напълно се беше събудил.

— О, напротив, чух те достатъчно добре — отговори тихо Кети и продължи да се усмихва. Джон се вторачи в нея.

— Тогава ела тук! Бих желал да направя утринна гимнастика.

— Не — Кети явно се забавляваше. Тя с усилие се сдържаше да не се изкикоти. Същинската изненада все още му предстоеше.

Очите на Джон се разшириха, като че ли не можеше да повярва на чутото.

— Какво каза? — отсечено и заплашително попита той. Кети би желала да му изтръгне езика.

— Казах не — спокойно отговори тя. Джон дълго я зяпаше и още повече смръщи чело. Приличаше на котка, която току-що бе закусил с вкусно канарче: сините ѝ очи искряха от вълнение, а лицето ѝ беше порозовяло. Златистата ѝ коса бе като жива. На пръв поглед като че ли не беше се случило нещо изключително, но тъй като Джон познаваше Кети от доста дълго време, разбра, че крои нещо.

— Ако стане необходимо аз да дойда и да те доведа, ще съжаляваш — закани се той с мек като коприна глас, докато очите му следяха всяко нейно движение.

— На твое място не бих се опитала — отвърна тя, а очите ѝ блестяха триумфиращо.

— Ти обаче не си на моето място — Джон хвърли чаршафа настрана.

— Остани си там! — заповяда Кети, когато той пусна крака на пода. Щом я погледна, тя отметна встрани чаршафа и той можа да види цевта на един от пистолетите си за дуел.

Джон остана на място, докато обмисляше ситуацията. Прокле се за това, че оставяше оръжията си открито. Трябваше все пак да се сети, че би направила подобен опит рано или късно. Беше толкова разярен, че не можеше да разсъждава трезво. Но колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше в едно: Кети не би стреляла по него — въпреки необуздания си темперамент имаше меко сърце, а пък и преди го беше обичала. Не, не вярваше, че би могла да му тегли куршума. Но какво друго му оставаше, освен да разбере дали не блъфира.

Той се изправи. Ръката ѝ, държаща пистолета, малко трепереше, а сините ѝ очи се разшириха — заприличаха на две огромни сапфирени езера.

— Стой! Не мърдай! — гласът ѝ беше писклив. — Сериозно го казвам, Джон! Ще стрелям! Не се шегувам!

— Мисля, че госпожата говори твърде много — иронично изрече той и направи крачка към нея. Предизвикана, Кети скочи на крака, като при това обърна един стол. Тя не обърна внимание на произведения при падането му шум и нито за секунда не отклони поглед от Джон. Държеше пистолета с двете си ръце и го насочваше право към него. „По дяволите, не му пука, че държа оръжие“ — помисли си Кети отчаяна.

Обаче явно беше така. Вървеше бавно към нея, с протегната към пистолета ръка. Преглъщайки, Кети отстъпи една крачка. Ръцете ѝ се изпотиха.

— Джон, ще стрелям! — още веднъж го предупреди тя, напълно отчаяна, когато опря гръб о стената. Той само се усмихваше, без да спира.

— Стреляй тогава — каза тихо и протегна ръка към пистолета.

Кети мръдна встрани. Пистолетът трепереше в ръката ѝ. Изведнъж Джон почна да се смее. Щом направи още една крачка към нея, тя вдигна пистолета още малко, отправи една кратка и гореща молитва и затвори очи. После натисна спусъка.

8.

Гръм и пукот изпълни цялата каюта. Силата на изстрела изплаши Кети и тя се олюля назад. Отвори очи, а димящият пистолет падна от ръцете ѝ, изведнъж останали без сили. Дразнещ мирис на барут навлезе в носа ѝ.

Отчаяна видя, че Джон се препъва; едната му ръка се притискаше плътно под лявото рамо. Яркочервена кръв течеше по пръстите му и се процеждаше по окосмените гърди. При други обстоятелства слисаният му поглед щеше да изглежда комично.

— По дяволите, ти ме простреля! — измърмори той и сивите му очи се откъснаха от раната на гърдите, за да видят изплашеното лице на Кети. Той като че ли не вярваше, че това се е случило.

— Предупредихте, че ще го направя! — извика тя, хвърляйки вината върху него, и го доближи бързо. Когато застана пред голото му, силно тяло, спря безпомощна. Не знаеше какво да прави. — Много ли боли? — попита накрая.

Джон ядосано погледна.

— Разбира се, че боли, да те вземат мътните! Какво друго си очаквала? — наруга я той и започна да преглежда внимателно нараненото си рамо. Кети видя, че лицето му пребледня и той започна да се олюлява.

— По-добре си легни. Изглеждаш, като че ли всеки момент можеш да паднеш в несвяст.

— Вината ще е само твоя — със стиснати зъби изрече той. Направи опит да се отърве от поставената на кръста му ръка, но тя не го пусна. Изведнъж на вратата се почука. Джон веднага постави здравата си ръка на рамото ѝ, като впи пръсти в плътта ѝ. Кети беше отчаяна, като видя голямата кървяща рана.

— Ще си държиш езика зад зъбите. Ясно, нали? — нареди той и с висок глас извика към вратата: — Какво има?

— Добре ли сте, капитане? Всичко наред ли е? — прозвуча гласът на О'Рейли. — Чухме изстрел.

— Почиствах пистолетите си и дадох случаен изстрел. Какво друго сте очаквали? Някакъв бунт? — Джон хвърли предупредителен поглед на Кети, като видя, че смята да му противоречи.

— Не трябваше ли да извикаме лекар? — прошепна тя и занемяла гледаше раната, от която все още бликаше кръв. Кети започна да се страхува, че го е ранила много сериозно.

— Не — отвърна той твърдо. — Затвори си устата!

Отново дочуха гласа на О'Рейли.

— Искях само да съм сигурен, капитане. Всичко добро — Кети се обърна ядосано към Джон, като чу, че стъпките се отдалечават.

— Защо не му каза какво е станало? Ти имаш нужда от лекар!

— Първо, на кораба няма никакъв лекар. А пък и да имаше, аз нямаше да го повикам. Ах, божичко! Ти все още не разбираш какво е положението тук. Мъжете горе са до един осъдени престъпници. Някои от тях биха ни прерязали гърлата само защото това ще им достави удоволствие. А какво си мислиш, че биха направили с теб, ако установят, че аз съм прострелян? Като глутница гладни вълци ще се нахвърлят върху ти. Не вярвам, че ще ти хареса всичко, което биха направили с теб, с единственото намерение да си убият времето. Макар че може и да се заблуждавам. Вече многократно съм се заблуждавал — Джон ѝ хвърли такъв ехиден поглед, че Кети положително разбра какво имаше предвид.

— Ти си отвратителен. Доволна съм, че стрелях по теб. Заслужи си го!

Гледаше го ядосана. Той ѝ отговаряше със същия поглед. После изведнъж затвори очи и лицето му преbledна още повече.

— Мисля, че ще е по-добре да поседна — измърмори той и Кети го усети да се обляга на нея. Тя веднага го хвана по-здраво и доколкото можеше, го подкрепяше, за да достигнат койката. Чувстваше се като убийца. Не беше възнамерявала да стреля по него. Искеше само да го подразни. Фантазията ѝ рисувахе следната картина: той коленичи пред нея и я моли да му подари живота. Тъй като го познаваше твърде добре, не очакваше да стане точно това, но не беше подготвена и за смеха му пред дулото на оръжието... А сега беше загрижена за състоянието му.

— Не е ли по-добре да си легнеш?

— Ако сега легна, няма да мога да се надигна повече — откъслечно произнесе той със затворени очи. — Направи ми една услуга: погледни гърба ми и ми кажи дали куршумът не е излязъл. Трябва да гледаш за рана, подобна на тази отпред.

— Знам какво ще представлява — отговори засегната Кети. Ако той нямаше толкова силни болки, с удоволствие би го оставила да се оправя сам. После, когато реши да изпълни желанието му, се сепна от една мисъл. — А какво ще стане, ако няма такава рана? — недоверчиво попита тя. Джон сухо я погледна.

— Това ще означава, че куршумът е заседнал в рамото и че ти ще трябва да го извадиш — изскърца със зъби той. — Господи, винаги ли говориш толкова много? Погледни най-после!

Кети стисна зъби, но не каза нищо повече. Погледна гърба му и за свое облекчение откри втора зееща рана, от която се стичаше гъста кръв.

— Има — рече тя. Джон въздъхна по-спокойно. После Кети продължи: — Кърви доста силно. Необходимо е... необходимо е нещо, с което да превържа раната. Предполагам, че няма превързочни материали.

— Скъсай един от чаршафите — отвърна Джон. — Но преди това отвори сандъка под койката. В него има бутилка уиски — ще ми го дадеш.

Кети коленичи, потърси и действително намери сандъка. Подаде му бутилката. Той я взе ухилен, извади тапата със зъби и изпи една трета от съдържанието на големи глътки. Междувременно Кети разкъса чаршафа. Доколкото знаеше, нямаше друг на разположение. На „Кристобел“ чаршафите бяха съвсем малко. И въпреки че го беше прала безброй пъти, откакто бе тук, не можеше да се счита, че е чист.

— Няма ли нищо друго, което мога да използвам за превръзка? Чаршафът не е чист.

— Трябва да свърши работа — лаконично отговори Джон. — Кръвта ми изтича като на прободен шопар. Не можеш ли малко да побързаш?

— Знаеш ли какво, неблагодарен гадняр? Трябваше да те оставя да ти изтече кръвта! — Кети бързо разкъса двете половини на тънки ленти и коленичи пред него.

— Един момент — каза той, когато тя понечи да сложи парче нагънат плат върху раната. — Полей раната с това тук — той ѝ подаде бутилката уиски и кратко обясни: — За дезинфекция.

Кети взе бутилката. Почна да ѝ прилява, като погледна отново разкъсаната плът. Изглеждаше ужасно... Кети прехапа долната си устна и изля уиски върху раната.

Джон жадно пое въздух, когато усети парещата болка. Лицето му стана бяло като платно.

— Напои парче плат и го притисни към раната — изрече той, стискайки зъби. Ръцете на Кети трепереха, но тя правеше това, което ѝ се казваше. Докато изпълняваше последното му нареждане, Джон се облегна, за да ѝ даде възможност да дезинфектира раната и отпред. Този път не издаде нито звук, но ситни капчици пот избиха по челото му. Кети въздъхна, когато постави и тук напоена с уиски кърпа.

— Какво въздишаш така? Ти не си ранена — толкова естествен беше сарказмът на Джон, че Кети сякаш усети облекчение. Сивите му очи се разтвориха и тя го погледна.

— Съжалявам, че те прострелях — тихо рече тя. — Не бих го направила, ако не беше се смял.

Джон се намръщи, но след това се ухили.

— Знам — призна той. — Не се безпокой. Не си ме убила.

— Щастлива съм, че това не стана — прошепна тя за негова и нейна собствена изненада. След всичко, което се беше случило в последно време, Кети би трябвало да се радва, че той страда. Но, ако беше умрял, мина ѝ през главата, какво щеше да се случи с нея самата? Щеше да е плячка на мъжете, от които дори Джон изпитваше респект. И тя си внушаваше, че тази е единствената причина, поради която се чувстваше щастлива, че е жив. Доста време и двамата мълчаха...

Едва по-късно, след като го беше превързала и почистила кръвта, очите на Джон отново се отвориха и се спряха върху нейните. Сега Кети установи, че в тях нямаше и капчица нежност.

— Помогни ми да се облека — нареди той и се понадигна. Кети го погледна смаяна.

— Не говориш сериозно, нали — рече тя.

— Напротив, говоря съвсем сериозно. Хайде, донеси ми панталоните — гласът му звучеше решително. Около минута Кети го гледаше безпомощно. Очите му бяха затворени и тя беше сигурна, че

той изпитва много силни болки. Понеже все още стоеше безмълвна, раненият отвори очи и нареди нетърпеливо: — Казах ти да ми донесеш панталоните. Ако продължавам да стоя тук, мъжете ще разберат, че нещо не е наред. За да оправдая такъв дълъг престой, би трябвало да съм те чукал поне петдесет пъти.

Кети усети как бузите ѝ започнаха да пламтят при тази забележка. Значи това беше отношението му към техния полов акт! Тя му хвърли убийствен поглед и отиде да донесе панталоните.

— Донеси и ризата — Кети го послуша и като взе и ботушите му, се върна при него.

— Първо панталоните — изкомандва той. Тя коленичи пред него и стисна устни. Когато вдигна поглед, видя, че той я наблюдаваше иронично.

— Джон... — започна тя, но с леко движение на ръката бе приканена да млъкне.

— Престани най-сетне. Просто приеми, че знам какво върша. Изправи се. Не ми харесва да ме обличат като малко дете.

— Ако непременно искаш да се облечеш — рече тя с леденостуден глас, — аз ще ти помогна. Би ли си повдигнал леко краката? — докато му обуваше панталоните, отбеляза: — Панталоните ти са страшно мръсни. Нямах ли други?

— Не, лейди Стенхоуп, за съжаление, не. За разлика от теб аз не пътувам за удоволствие. Както може би си спомняш, доскоро бях затворник на път за колониите. Успях да се снабдя с няколко ризи, но не и с панталони моя размер.

— Тези обаче във всички случаи трябва да се изперат — лаконично рече тя, вдигна му ги и започна да ги закопчава. — Може би ще помолиш за това Сарита — хапливо прибави тя.

— Може би — беше отговорът. Кети закопча и последното копче и забодде острия си нокът в корема му тъй, че той се присви. После нерешително се изправи. — Ботушите — рече Джон. Кети смръщи чело, но все пак ги взе. Бори се с тях цели пет минути, но не успя да ги вдигне по-нагоре от прасеца му.

Накрая се обърна с гръб към него, притисна между своите единия от неговите дълги, мускулести крака, при което чаршафът, с който бе увита, се вдигна нагоре. После, леко приведена напред, с всички сили задърпа ботуша. Но той помръдна едва няколко

сантиметра. Тя отново се наведе, за да повтори опита, но изведнъж усети една ръка да се провира под чаршафа по бедрата ѝ. Кети щеше да падне върху крака му. Ядосана установи, че Джон се смее, и вдигна заплашително ръка. Той се престори, че се отдръпва, за да се предпази от евентуален удар, и се ухили:

— Много беше съблазнителна — а когато Кети повдигна още малко ръката си, допълни настойчиво: — Няма да биеш ранен човек, нали?

Кети го гледаше мрачно и бавно отпусна ръка. Изведнъж Джон отново се усмихна. И то с такава сърдечна и чаровна усмивка, каквато Кети не беше виждала, откакто го напусна в Уудхем. Чу шепота му:

— Ти си една кръвожадна малка котка.

Докато тя все още го зяпаше, той я хвана и я примъкна върху коляното си. Кети все още не вярваше, че е настроен миролюбиво. Ръката му повдигна леко брадичката ѝ, той докосна нежно с устни нейните. Целувката беше кратка, но невероятно любяща. Отначало Кети остана пасивна, но после започна да ѝ отвърща и я обхвана надежда. Малко по-късно Джон отдели устни от нейните, вдигна глава, свали я от коляното си и тя седна до него на койката. А когато той рязко стана, все още беше напълно замаяна от усещането.

— Помогни ми да облека ризата — навъсен каза Джон. Кети се надигна объркана. Помогна му, като първо оправи ръкава над раненото рамо, после и другия и накрая я закопча — както правеше с Крей. Чувствата ѝ бяха в абсолютен безпорядък, но, в края на краищата, от тях изкрystalизира една-единствена мисъл: трябва да направи още един опит да му обясни защо се е омъжила за Херълд. Трябваше да го направи заради някогашната им любов и заради доброто на сина им.

— Джон... — започна тя и ръцете ѝ останаха неподвижни върху ризата му, когато погледна в очите му. Сивата им дълбочина беше непроницаема, но поне вече не я гледаха така враждебно. Изведнъж устните ѝ пресъхнаха и тя ги навлажни с език. — Джон, аз... — отново се опита да започне.

— По-късно — отвърна той кратко и се освободи от ръцете ѝ. Кети можа само да го погледне безпомощно, когато той тръгна към вратата и напусна каютата.

През целия ден и до късно през нощта Кети го чакаше, както нетърпелива булка чака младоженец. Би паднала на колене, ако е

необходимо, за да го убеди, че всичко, което е извършила, е било заради него. Той би трябвало да ѝ повярва. Та не е ли достатъчно само да сравни себе си с Херълд? Може ли да има здравомислеща жена, която би заменила здравето, силно тяло на Джон с отпуснатите месеца на Херълд? Със сигурност не. При тази представа Кети, без да иска, се усмихна. Така погледнато дори беше смешно да го убеждава.

Кети си тананикаше, докато се миеше, но настроението ѝ малко се помрачи, когато водата в легена се оцвети от кръвта на Джон, останала по ръцете и раменете ѝ. Може би все пак имаше полза от това, че беше стреляла по него. Най-малкото защото той прояви повече нежност. Може би действително му е бил необходим шок, за да се вразуми. Кети се намръщи, като си помисли, че раните биха могли да му създадат сериозни проблеми. Вероятно бе отпаднал, както от шока, така и от загубата на кръв. А пък и ръката сигурно ужасно го болеше. Все пак тя се надяваше, че кръвта, която изтече, е прочистила остатъците от барута. Дано само не стане инфекция. Кети си спомни прободната рана в крака му, която беше гангрениясала, и пребледня. Но сегашната рана не бе нищо в сравнение с онази. „Той ще го преживее“ — помисли си утешително. Пък и според нея си го беше заслужил.

Кети изтърка пода и стените с четка. По-късно — дълго след залез-слънце — сериозно се разтревожи. Къде беше Джон? Би трябвало да е почувствал, че има да му казва нещо важно. Би трябвало да е разбрал. Отдавна вече трябваше да се е върнал. Кети не искаше дори да си помисли, че не желае да я изслуша. Изглежда, нещо друго го задържаше, а може би се срамуваше. Сама за себе си тази мисъл беше глупава, но човек невинаги знае какво да мисли. Може би трябва да отиде и да го намери. Вече беше тъмно и ако тя се увиеше с някое одеяло, никой нямаше да я види. Самият Джон не би трябвало да има нищо против. Накрая се реши да излезе навън.

Нощта беше непрогледна. Луната все още не беше се появила и на небето се виждаха само няколко малки звезди. Морето беше спокойно, само тихото пляскане на вълните при допира им с корпуса на кораба нарушаваше тишината. Палубата изглеждаше напълно пуста и Кети, макар да знаеше, че това не е възможно, усети едно чудесно чувство на спокойствие. Вдиша дълбоко соления морски въздух. Миризмата на риба и катран винаги щеше да ѝ напомня за морето. Тя дълго остана неподвижна, наслаждаваше се на нощта, преди да се

обърне към стълбите, които водеха към задната палуба. Беше сигурна, че там ще намери Джон.

Когато се изкачи, първоначално си помисли, че и задната палуба е безлюдна, и се намръщи невярващо. Джон щеше да се разяри, ако това наистина беше така. Едно от най-важните му изисквания беше винаги да има човек на вахта. Намръщи се още повече, като видя, че кормилото е завързано. Къде бяха всички мъже? Да не би да се беше случило нещо, което тя не знаеше? После мина край руля и като се доближи до лявата част на кораба, замръзна на мястото си. Присви очи, стисна зъби, когато изведнъж разбра причината за мъртвата тишина.

Както беше и очаквала, Джон действително се намираше на задната палуба. Той целуваше онова женище Сарита, която безсрамно се увиваше около него.

Щом ги видя, обзе я такава ярост, че щеше да се пръсне. Сви пръсти така, че ноктите ѝ се забиха дълбоко в дланите, но дори не усети болка. Цялото ѝ внимание беше насочено към силуетите на двете тела, слети в едно. Толкова много я заболя, че не можеше да си поеме въздух. Би крещяла, плакала, би ги разделила един от друг със сила! Но не направи нищо подобно. Стоеше като попарена и гледаше нататък, докато кръвта се смрази в жилите ѝ.

Вероятно беше предизвикала някакъв шум, защото Джон внезапно вдигна глава над къдравата, черна коса на Сарита. Погледите им се срещнаха. Кети очакваше, че поне ще отблъсне другата от себе си и ще се опита да ѝ даде някакво обяснение. Но вместо това в очите му видя само весели пламъчета. Сякаш се наслаждаваше на болката ѝ. После Сарита го прегърна и притегли към себе си. Без да се интересува повече от Кети, той отново започна да я целува.

Задушавайки се, Кети се обърна и побягна слепешката по стълбата надолу към каютата.

Свлече се върху койката. В нея сякаш всичко бе мъртво. Как можеше да върши това? Отново и отново си блъскаше главата. Защо я нараняваше толкова? Кети знаеше, че е глупаво да се чувства измамена, но не можеше да се бори срещу това чувство. Не ѝ помогна и мисълта, че Джон вече не беше неин съпруг и че никога не е бил такъв. Противно на всяка логика все още го имаше за своя собственост. Тя обгърна с ръце коленете си и се залюля напред-назад като

изоставено в тъмнината дете. Очакваше, че Джон всеки момент ще влезе и ще поиска извинение. Сигурно щеше да започне да ѝ обяснява: „Тая курва Сарита ме целуна, аз съвсем не го исках.“ Щеше да я вземе в ръце, да я целуне и да ѝ повтаря, че е единствената жена в живота му. Кети се молеше да стане така. Но часовете се изнизваха мъчително и след като нощта бавно отмина, тя трябваше да приеме горчивата действителност: Джон нямаше да се върне в леглото, поне в нейното легло не. Без съмнение той щеше да прекара последните часове на нощта в леглото на Сарита. Най-сетне, когато първите слънчеви лъчи пронизаха небосвода, разбра, че опасенията ѝ са били основателни. Сълзите върху бузите ѝ бяха изсъхнали, когато най-сетне заспа.

Джон се чувстваше ужасно, като се събуди. Рамото му страхотно го болеше, вкусът в устата му беше отвратителен, а мускулите му си отмъщаваха за това, че е прекарал нощта върху дъсчения под на палубата. Но още по-лошо от физическите болки беше презрението, което чувстваше към себе си. Беше използвал Сарита само за да отмъсти на Кети. Но намерението му — подобно на бумеранг — се бе върнало и засегнало самия него. Не беше изпитал никаква наслада от половия акт. В действителност доста се беше насилил и само мъжката му гордост го бе накарала да не се откаже в последния момент. Призляваше му от пищните форми на Сарита — тя губеше, сравнена с грациозното и пропорционално тяло на Кети. Кети! При мисълта за нея въздъхна, претърколи се по гръб и положи ръка върху очите си, за да се предпази от ярките лъчи на изгряващото слънце. Спомни си погледите, които си размениха предната вечер. Тогава чувстваше задоволство, но сега изпитваше угризения.

Съвсем неоснователно, мина му през главата. Та той беше свободен мъж, с Кети не го свързваха брачни окови.

Беше ерген. Около минута Джон се наслаждаваше на току-що хрумналата му мисъл. Нямаше причина да не се забавлява с всяка жена, която му харесва и му доставя удоволствие. Удоволствие — що за дума беше това! Със сигурност можеше да каже, че не изпита такова със Сарита въпреки всичките ѝ усилия. Кети беше тази, която желаше. Кети беше тази, с която бе легнал в мислите си, когато тялото му отказваше да се поддаде на Сарита. А когато накрая успя да стигне

кулминацията, си беше представил меката ѝ златна коса, кадифената кожа и сладкия глас, който произнася с въздишка името му... О, господи! Каквото и да беше извършила тази малка уличница, отдавна го беше омаяла като че ли с вълшебство били и продължаваше да го държи под свое влияние. Откакто за първи път беше спал с нея — сега му се струваше, че е минала цяла вечност — вече не можеше да пожелае друга жена. До последната нощ ѝ беше верен — подобно на старо, изоставено от господаря си куче, което ден след ден се надява той да се върне.

Вчера тя стреля срещу него: всеки нормален мъж щеше да е бесен. Но нейното разкаяние предизвика у него чувство, за което смяташе, че отдавна е загаснало. Кой, освен Кети, би се осмелил да направи нещо подобно и кой, освен нея, би могъл да се грижи с такава любов за него? Като я гледаше, докато го обличаше, макар че и сам би могъл да го направи, беше усетил как започва да се топи ледената буца на гнева в гърдите му. Беше го обезоръжила, тази малка котка като че ли отново го беше хванала и той сякаш беше щастлив от това. Но, слава богу, беше се осъзнал навреме. Веднъж вече го беше измамил, а ако ѝ се удадеше възможност, сигурно щеше да го направи и втори път. Не би искал да отхвърли любовта му повторно.

Историята със Сарита беше унизителна. Тя се бе съблякла гола, беше се простряла като октопод върху него, а той дори не си беше свалил панталона, само се беше разкопчал. Цялото изпълнение не продължи повече от пет минути, а накрая той я напусна, за да прекара остатъка от нощта сам на палубата. Джон горчиво се усмихна. Ако събитията от последната нощ някога излезеха наяве, а това със сигурност щеше да стане, то репутацията му на любовник щеше да падне. За негова изненада обаче тази мисъл изобщо не го тревожеше. Щеше да се погрижи поне единствената жена, чиято любов в действителност искаше, да не се съмнява в сексуалните му способности!

Мина му през ума, че тя ще се развилнее, но беше сигурен, че ще може да я успокои. Когато през нощта напусна Сарита, щеше да се запъти направо към каютата си, ако не го беше възпряло едно особено чувство за вина.

С радост щеше да се изложи на гнева ѝ, но защо пък трябваше да се чувства виновен? Това, което беше направила, многократно надхвърляше неговата единствена среща със Сарита. Беше се продала

на друг мъж, макар да знаеше, че Джон я обича и я има за своя съпруга. И този мъж беше допускала в леглото си... При тая мисъл Джон започна да скърца със зъби. Надяваше се, че тя е разгневена, че е изпитала частица от неговото страдание...

Той рязко стана — ще отиде в каютата си и ще се измие; ако тази злоба почне да го обвинява за това, че е спал със Сарита, също имаше достатъчно неща, които можеше да ѝ каже.

Когато стигна до каютата си, Джон изненадано спря, чувайки високи женски гласове. Едната жена викаше нещо, а след това той чу отчетлива плесница. Изведнъж осъзна, че звуците идват от неговата каюта, и беше готов да се закълне, че единият от гласовете принадлежеше на Сарита. Господи, какво да прави? През главата му мина ужасна мисъл и той побърза.

Неспокойният сън на Кети бе прекъснат от две груби ръце, които я дърпаха от койката. В първия момент си помисли, че най-после Джон се е завърнал. Когато отвори очи с твърдото намерение да го накаже с ледено равнодушие, установи доста изненадана, че не неговото лице беше наведено над нея. Очите, които я гледаха, бяха големи и черни. А този, който я разтърсваше, беше жена с широк нос и дебели устни. Сарита! Едновременно с разпознаването ѝ Кети си припомни и при какви обстоятелства я беше видяла за последен път. Докато разтъркваше очите си, за да прогони съня, успя да се избави от забилите се в раменете ѝ пръсти.

— Изчезвай оттук! — изсъска Сарита, преди още Кети да беше казала каквото и да било. — Сега аз ще заема твоето място! Джони вече е мой, а не твой!

— Сърдечно те поздравявам за новата придобивка и ти желая щастие — сухо ѝ отвърна Кети, докато другата я оглеждаше. Очевидно и на Сарита все още ѝ се спеше. — Но ще напусна каютата едва тогава, когато ми го каже Джон, а не ти!

— Ще се изнесеш оттук, щом аз ти го казвам! И то веднага! Джони вече не те иска. През последната нощ той ме направи своя жена и отсега нататък аз ще спя в леглото му!

— Ах! — процеди презрително Кети и очите ѝ с пренебрежение се заразхождаха по тялото на Сарита. — Колко хубаво!

— Няма защо да разговаряш така с мен! Като че ли си някоя фина лейди, а пък аз — нищожество! Джони ми разказа всичко за теб.

Ти не си по-добра от мен!

— Уличница, имаш предвид? — попита хапливо Кети.

— Затвори си плювалника! Нямах право да ме наричаш така. Ти, с твоите фини рокли и превземки! Курва такава! — и Сарита изсипа цял куп обиди към Кети, която дори не бе чувала половината от тях. Все пак изслуша всичко това мълчаливо, като само повдигна едната си вежда. От дълго време беше научила, че за да се справиш с личност като тази, трябва да се държиш като дама.

— А сега изчезвай отук! — Сарита най-сетне бе завършила канонадата от обиди. Кети я гледаше, сякаш беше някоя особено противна вонещица, изпълзяла изпод някой камък.

— Не — тя изговори думата тихо и при това се усмихна. Само от очите ѝ можеше да стане ясно, че бавно започва да се разгневява. Колкото повече мислеше за това, как Сарита бе прекарала последната нощ, толкова по-трудно ѝ беше да се сдържа.

— Иииии! — изкрещя внезапно Сарита и цапна Кети по бузата. Пострадалата автоматично постави ръка на удареното място. Очите ѝ опасно заблестяха. Щом Сарита отново посегна, за да я изхвърли със сила от каютата на Джон, Кети връхлетя и ѝ върна шамара с лихвите.

Когато Джон внезапно влезе в каютата, двете жени се въргнаха по пода подобно на японски борци на сумо. Сарита беше сграбчила къдриците на Кети и я скубеше, а тя бе вкопчила ръце в шията ѝ. Джон се спря за миг, наблюдавайки сцената отчасти смаян, отчасти развеселен. Бързо се завтече напред, опасавайки се, че Кети може да изгуби двубоя. Сарита беше поне с двадесет и пет килограма по-тежка от нея, по-едра и далеч по-яка. Освен това бе отраснала по улиците на Лондон, тъй че побоищата не бяха нищо ново за нея, докато Кети беше израсла под най-топли грижи и внимание. Джон можеше да заложи цялото си състояние, че Сарита е способна да разкъса противничката си на парченца. Смешното обаче беше, че той вероятно щеше да загуби облога. Кети успя да се качи върху Сарита и да я задържи на пода. Щом циганката се опита да издере лицето ѝ с дългите си нокти, получи такъв юмручен удар, на който би завидял и професионален боксьор. Сарита изкрещя и това накара Джон да премине в действие. Успя да ги разтърве, преди двете да са си причинили сериозни наранявания.

— Стига вече! — той грабна Кети за кръста и просто я вдигна. Тя се опитваше да се изтръгне от хватката му като малко съскащо

котенце, а Сарита веднага се възползва от ситуацията, за да скочи на крака. Нахвърли се върху Кети с намерение да я одере. Успя да остави дълбоки отпечатащи по шията ѝ, защото Джон подразбра намеренията ѝ с половин секунда закъснение и чак тогава дръпна Кети зад себе си. Пусна я, за да сграбчи Сарита, но успяла да поеме въздух, Кети скочи зад гърба му и издра голите рамене на циганката. Джон изруга. Тъй като не можеше да ги удържа да не се нахвърлят една върху друга, високо извика О'Рейли.

Когато той влезе, веднага разбра каква е ситуацията. Хвана Сарита за кръста с две ръце и я извлече със сила от каютата. През цялото време тя не преставаше да ругае съперничката си.

Кети трепереше в ръцете на Джон. От ярост не беше на себе си и тъй като Сарита вече я нямаше, насочи яда си към него.

— Как можа да се осмелиш да кажеш на своята... на своята любовница, че може да ми заповядва да се махам оттук? — изрева Кети. Сините ѝ очи хвърляха искри, а меките ѝ розови устни трепереха. Очевидно беше спала с една от неговите ризи: твърде голяма за нея, стигаща чак до коленете ѝ, с многократно нагънати ръкави. Със златистите си коси и люлеещи се гърди, ясно очертани под плата, изглеждаше нежна и дребна, толкова женствена, че не можеше да ѝ устои.

— Ти ревнуваш, Кети? — тихо попита той и съвсем не му хареса, че тя отново предизвика нежни чувства у него.

Кети отметна глава като бик, готвещ се за нападение в следващия момент. Джон можа да усети как гневът ѝ кипна.

— От тая ли тук? Не ставай смешен! — процеди тя през зъби.

Джон, който все още я държеше здраво в ръцете си, се усмихна развеселен.

— Аз смятам, че ревнуваш — тихо отговори той. — Дори мисля, че ревността те разкъсва. Смятам, че именно това е причината, поради която си се нахвърлила върху Сарита...

— Аз да съм се нахвърлила върху Сарита? — прекъсна го Кети. — Ти прекалено много си въобразяваш за способностите си в леглото! Честно казано, скъпи мой, не струваш!

— А, така ли? — гласът на Джон беше мек като кадифе. Само начинът, по който присви очи, показва, че стрелата ѝ бе достигнала

целта си. — Когато те държа гола в ръцете си, ти обаче казваш нещо съвсем различно. Въздишаш, стенеш и ме молиш да продължа...

— Ах, ти, самомнителен шопар! — изсъска Кети и усети, че бузите ѝ горят. — Никога повече няма да те допусна близо до себе си! По-скоро ще трябва да ме убиеш, отколкото да ти позволя да ме докоснеш!

— Не ти вярвам — отвърна Джон и в очите му заблестяха искри. След това се зае да ѝ докаже, че е прав.

9.

Коледа дойде, отмина и последва Нова година. Поради бурното време, което отнемаше цялото внимание на екипажа, на Кети ѝ се струваше, че беше единствената, която забеляза това. Спомни си как заедно с Джон и Крей бяха прекарвали празниците в Уудхем миналата година. Но тези картини ѝ причиняваха болка и тя се помъчи бързо да ги изтрие от паметта си. Все повече мислеше за краткотрайното си щастие само като за красив сън. Истината беше, че Джон се отнасяше към нея с нарастваща студенина, а детето ѝ оставаше все по-далеч и по-далеч.

Корабът се движеше в южна посока. Стана горещо и задушно, много често валеше дъжд, и то съвсем неочаквано. Джон неохотно бе ѝ отговорил, че пътуват към Тенерифа. На острова той все още имаше много приятели от времето, когато беше пират. Те щяха да му помогнат да приведе „Кристобел“ в пълна изправност, преди да вдигне платна през Атлантика за Америка.

Кети най-сетне си беше намерила малко дрехи, което дължеше на Ейнджи Хероу, една бивша затворничка — дребна като нея, но доста по-мършава. Изглеждаше безцветна като къс обикновена хартия. Работила като камериерка, но била обвинена от господарката си, че откраднала чифт диамантени обеци. Момичето твърдо държеше на своята невинност и Кети бе склонна да ѝ вярва. Ейнджи започна да гледа на нея като на своя нова господарка, а на Кети ѝ беше приятно да има около себе си някой, който с удоволствие да изпълнява всичко, което не бе и очаквала, че един ден ще ѝ се наложи да върши.

Макар че Джон гледаше на дружбата им с недоверие, не казваше нищо, защото за Кети беше съвсем естествено да има прислуга. Държеше обаче Ейнджи да изчезва от каютата, когато той се връщаше, и да не пренебрегва другите си задължения. След като двете бяха доволни от разпределението на ролите, той ги остави на мира.

Дрехите, които Кети бе получила от Ейнджи, бяха същите онези поли и блузи, каквито носеха всички жени затворнички. Тя имаше все

още една-единствена фуста-комбинезон. Обличаше я, когато можеше да се качи на палубата. През горещите дни там беше много приятно, тъй като духаше лек ветрец. Поради жегата Кети сплиташе косите си на плитка. С подаващите се изпод полата голи крака и загоряло лице тя приличаше на пиратска невеста. Джон, който я наблюдаваше, докато тя помагаше на палубата, си мислеше, че никога не е била по-красива, и тайно проклинаше страстта, която отново се развиваше у него подобно на растение, което никога не може да бъде изкоренено. Но неговите очи не бяха единствените, които я следяха. Много от мъжете я пожелаваха в мислите си, но не го показваха явно, за да не разбере Джон. Сарита я наблюдаваше, изпълнена с лоши намерения. От онази нощ „Джони“ не беше ходил повече при нея, а тази курветина все още спеше в каютата му. Сарита кипеше от ярост и чакаше своя час.

Отношенията между Джон и Кети в най-добрия случай можеха да бъдат характеризирани като примирие. Той спеше с нея, когато не можеше вече да ѝ устои, а тя го приемаше. Почти не разговаряха. Навън се държаха, като че ли бяха чужди, но когато легнеха един до друг на койката, се отдаваха на страстта си. Кети се срамуваше, че е така всеотдайна към мъж, който ѝ беше изневерил с друга и се отнасяше с нея като с уличница. Но щом ръката му я докоснеше, собственото ѝ тяло я предаваше. Желаше го, той нея — също.

Раната, която му беше причинила, почти напълно заздравя. Той се беше погрижил това да стане възможно най-бързо. В определени моменти сякаш не искаше Кети да се доближава към него и когато му предлагаше помощта си, само ѝ отправяше ледени погледи. В средата на януари на мястото на раната можеха да се забележат само две малки червени петна, а ръката възвърна предишната си сила. Това радваше Кети. Тъй като екипажът на „Кристокел“ беше твърде неопитен, Джон отделяше голяма част от времето си, за да издига платна, да връзва въжета и т.н. Винаги, когато го гледаше как се катери по въжето, стомахът ѝ се свиваше. Ако паднеше... Но Джон беше невероятно як. Когато разчиташе изцяло на силите си, нямаше начин да сгреша.

От известно време Кети чувстваше, че ѝ прилошава, когато корабът се клатушкеше повече от обикновено или пък когато стоеше дълго на слънце. Обясняваше си го с отвратителната храна и не искаше да допусне никаква друга мисъл. Но постепенно започна да се

прокрадва и едно определено подозрение, защото от доста време не беше имала месечни кръвотечения. Колкото и ужасно да беше, все по-ясно ѝ ставаше, че очаква дете.

Когато най-сетне Кети призна тази възможност, беше ѝ непонятно, че не го е забелязала по-рано. Стомахът ѝ създаваше проблеми от няколко месеца, а последния път, когато имаше кръвотечение, беше още преди да напусне Уудхем. Това означаваше, мили боже, че е бременна най-малко в петия месец!

Кети изтръпна и инстинктивно положи ръка върху корема си. Усети леко подуване, но не чак толкова, че да означава бременност в петия месец. Може би е сгрещила в сметките си или детето е съвсем мъничко. Кети се запита каква ли ще бъде реакцията на Джон, когато разбере, че отново ще става баща, и пребледня. Всякаква друга, но не и възторжена. Щеше да обвини нея... Кети дръзко вдигна глава. За да се създаде дете, бяха необходими двама. Следователно той носеше най-малко същата отговорност, каквато и тя. Освен това не го засягаше особено. Според закона Джон нямаше да е баща на детето. Херълд щеше да се счита за баща, защото той беше законният ѝ съпруг. Тя усети необяснимо желание да се изкикоти. Джон щеше да се разяри, ако осъзнаеше това положение. Детето му да бъде приписвано на Херълд! Ако се родеше момче, щеше да наследи дори титлата на лорд Стенхоуп и всичките му имения. Кети си представи и гнева на Херълд, когато разбереше, че жената, с която никога не е спал, му дарява наследник, и сега тя наистина трябваше да се изкикоти. Боже мой, каква бъркотия!

— Кое е толкова смешно? — прозвуча един нисък глас в ухото ѝ. Кети се сви виновно. Погледна през рамо и видя Джон.

— Нищо — припряно отвърна тя. Имаше нужда от време, преди да се осмели да му съобщи новината. — Просто ме напуши смях.

— Харесва ми ведрото ти настроение — леко раздразнен, каза той. — Аз също бих се посмял от сърце.

Кети задържа поглед върху него. Имаше уморен вид. Бръчките по лицето му бяха по-дълбоки от обикновено, а под очите му се забелязваха сенки. Косата му беше станала толкова дълга, че къдриците падаха по яката му. Кети реши, че трябва да намери начин да го подстриже, преди да се задълбочи в по-сериозни проблеми.

— Нещо като че ли не е наред? — тихо попита тя. Джон се намръщи.

— Както обикновено — отвърна той и погледна през рамото ѝ навън, към морето. — Дойдох само да ти кажа, че се задава силна буря. Всички признаци сочат това. Ще имам да върша много неща и едва ли ще мога да се погрижа за теб. Бих желал да ми обещаеш, че няма да напускаш каютата, докато не ти кажа, че навън всичко е спокойно.

Кети му хвърли въпросителен поглед.

— Ако не те познавах добре, капитане, щях да си помисля, че се тревожиш за мен — предизвикателно промърмори тя. Джон изпръхтя пренебрежително.

— Да го кажем съвсем просто: не бих искал твоето хубаво тяло да послужи за храна на акулите. Засега бих искал да го запазя, тъй като служи за далеч по-приятни неща.

Кети занемя — ефектът от тези думи беше поразителен.

— Ако остане на мен, ще скоча през борда — рече тя със смразяващ тон, завъртя се и понечи да избяга. Джон я хвана за ръката и я задържа. Кети го погледна враждебно.

— Обещай ми — тихо каза той — или ти се кълна, че ще те заключа. Ако се случи нещо и корабът потъне...

Кети преглътна, като си представи какво би могло да се случи, и процеди:

— Е, добре, обещавам — Джон пусна ръката ѝ. Сега можеше да излезе на палубата макар и за малко.

Но остана късно след като се смрачи. Джон беше зает на задната палуба, а Ейнджи беше изчезнала долу. Никой не досаждаше на Кети и тя се отдаде на мислите си, които се въртяха най-вече около бебето. Би трябвало да съобщи новината на Джон, за това не се колебаеше ни най-малко: не можеше да крие дълго бременността. Тя проклинаше обстоятелството, че на детето беше съдено да се роди в такава бъркотия. Джон не я обичаше — твърде ясно ѝ го беше показал. А тя? Обичаше ли го тя? Толкова беше объркана, че вече не знаеше. Обичаше го, когато беше такъв, какъвто го познаваше от Уудхем — нейния любим и баща на сина ѝ. Но когато презрително искаше да я накаже за нещо, което не бе сторила, го ненавиждаше. Освен това не можеше да забрави онази нощ, която бе прекарал със Сарита. Това я

изпълваше с омраза. Тъй че, когато си задаваше въпроса, дали го обича, чистосърдечният ѝ отговор беше, че не знае.

Морето ставаше все по-бурно, а вятърът — по-студен. „Кристобел“ пореше все по-високи вълни. Черни облаци скриваха бледата луна. Студена морска пяна прехвърляше борда и опръска Кети. Внезапно изтръгната от мислите си, тя се дръпна изплашено. Докато изтриваше лицето си, вятърът поде едно от въжетата, оплете го и то започна да плющи като камшик.

— Приберете платната! — изрева Джон. Кети се огледа и го откри на палубата. Той застана под главната мачта и повтори командата, като надвикваше първите гръмотевици.

— Проклятие! — изруга Джон, защото заповедта му не се изпълняваше правилно. А Кети сериозно се изплаши, когато го видя да се изкачва по мачтата. Преди още да беше изминал една трета от разстоянието, Кети забеляза, че Джон не е сам горе. Имаше най-малко дузина други мъже, които висяха на рейките и на въжетата с риск за живота си. Дори и на Кети ѝ беше ясно, че трябва да свалят платната, преди да се разрази бурята.

Джон остана горе около четвърт час, а когато най-сетне отново слезе и видя Кети, изрева:

— По дяволите, нали ми обеща да останеш в каютата!

Кети се намръщи и каза нахално:

— Няма никаква буря. Това, което виждам, са само някакви си дъждовни капки.

Джон скръцна със зъби и я сграбчи за ръката.

— Това, което аз виждам, са признаците на вихрушка. А след по-малко от десет минути тук ще бъде самият ад. Нямам време да се занимавам с теб. Веднага отиваш в каютата и ще стоиш там, в противен случай ще те завържа за койката, докато отmine бурята!

— Вихрушка! — отчаяно промълви Кети. Тя беше страшна дори на сушата, а в открито море, и то на не особено сигурен кораб като „Кристобел“, можеше да те побият тръпки даже само при мисълта за нея.

— Да, вихрушка — изгърмя гласът на Джон и пръстите му се забиха още по-здраво в ръката ѝ.

— Това... това не го знаех... ще си остана в каютата — рече Кети, но Джон не искаше да рискува да я остави на настроенията ѝ.

— О'Рейли! — извика той и когато ирландецът се появи, му заповяда: — Заведи лейди Стенхоуп в каютата ми. По прекия път. Разбра ли?

— На вашите заповеди, капитане — кимна О'Рейли. Като се обърна към Кети, Джон добави:

— Ако те видя отново на палубата, ти обещавам, че ще изпиташ колана ми!

Кети едва ли възприе тази закана сериозно, тъй като мисълта ѝ бе изцяло погълната от предстоящата вихрушка. Послушно остави О'Рейли да я хване за ръката и да я поведе. Не бяха минали и три крачки, когато Джон се обърна още веднъж към ирландеца и нареди:

— Изпрати и останалите жени в моята каюта. Там ще са на сигурно място, а пък е и по-добре, когато всички са заедно и знаем къде са. Може на някоя да ѝ хрумне да си направи разходка на палубата по време на бурята.

— О, да! Разбира се, сър! — отговори О'Рейли ухилен. Кети вече вреше вътрешно, но О'Рейли се погрижи по възможно най-бързия начин да стигнат до каютата. Кети запали свещ и зачака останалите жени.

— Капитанът каза да не се палят никакви свещи — може да стане пожар — забеляза О'Рейли, като се върна с Ейнджи, Сарита и останалите. Те мълчаливо минаха край него и се скупчиха в средата на каютата. — И да не напускате каютата! — добави той настоятелно, при което погледът му бе насочен към Сарита. После духна свещта и излезе.

Ако Кети си мислеше, че не би могла да остане със Сарита в едно помещение повече от пет минути, без да се нахвърлят една върху друга, тя се лъжеше. Докато навън се развихряше буря, а в това малко тъмно помещение витаеше страх, всички бяха съюзнички. Като че ли бяха забравили всякакви съперничество. Всяка от тях желаше само да оживее. Бурята вилня цели две денонощия и Кети имаше безброй много възможности да счита, че е настъпил последният ѝ час. По едно време „Кристобел“ като че ли щеше да се преобърне: Кети видя как черните талази блъскаха по кръглото прозорче. След това една грамадна вълна заля палубата, водата потече навсякъде, нахлу и изпод вратата на каютата.

Джон не дойде нито веднъж. Кети се тревожеше за него повече, отколкото за себе си. На палубата той бе изложен на абсолютно всички опасности, предизвикани от такава страховита буря. Сигурно е прогизнал до кости, изгладнял и изтощен. Кети тихичко се помоли за него. Вече не беше от никакво значение, дали го обичаше, или го мразеше. Важно беше той да живее.

Поради бурята не беше възможно да се разбере ден ли е, или нощ. Кети нямаше представа, дали беше обяд, или полунощ, когато вятърът най-сетне започна да утихва, но тя беше благодарна на бога. Сякаш молитвите ѝ бяха чути и „Кристобел“ бе спасен.

Когато Джон се появи на вратата, целият беше мокър и се олюляваше от изтощение. Кети забрави всякакви караници, забрави и това, че не беше сама, и изтича към него. Дъждът бе преминал в лек ръмеж и небето все още бе покрито със сиви облаци, но съвсем не беше така катраненочно, както преди.

— Добре ли си? — несъзнателно положи ръка върху гърдите му. Опрян на касата, той я гледаше непроницаемо в продължение на минута.

— Добре съм — отвърна той и като погледна към останалите, добави: — Сега можете да се върнете обратно в каютите си. Опасността премина.

— Слава богу! Много ви благодарим, капитане! — промълви Ейнджи, като затвори с облекчение очи.

— Да, много ти благодарим, Джони! Ти си чудесен! — извика Сарита с превзет драматизъм и би му се хвърлила на врата, ако Кети не ѝ беше отправила такъв остър поглед, който би могъл да спре и цяла рота.

Сарита отвърна на погледа ѝ, но когато Джон отвори вратата, за да излязат, не направи никакъв опит да го докосне.

Когато най-сетне останаха сами и вратата се затвори зад гърба им, Джон се довлече до койката, без да позволи на Кети да го подкрепи.

— Господи, колко съм уморен — изпъшка той и се срина на леглото. Кети го погледна загрижена. Беше блед, а кожата му — посивяла от изтощение и от непрекъснатия допир с морската вода.

— Кога си хапвал нещо за последен път? — тихо попита тя и разкопча ризата му. Джон отпусна глава и се остави на грижите ѝ.

— Мисля, че вчера по някое време Тинкер даде на всички ни по малко изсушено говеждо — рече той и затвори очи.

— А от два дни изобщо не си спал — това звучеше повече като твърдение, отколкото като въпрос. — Наведи се малко напред — помоли го Кети и му свали ризата, след като той се подчини на молбата ѝ. Джон свали ботушите и изу панталоните си. Като остана гол, той се разтрепери и кожата му настръхна. Кети грабна една груба кърпа и бързо започна да го разтрива и подсушава. След това го зави с одеялото. Едната му ръка се плъзна под него, но Кети се погрижи тя да не остава отвън.

— Не се безпокой! Нямам нужда от нищо друго, освен да поспя и да хапна. Обзалагам се, че и ти не си спала и не си туряла нищичко в уста.

— Така е — съгласи се Кети. — Но ние поне не бяхме навън по време на бурята. Можехме да си позволим да дремнем. Сега ще приготвя нещо за ядене, а след това ще можеш и да се напиш както трябва.

— Продължаваш с твоя заповеднически тон — усмихна ѝ се той подигравателно, но все пак не ѝ противоречи. Притвори очи, а Кети излезе от каютата, за да потърси въглища за печката.

Когато мина по мократа палубата, се смая от щетите, които бурята беше причинила. Върхът на една от мачтите беше счупен и опрян о задната мачта. Наподобяваше захвърлено коледно дръвче. Остатъците от платната висяха разкъсани... Дърва за огрев, парцали и други вехтории бяха разпръснати навсякъде. Малко по-нататък бяха направили дървен навес за ранените около половин дузина мъже. Никой не изглеждаше зле с изключение на един, който стенеше сърцераздирателно и бе обвинил с ръце коляното си — то се бе подуло и станало три пъти по-голямо. Насам-натам между тях щъкаше Дъгън — очевидно приел ролята на лекар.

— Имате ли нужда от помощ? — тихичко го попита Кети. Той се обърна, видя кой задава въпроса и леко се изчерви.

— О, не, госпожо... ъ-ъ... исках да кажа милейди — заекна той. — Една от другите жени вече предложи помощта си. Ейнджи, нали я знаете? Тя е добро момиче. Пък и от момчетата няма тежко ранени с изключение на Крумър. Идиотът му с идиот се спънал върху куп въжета и си счупил крака.

При тази забележка Крумър, който все още държеше крака си и стенеше, изруга високо, на което Дъгън отвърна с възмущение:

— Дръж си езика зад зъбите, проклет глупако! Тук има една лейди — наруга го той и в следващия момент се изплаши дали сам не беше се изразил твърде грубо в присъствието на тази лейди. Кети с мъка се сдържа да не се разхили.

— Грижете ли се за капитана, милейди? — попита Дъгън. Когато тя кимна, той продължи: — Той е много смел мъж, милейди. През цялото време беше навсякъде. Просто навсякъде! Винаги се намесваше в най-критичния момент. Факт е, че той сам ни изведе от бурята.

— Знам това — отвърна Кети и тръгна. Обзе я приятно чувство, чувство на гордост. Джон беше заспал. Все още не се бе разположил както трябва и затова леко похъркваше. Кети дълго време не откъсваше поглед от него; постепенно бе обхваната от чувство на дълбока привързаност. Той изглеждаше така уязвим, така беззащитен, че в нея се събуди майчинският инстинкт. В този момент бе готова да прости всичко, да забрави лошото, което се бе случило между тях в последно време. Беше уморен и гладен, беше премръзнал. Имаше нужда от нея и тя щеше да се погрижи.

Кети запали печката и се приближи до Джон. Като видя полепналата по лицето му сол, се замисли дали да не я изтрие с влажна кърпа, но след това реши, че ще бъде по-добре, ако не смущава съня му. С малко усилие положи главата му върху възглавницата, а после оправи и краката му. Стана ѝ смешно, като установи, че стърчат доста от ръба на койката. Джон беше значително над един и осемдесет, а леглото бе правено за по-дребен мъж.

Джон все още не се събуждаше и сладко похъркваше. Кети неволно се усмихна. Винаги спеше като пън, а Крей беше наследил и това негово качество. Господ да е на помощ, ако възникне някоя кризисна ситуация, когато мъжете от семейство Хейл спят. Вероятно сама трябваше да посрещне опасността. Изведнъж си зададе въпроса, дали бебето, което вече нарастваше в нейното тяло, щеше да бъде замесено от същото тесто. Едва сега в съзнанието ѝ изплува ясен образ на детето и за първи път изпита любов към това неродено същество. Безразлично ѝ беше колко грижи щеше да ѝ създаде — тя го желаше дори и ако никой друг освен нея не би го приел. Още едно такова малко момченце като Крей или... може би една дъщеричка...

Кети поседна на един от твърдите столове и отпи от чашата чай. Бе много уморена, но не искаше да ляга, за да не го събуди. Той се нуждаеше от сън много повече от нея. Тя можеше да спи по всяко време, но неговото присъствие на палубата беше от изключителна важност. На практика беше незаменим. Кети отново се усмихна.

Мина ѝ през ума, че скоро трябваше да му каже за бебето. Рано или късно той щеше да забележи подуването на корема ѝ, пък и липсата на менструация. Познаваше тялото ѝ дори по-добре от нея самата и тя се изненадваше, че все още не му беше направило впечатление, че гърдите ѝ са подути и че коремът ѝ расте.

Заради детето, което щеше да се появи скоро на бял свят, и заради Крей, който отдавна беше се появил, те отново трябваше да се опитат да изяснят взаимоотношенията си. Детето ѝ — децата ѝ — поправи се веднага Кети, заслужаваха да израснат в щастливо семейство. Такова каквото беше тяхното преди историята с Херълд. Бракът ѝ с Херълд беше проблем, но тя беше уверена, че той е разрешим. В края на краищата, бракът изобщо не беше консумиран. Щеше да е трудно да го анулира, но не беше невъзможно.

По време на бурята в каютата беше влажно и студено. Но дори и сега, след като печката бавно се разгаряше, студът проникваше под дрехите на Кети. Тя се разтрепери, вдигна колене до брадичката си и ги обгърна с ръце, за да се постопли поне малко. С изключение на слабите светлини край печката каютата беше изпълнена с мрачни тъмни сенки.

Кети започна да се прозява. Доспиваше ѝ се. Известно време продължи да седи и да се бори със съня си, но накрая се предаде. Стана, отиде до койката и се съблече. Не се чувстваше много добре, като спеше гола, но когато човек има само едни дрехи, не му остава нищо друго.

Тя се взря в Джон. Той междувременно се беше обърнал по корем, заровил лице във възглавницата с прострени настрани ръце и крака. Кети с въздишка се опита да го обърне, за да има малко местенце и за нея. Но той не се помръдна и на сантиметър. Накрая ѝ хрумна да му дъхне в ухото. Отначало не ѝ обърна внимание, но после смръщи чело, опипа с ръка мястото, върху което тя въздействаше, и с ръмжене се обърна към стената. Кети бързо се шмугна до него на

койката, придърпа част от одеялото и се сгуши до гърба му, за да се стопли. Ръката ѝ обгърна кръста му и тя заспа с лека въздишка.

Събуди се, когато почувства, че една топла ръка си играе нежно с гърдите ѝ, но продължи да лежи неподвижна, все още съвсем замаяна. Ръката продължи да милва зърната, а те започнаха да набъбват. Играта не спря, докато не затрептяха от възбуда. Дишането на Кети се учести и тя отвори очи. Джон лежеше до нея — беше положил едната си ръка като възглавница под главата ѝ, а другата си играеше с тялото ѝ. Сивите му очи блестяха замечтани, а сенките под тях като че ли съвсем бяха потъмнели. Трябва да беше посред нощ.

— Спи, спи — пошепна Джон, а гласът му я упояваше като дрога. Ръката му слезе надолу и започна да гали приятно корема ѝ. Кети отново затвори очи. Много по-леко беше да си представи, че всичко това е красив сън...

Пръстите му се насочиха надолу към белите ѝ бедра, а после се върнаха обратно, като оформяха неправилни кръгове и дразнеха копринената ѝ кожа. Нарочно оставяше недокоснато едно място — мястото, което изискваше доста повече от едно обикновено докосване. Кети започна да стене, мятеше глава насам-натам, опитваше да го насочи натам...

Все още със затворени очи, тя пропъждаше мисълта, че преди не много дълго време той е докосвал така и Сарита. Ревността отново се прокрадна, но тя решително отхвърли това чувство. Джон леко започна да хапе гърба ѝ, а след това езикът му очерта пътя от ключицата до гърдите. Кети изохка, когато докосна възбуденото ѝ зърно. Бавно, съвсем бавно, той продължи да рисува малки кръгчета по него, докато тя най-сетне не издържа. С тих зов протегна ръце и притисна чернокосата му глава към себе си.

— Подлудяваш ме — прошепна той, като започна да ближе с език ухото ѝ, когато най-после остави гърдите ѝ.

В отговор Кети издаде само стон. Току-що бе усетила, че ръката му спира върху топлия златист триъгълник между бедрата ѝ. Ах, как се разпали копнежът ѝ! Задържа краката си стиснати, сякаш мислеше да се откаже от щастието, което можеше да ѝ дари само Джон. Но когато пръстите му докоснаха чувствителните точки, тя бавно разтвори бедра. Той все още не искаше да я обладае, макар че тялото ѝ буквално плачеше за това. Горещи целувки покриха клепачите ѝ, слепоочията,

бузите, устните... Ръцете на Кети изтръпваха върху раменете му, тя ги раздвижи и стигна до окосмените му гърди. Сякаш без да иска, прехвърли пръсти по очертаващите се мускули, надолу към корема и стига възбуждения му пенис. Самата тя се мятеше под въздействието на неговите ръце и затова реши да поизмъчи малко и него. Докосна нежно пулсиращия член, а след това го стисна.

— О, господи, Кети, ооо, Кети! — застена той, когато ръката ѝ започна да се движи бързо нагоре-надолу. Дишането му се ускори, после стана хрипливо и отсечено. Но Кети нямаше милост. Играеше си с него така, както той си беше играл преди малко с нея, докато го докара до състояние, в което не може да помръдне, а само да издава високи стонове.

Наведена над него, тя изведнъж попита:

— По-добра ли съм от Сарита?

Очите му се отвориха, устните поискаха да дадат отговор, но Кети не го остави да говори. Бързо се наведе надолу, където устата ѝ замести ръцете: беше решила да го подчини напълно, да направи така, че никога да не забрави властта ѝ над него.

— О, господи, не спирай! — въздъхна той, когато тя вдигна глава. Кети остана наведена над него, а очите ѝ светеха като на котка.

— По-добра ли съм от Сарита? — отново попита тя.

— О, да! О, божичко, да! — едва успя да се изтръгне от устата му. Кети, тържествуваща, наведе глава между краката му.

Когато той разпръска топлата си семенна течност, тя се почувства така, сякаш току-що я бяха удостоили със значим приз. Със съзнанието на победителка го остави и се отпусна на възглавницата. Усещаше как тежкото му дишане постепенно започна да се нормализира. По устните ѝ заигра усмивка. Затвори очи, за да заспи.

— Не бързай — дочу глас в ухото си. Ръцете му разтвориха краката ѝ, в следващия миг Кети съвсем се разсъни.

— Какво...? — не довърши тя. Усети, че всичката ѝ кръв нахлу в лицето, когато той коленичи между краката ѝ и ги вдигна върху раменете си. Велики боже, да не би да искаше да...! Не беше му позволявала досега такова нещо, а пък и той не бе настоявал. Смяташе, че е неприлично, безсрамно...

А то беше божествено. Кети преглъщаше и се извиваше, докато той си играеше с език по начин, който я изпепеляваше. Тя почти

изпищя от удоволствие, а всякакво чувство за срам се беше изпарило. Когато той поискаше да надигне главата си, тя полагаше ръце върху черната му коса и го притискаше към себе си.

— По-добър ли съм от Херълд? — едва чу гърления му глас.

Почти обезумяла от страст, тя можа само да изхълца.

— Да, ооо, да! О, господи, да!

Устата му отново намери най-нежното място, а движенията на устните и езика му станаха още по-интензивни. Удоволствието връхлиташе Кети на вълни. Изживяваше оргазъм след оргазъм. О, да беше престанал вече, помисли си тя, изтощена от любовната игра; после, когато страстта отново я грабна, тя пак си пожела това чудо да не свършва никога... Не ѝ се искаше чувството на висша наслада да я напуска...

Накрая той остана неподвижен между краката ѝ. Със затворени очи, Кети беше близо до мисълта, че умира... Когато Джон се надигна и стана от койката, състоянието ѝ бе такова, че тя едва долови движенията му, сякаш бяха нейде много далеч.

Кети сякаш затъваше в тропически блата. Намираше се дълбоко под повърхността и осъзнаваше, че или трябва да изплува, или щеше да се удави. С всички сили се напругаше да излезе нагоре и точно когато смяташе, че дробовете ѝ вече ще се пръснат — успя. Пое дълбоко въздух и отвори очи.

В първия момент не знаеше къде е попаднала. Вместо преливащите води видя само слънчеви лъчи, проникващи през мръсните стъкла на кръглите прозорчета. До нея ритмично дишаше едно топло тяло. Кети извърна глава, осъзнавайки, че това е Джон. Едва сега ужасните спомени от изминалата нощ се появиха. Изчерви се цялата. Спомни си какво беше правил и той и се сви, сякаш искаше да потъне в земята. Но ѝ беше свършено ясно, че не може да се умре просто ей така — при една команда. Щеше да живее, а тази нощ щеше да остане незабравима. Мислеше си и за това, как би трябвало да застане пред Джон, и усети, че ѝ прималява. Никога преди не се беше чувствала толкова компрометирана.

И лепкава. Струваше ѝ се, че цялото ѝ тяло лепне. Сякаш кожата ѝ беше залепнала за чаршафа, за кожата на Джон и за самата нея. Усещаше се ужасно мръсна. Имаше нужда от баня, и то веднага. Тихо се смъкна от койката, не искаше да събужда Джон.

Водата в каната беше студена, но това нямаше значение. Кети застана в средата на ваната и бавно почна да се полива. После взе сапуна и старателно започна да се сапунисва. Беше се напълно концентрирала и се стараеше да не мисли за нищо друго, освен за това, че се мие. Голото ѝ тяло се очертаваше на фона на светлината. Не знаеше колко време я беше наблюдавал Джон, преди да го усети. Когато се извърна, забеляза насочени към нея сивите му очи. Изразът на лицето му я озадачи и тя въпросително сбръчка чело. Край устата му се бяха образували бръчки, тъй като бе свил безмилостно устни. Смразяващият му поглед се задържа върху нейните невинно гледащи очи.

— Всъщност колко дълго смяташе, че можеш да скриваш от мен факта, че си бременна, лейди Стенхоуп? — с убийствен тон я запита Джон. С неудоволствие Кети трябваше да установи, че в него се разгаря огънят на гнева.

10.

— Аз... аз... — заекна Кети. Въпросът му я свари неподготвена.

— Моля, продължете, лейди Стенхоуп — процеди Джон, сякаш титлата бе някаква обида.

Кети призна пред себе си, че е забавила обясненията си твърде много. Трябваше да му съобщи новината, преди да забележи състоянието ѝ. Бързо изля остатъка от водата върху себе си, за да се изплакне. Посегна за кърпа и я уви около тялото си, докато излизаше от ваната. Мисълта ѝ изцяло бе обсебена от желанието да смекчи яда на Джон. Той също би трябвало да разбере, че заради доброто на децата трябваше да се помирят.

— Аз чакам — настоятелно прозвуча тихият глас на Джон. Кети прехапа устни, внезапно изтръгната от мислите си. — И не се опитвай да го оспорваш — добави той. — Видът ти просто не го позволява.

— Въобще и не мисля да оспорвам — тихичко промълви Кети. — Напротив, горда съм. Аз искам това дете.

— Ах, ти, уличнице! — просъска Джон и от яд кръвта нахлу в главата му. — Ти, проклета малка уличнице!

При тези ругатни Кети ококори очи. Тя го зяпна, ядосана вдигна брадичка и като чу, че скърца със зъби, го скастри:

— Няма да те оставя да ми говориш така! Писна ми от твоя каруцарски език. Защо да не се радвам за това дете? В края на краищата, то си е мое!

— Това е единственото, в което не се съмнявам — злобееше Джон. И след малка пауза добави: — Херълд знаеше ли за състоянието ти, преди... преди да ти се бе наложило изведнъж да го напуснеш?

— Не, разбира се, че не — нетърпеливо отвърна Кети, но все пак се позамисли, преди да продължи. Беше съвсем естествено да е шокиран. Тя самата бе отчаяна, когато разбра, че е бременна. След време, когато посвикне с тази мисъл, ще възприеме бащинството си с повече спокойствие. Беше ѝ достатъчно да си спомни колко много обожаваше Крей. Чак си беше изгубил ума...

— Самата аз тогава нищо не знаех — добави тя.

— Бедният Херълд — презрително отбеляза Джон. — Ще трябва да му пишеш, за да го известиш. Ще е изключително щастлив.

Кети загуби ума и дума. Едва сега разбра какво имаше предвид той и първоначално не можеше да направи нищо друго, освен да го наблюдава безмълвно.

Гласът ѝ бе писклив, когато най-сетне отново си възвърна способността да говори:

— Да не би да мислиш, че това дете е от Херълд? — при споменаването на името тя неволно повиши тон.

— Не, не, не го мисля! Аз го установявам.

— Ах, ти, свиня блатска! — от очите на Кети като че ли изскачаха синкави пламъци. — Херълд никога не ме е докосвал! Детето е от теб, да те вземат мътните!

Джон бързо стана и се изправи пред нея. Изглежда я от горе до долу. Не се и опитваше да прикрие презрението си.

— Едва ли очакваш да приема думите ти за чиста монета. Изглежда, вече си забравила как аз със собствените си очи видях, че Херълд... хм... не те докосваше!

— Тогава той се опитваше да ме изнасили — просъска тя. — Но аз не му позволих да го направи. През цялото време се преструвах, че съм болна от морска болест. Разбираш ли — от морска болест! От първата нощ на брака ни до нощта, когато ти дойде и брутално ме отвлече! Малко преди това той беше открил, че го мамя. Искаше да ме насили, но ти пристигна, преди да е успял. Повярвай ми — невъзможно е детето да е от Херълд!

Устните на Джон се разтегнаха в широка усмивка.

— Няма да ти повярвам! Дори ако ми се закълнеш във всички възможни светии! Ако — моля те, обърни внимание, на думичката „ако“ — това, което ми разказваш, все пак е вярно, защото, по дяволите, не си ми го казала по-рано? Защо си си траяла чак докато аз открия, че си бременна? Ловко си го скроила, няма що.

— Бях разярена — обясни Кети, като се опитваше да се сдържа. Тя не допускаше, че Джон ще се колебае да приеме бащинството. Ако не ставаше въпрос за бъдещето бебе и за Крей, с удоволствие би го пратила по дяволите. Как можеше непрекъснато да си мисли за нея такива ужасни неща?

— Ти до такава степен беше убеден, че съм те измамила — огорчена продължи тя, — че въобще не можех и да си помисля да те накарам да повярваш в обратното. Ако не си ме опознал добре и не можеш да повярваш, че никога не бих направила подобно нещо, то тогава всеки мой опит да те уверя в невинността си би бил напразен. Казваше, че ме обичаш. Ама че смехория! Когато обичаш някого, му вярваш, а не мислиш най-лошото за него, както ти за мен! Още от мига, когато за първи път спа с мен — може би трябва да ти напомня, че тогава бях девствена и че ме облада против моята воля — ти започна да бе обвиняваш в невярност. Дори и когато само се усмихнех на някой друг мъж. Просто ми омръзна винаги да се мъча да ти доказвам противното! Мисли си тогава каквото искаш, по дяволите!

— Това и правя — разсърди се той. — Писна ми да слушам лъжите ти! Знам, че за теб не представлява проблем да ги съчиняваш! Никога няма да ме убедиш, че не си спала с Херълд. Хващам се на бас, че дори не си му се противила! Забравяш, че знам как примираш от удоволствие, когато някой мъж те яхне! Ти си по-страстна от всяка уличница, която някога съм срещал. Не издържах и два дни, без да навиириш крака. Питам се защо Херълд изобщо се е оженил за теб. Обзалагам се, че не е трябвало да чака, докато сложи пръстен на ръката ти, за да вкуси сладостта си. Знам го от собствен опит.

— Ах, ти, мръсен долен копелдак! — изкрещя му Кети. — Единствената причина, поради която не ти се наложи да чакаш, беше, че ме изнасили, и ти чудесно го знаеш! Иначе никога нямаше да се свържа с теб — с един пират, с един разбойник! Ти изобщо не беше достоен, дори и сега не си достоен даже да отваряш вратата на моя файтон. Ти си боклук, измет! — Кети така беше накипяла, че цялото й тяло се тресеше.

— А ти не си нищо друго освен една флърца, родена сред аристокрацията, която иска да се представи за лейди! — изръмжа той насреща ѝ, при което грабна панталоните си и ги обу.

— Щом като имаш такова мнение за мен, защо не ме пускаш да си вървя? — с големи усилия тя се сдържа да не върхлети върху него и да не издере очите му.

— Да се върнеш при Херълд? — предизвика я той. — Може и да го направя. Тъй или иначе повече няма да мога да те ползвам. Проблемът с уличниците е точно такъв — човек бързо им се насища.

— Мръсник такъв! — Кети се спусна към него. Джон успя да хване ръцете ѝ. Пръстите му се забиха дълбоко в плътта ѝ, при което той дори се усмихна злорадо — сякаш му доставяше удоволствие да ѝ причинява болка. Кети отметна глава и се втренчи в него — господи, колко го мразеше! Какво не би дала, за да се превърне в силен мъж, само за пет минути, колкото да изтрие тази грозна, злорада усмивка от лицето му.

— По-добре обаче да не го правя — каза тихо той, като видя желанието за мъст в очите ѝ. — Би ми доставило огромна радост да те пребия от бой, чак докато започнеш да скимтиш за пощада. Трябваше да го направя още преди години. Тогава може би щеше да има ефект и днес нямаше да гледаш на морала от позицията на хищна котка.

— Отвращаваш ме! — без да си дава сметка за последствията, тя плю в лицето му.

Джон я стрелна с поглед. Кети разбра, че би трябвало да се страхува, но гневът ѝ беше взел превес. Тя би искала да го убие, а ако и той изпитваше същото, щеше да бъде добре дошло. По-скоро би умряла, отколкото да преклони глава пред него.

— Не беше особено интелигентна проява — проточи той. — Би трябвало да те наложа яко. И ако още веднъж се осмелиш да го направиш, наистина ще ти се случи. Обещавам ти го! — вдигна я и я сложи да седне на койката. — Сядай — предупредително заби пръсти още веднъж дълбоко в плътта ѝ. Кети послушно си затрая.

Джон не откъсна поглед от нея, докато обличаше ризата си. А тя, само с една хавлиена кърпа, увита около тялото ѝ, успя да прочете безгласната закана в очите му: само едно-единствено движение и ще те накарам да съжаляваш, сякаш казваха те. Тя прецени достатъчно добре, че не трябваше да се стигне дотам.

— Ти си наистина умно момиче — установи той след известна пауза.

— О, да. Но не съм и наполовина умна, колкото си ти — подхвърли му тя и се усмихна превзето. Искаше да го засегне. — Наистина, изисква се доста ум, за да отгатнеш, че детето е от Херълд. Би трябвало да знам, че е абсолютно безсмислено да лъжа...

Кети вече мислеше, че този път е отишла твърде далеч. По очите му разбра, че трудно се сдържаше да не я удари. След няколко минути на напрежение той отново се овладя.

— Да, действително трябваше да го знаеш — с тези думи той се обърна и напусна каютата. Щом вратата се тръшна след него, Кети скочи. Грабна порцелановата кана и я запрати към вратата. По пода се пръснаха стотици парченца и това като че ли я успокои.

Джон не се върна нито през тази, нито през следващите нощи. Вместо това изпрати Пъркинс да вземе малкото му принадлежности. Когато Пъркинс обясни, заеквайки, защо е дошъл, Кети мълчаливо грабна бръснача, четката за бръснене и сапунерката, единствената риза и полупразното шише уиски и ги тикна в ръцете му. Момчето продължаваше да се извинява, когато Кети тръшна вратата под носа му.

Оставена сама в капитанската каюта, тя се гневеше все повече и повече. Не разговаряше с Джон, когато се видеха на палубата, пък и той сякаш я отбягваше. Не знаеше къде спи, но беше убедена, че не се лишава от женска компания: през това време Сарита цъфтеше от радост.

Екипажът наблюдаваше раздялата между капитана и Кети със смесени чувства — насмешка, любопитство. Никой не знаеше причината, но всеки се досещаше, че конфликтът ще да е бил прекалено сериозен. А най-учудващото беше, че капитанът ѝ предостави каютата си, докато самият той потърси убежище другаде. Те смятаха, че щеше да е далеч по-естествено да изхвърли нея, щом си е намерил нова любовница. Имаше нещо гнило в цялата работа, но не можеха да отгатнат какво е. Веднъж Кети чу, че членовете на екипажа се обзалагат за възможната причина. Тези, които смятаха, че тя е охладняла в леглото, бяха 1:2.

„Кристобел“ се носеше бавно и мъчително към най-близкото пристанище. Бурята го беше отклонила от курса му. Според пресмятанията на Джон намираха се доста по на изток от Тенерифа и поради критичното състояние на кораба щеше да е безумие да се предприеме нещо друго, освен да се насочат към най-близкия бряг. Платната бяха разкъсани, корпусът — очукан. Просто беше чудо, че не са потънали. Ако попаднеха в още една буря, корабът щеше да потъне като камък.

Времето оставаше все така горещо и влажно. Жаркото слънце ги изгаряше, а дори и да беше останало някое платно, едва ли щеше да има полза — слабият ветреца едва ли би задвижил и вятърна мелница-

играчка. Придвижването на „Кристобел“ сякаш не се измерваше с морски мили, а със сантиметри и на Джон не му оставаше нищо друго, освен да се моли да стигнат суша, преди запасите им от храна и вода да се свършат.

Дните преминаваха мъчително, а настроението на борда ставаше все по-тягостно. Джон бе наредил да разделят яденето на порции и бе натоварил О'Рейли с тази задача. Вече имаше случаи, когато жегата и куркащите стомаси предизвикваха кавги между мъжете, а понякога и между жените. Подстрекателите им биваха затваряни под палубата за по няколко часа. Там убийствената жегата ги укротяваше. В други случаи Джон хващаше двамата кавгаджии и блъскаше главите им една в друга. Настроението му беше толкова лошо, че дори О'Рейли започна да го избягва.

Кети също не се чувстваше на седмото небе. С острия си език тя докарваше многократно Ейнджи до плач. След това, разбира се, винаги се извиняваше, но разкаянието ѝ не беше толкова силно, че да съдържа гнева ѝ продължително време.

Тя поне имаше достатъчно храна. Джон беше наредил да ѝ дават повече — разбра го, когато попита Клара защо чинията ѝ винаги е препълнена. Кети беше наясно, че това се дължи на особеното ѝ състояние, и предполагаше, че Джон очаква благодарности. Но тя дори не мислеше за това! Нито бе молила за привилегировано отношение, нито пък очакваше нещо подобно, и с радост би хвърлила пълната чиния в краката му, ако не ставаше въпрос за доброто на детето ѝ.

Водата се разпределяше по-скъпернически и от храната. За къпане вече не оставаше и капка. На Кети, както и на другите жени, не ѝ оставаше нищо друго, освен да се къпе с морска вода. Резултатът беше, че никога не се чувстваше чиста. А от прането със солена вода дрехите станаха твърди и започнаха да израняват нежната ѝ кожа. Сърбеше я навсякъде, тя се потеше и се молеше това ужасно пътуване най-сетне да свърши.

Не по-малко неприятно бе и това, че след изнасянето на Джон от каютата някои мъже започнаха да гледат на нея по начин, който съвсем не ѝ харесваше. Те явно се питаха дали не могат да спят с нея и ако не беше Джон, за да я покровителства, щеше да си има неприятности. Рано или късно някой щеше да си опита късмета. Би могла да викне Джон по всяко време и не се съмняваше, че щеше да ѝ се притече на

помощ, защото така би могъл да ѝ демонстрира колко е зависима от него. Вероятно нямаше да ѝ остане нищо друго, ако се стигнеше дотам, но се надяваше, че няма да се стигне...

Надеждата ѝ обаче не се сбъдна. В един горещ следобед Кети седеше на предната палуба, където прекарваше повече от времето си, защото там поне имаше навес, който хвърляше малко сянка и се намираше срещуположно на задната палуба, където пък по-голяма част от времето си прекарваше Джон. Тя седеше върху една прекатурена бъчва, която бе успяла да примъкне колкото може по-близо до перилата, и гледаше в далечината. Би искала да завали дъжд. Не буря, а един лек, хладен дъжд, на който в Лондон не би се зарадвала ни най-малко. Какво не би дала, за да постои под един ситен, краткотраен дъжд. Кети затвори очи и живо си го представи. Сякаш усещаше капчиците по кожата си...

— Самотна ли сте, милейди? — съвсем близо до ухото ѝ прозвуча глас. Тя с нежелание отвори очи и ядосана зяпна мъжа, който глуповато се усмихваше. Казваше се Грогън, а по-грозен мъж на борда нямаше: едър, космат, ръцете му — дълги като на маймуна, но кой знае защо другите жени смятаха, че е привлекателен. За Кети този недодялан тип беше отблъскващ, особено с навика постоянно да дъвче тютюн и да цвъка между зъбите си. Досега той винаги беше учтив с нея.

— Е, съвсем не — отговори му хладно тя и отклони поглед отново към морето. — Наслаждавам се на самотата.

Ако си мислеше, че е разбрал намека ѝ, Кети се беше излъгала. Той ухилен се доближи още повече и продължи да нахалства.

— Аз и момчетата, ние мислехме, че малко компания би ви се понравила, тъй като сега сте съвсем сама.

Кети вече беше решила да не му обръща внимание. Надигна се с достойнство и равнодушно го погледна.

— Много мило, от ваша страна, че се грижите за мен, но аз предпочитам да съм сама — изрече и без да го удостоява с повече внимание, се обърна и тръгна към каютата. Той я последва надолу по стълбата към главната палуба, но тя не искаше да ускорява крачките си и да издава нарастващото си безпокойство. Мъжете са като кучета, отвратена си помисли тя. Щом разберат, че се боиш от тях, веднага те нападат.

— Почакайте, лейди — Грогън протегна ръка, за да я задържи. Кети разбра, че нападението ще е най-добрата ѝ защита, завъртя се и го стрелна с очи.

— Свалете ръката си от мен, моля! — атакува го с леденостуден, нетърпящ възражение глас. Досадникът само ококори очи и взе да се хили злорадо.

— Я виж ти, я виж ти! Та вие съвсем не сте толкова студена — той сякаш нямаше никакво намерение да я пусне.

Кети се стегна и повтори:

— Свалете ръката си от мен, моля!

— Е, добре, лейди, ясно. Ще го сторя, ако ме помолите за това, както си му е редът. Например с една целувка.

Междувременно първите сеирджии се бяха събрали, а тук-там се чуваше и нагъл смях.

— За последен път ви моля да ме пуснете — Кети успяваше да се сдържа с цената на големи усилия.

— Не, не! — Грогън поклати глава съвсем бавно. — Не и преди да съм получил целувка.

— И дума да не става — просъска Кети насреща му. — Ако знаехте кое е добре за вас, щяхте да ме пуснете, иначе...

— Иначе какво? — присмя се той. — Да не би да искате да повикате капитана на помощ? Лейди, не знам дали той въобще би проявил някакво внимание. Той вече си има друга, значи вие сте свободна за мен.

Той я дръпна към себе си и грубо я прегърна. Устните му притиснаха нейните и това преля чашата на търпението ѝ. Прииска ѝ се да викне Джон и да види как той щеше да ступа нахалника. Тя отблъскваше Грогън с всички сили, искаше най-сетне да освободи устните си, за да извика. Очите ѝ се разтвориха още повече и изведнъж видя, че Джон се смеси със зрителите. Отпусна се с облекчение, но ръцете на Грогън я притиснаха още по-плътно. Той явно сметна, че беше склонна да му се подчини.

Кети очакваше, че Джон всеки момент ще му се нахвърли яростно, ще го дръпне и ще му изкара въздуха. За нейна изненада обаче той не направи нищо подобно. Остана със скръстени на гърдите ръце, а на лицето му бе изписана ехидна усмивка. Погледите им се срещнаха.

— Мръсен, гаден копелдак! — искаше да извика тя, като ѝ ставаше все по-ясно, че той нямаше да си мръдне и малкия пръст, докато тя не паднеше на колене пред него. Кръвта на Кети завря. Какво искаше той? Да ѝ даде урок? Ха! Сега ще му покаже тя на него!

Грогън така се бе нахвърлил да я целува и толкова силно я притискаше към себе си, че шкембето му я смазваше. Кети го хвана за раменете, за да има опора, вдигна коляно и с все сила го удари в слабините. От гърлото на Грогън се изтръгна ужасяващ вик и той изведнъж я пусна, като да беше жив въглен. Кети се олюля назад, докато Грогън стоеше наведен и с двете си месести ръце притискаше пострадалото място. Тя се овладя, изправи се с достойнство, а сеирджиите примираха от смях.

— Грогън, човече, толкова ли не можеш да се справиш с една женска? — провикна се някой.

— Женска ли! Та тя е същински дявол! — изохка Грогън, като все още се опитваше да превъзмогне болките.

Кети гордо вдигна глава, тъй че дебелият ѝ плитка се метна назад като конска опашка, взря се в тълпата, а всеки, когото погледнеше, свеждаше очи.

— Нека това ви бъде за урок — високо и ясно изрече тя, при което хвърли тържествуващ поглед на Джон. — Същото ще се случи на всеки мъж, който ме докосне, обещавам ви!

След тези думи се обърна и си тръгна. Група мъже останаха на мястото на събитието, а по техните лица се четеше както задоволство от зрелището, така и уважение. Не по-малко изненадан беше и Джон. Бе желал да я унижи, като я принуди да го вика за помощ. Но вместо това тя идеално се беше справила със ситуация, в която всяка друга жена /а да не говорим за някоя от нейната среда/ би припаднала. Неволно ѝ се възхити. По дяволите, та тя беше една на милион! Поне в известно отношение!

Джон се провря между мъжете, а когато срещна погледа на превиващия се Грогън, изскърца със зъби. Първото му желание беше да му цапне едно яко кроше, но за това вече беше твърде късно. Прекалено много беше изчакал. Трябваше да се намеси още когато оня се бе осмелил да докосне Кети. Сега вече беше излишно. Дори още по-лошо — би го представило като ревнив глупак. „Какъвто съм вероятно“ — ядосан си призна той.

— Който досажда на лейди Стенхоуп, ще си има работа с мен — съобщи на мъжете, които все още се хилеха. — Кажете и на останалите. А сега — отново на работа!

Той се запъти към задната палуба. Мъжете се спогледаха с недоумяващи погледи, а после се захванаха със задълженията си, както им беше наредено.

През следващите няколко дни Кети беше изненадана да види с каква почит се отнасяше екипажът към нея. Стараеха се да ѝ угодят по всякакъв начин. Беше объркана от тази промяна на настроенията. Само случаят с Грогън не би могъл да даде такива учудващи резултати. Самият Грогън я гледаше враждебно, но не се опитваше да ѝ досажда повече, а и тя го отбягваше, доколкото можеше. Отбягваше също и Джон — твърдо беше решила да му докаже, че изобщо не се нуждае от него!

Наскоро след този случай Ейнджи откри, че Кети очаква дете, а самата Кети се примири с мисълта, че новината веднага ще се разчуе. По-лошото беше, че Ейнджи автоматично стигна до заключението, че детето е от Джон. Тъй като не знаеше дългата предистория, а както и останалите на борда смяташе, че Джон и Кети са се запознали едва в Ла Коруня, беше убедена, че Кети се срамува и затова страда. В действителност бъдещата майка не се чувстваше ни най-малко засрамена, че плодът, който носеше, беше от Джон, макар че дълбоко го ненавиждаше, но нямаше желание да разказва всичко това на Ейнджи. И тъй, тя се подготви да слуша шегите на екипажа и имаше право — само след двадесет и четири часа всички я гледаха любопитно.

Тъй като никой не се осмеляваше да го заговори по този въпрос, Джон много по-късно разбра, че целият екипаж е информиран за състоянието ѝ. Хората правилно бяха стигнали до извода, че именно бременността е причина за тлеещия конфликт между двамата, макар че не знаеха подробности. Единственото, което можеха да предположат, бе, че той е разгневен, защото тя не можеше повече да се люби с него. Дори О'Рейли приемаше тази версия, въпреки че знаеше голяма част от предисторията им. Той дори поздрави Джон, че ще става баща. Джон стисна зъби и безмълвно прие дружелюбното потупване на приятеля си. Тъй или иначе нямаше да помогне никому, ако известеше

онова, което смяташе за истина: а именно, че бащата на детето е Херълд, законният съпруг на лейди Стенхоуп.

След случката с Грогън не беше виждал Кети. Тя явно го избягваше и когато веднъж все пак се срещнаха на палубата, не му обърна внимание. Мисълта за нейното забременяване го преследваше натрапчиво.

От провизиите бяха останали само жалки остатъци: половин бъчва вода и съвсем малко храна, когато на хоризонта екипажът най-сетне видя дългоочаквания бряг. Радостният възглас „Бряг ахой!“ накара всички да изтичат на палубата. Първоначално се виждаше само тънка тъмна ивица, но след няколко часа тя бавно се превърна в чудесен светъл бряг, а зад него се очертаваше начупеният силует на град.

— Къде сме? — обърна се Кети към О'Рейли, който стоеше до нея на перилата. Беше прекрасно да види отново суша, да знае, че скоро ще получи прясна храна и вода и че най-после отново ще може да се изкъпе.

— Капитанът казва, че вероятно това е Рабат в Мароко — отвърна О'Рейли.

— Рабат — замислено повтори Кети. Никога преди не беше чувала това име. Загледа се отново към ивицата земя в далечината. Колкото повече я приближаваха, толкова по-необхватна ѝ се струваше.

На пристанището имаше безброй много кораби, така както беше в Лондон или в Чарлстън. Но какви кораби! Такива тя не беше виждала никога в живота си. Почти плоски, красиво изписани с резба. Мачтите им бяха къси, платната — почти квадратни. Около половин дузина дълги гребла се виждаха от всяка страна. Тъмнокожи мъже в бели потури и тюрбани изтичваха по палубите към перилата и с почуда зяпаха „Кристобел“ и намиращите се на борда му. Явно английските кораби в това пристанище бяха твърде рядко явление. Изведнъж на Кети ѝ хрумна, че местните жители можеше и да не се отнесат приятелски с тях.

— Не изглеждат много очаровани, че ни виждат — изрази съмнение Кети.

— Наистина е така. Шейх Али Бен-Казар, който е владетел тук, не обича особено много гостите. За щастие с него вече сме се срещали — прозвуча гласът на Джон зад нея.

Тя се обърна. От седмици насам за пръв път го поглеждаше съзнателно. Кожата му беше почерняла и почти се доближаваше до цвета на хората от отсрещните кораби. Черната му коса, леко развята от галещия бриз, още повече засилваше приликата му с арабите. Само сивите му очи и високият ръст издаваха истинския му произход.

— Бил си вече тук? — интересът ѝ толкова се възбуди, че тя беше готова да сключи временно примирие.

— Да — отговорът беше кратък, но все пак беше отговор. Очевидно и той беше готов временно да забрави конфликта.

— Кога? — подхвана Кети.

— Доста преди да се запозная с теб — това беше всичко, което той каза, а на Кети ѝ беше ясно, че е станало през времето, когато е бил пират. Тя нервно преглътна. Не беше сигурна дали това беше за добро или за лошо. Едва ли шейх Али, каквито и да бяха нататък имената му, щеше да се чувства поласкан да приеме пирати.

— С Али сме приятели — информира я Джон, след като бе разбрал правилно израза на лицето ѝ. — Поне до определен момент — докато не им създаваме неприятности — той ще ни приема с „добре дошли“. Затова исках да говоря и с теб: по време на нашия престой в Рабат не трябва да те виждат. Всички други жени ще останат на борда, но ти особено много привличаш вниманието с русите си коси. А ние не се нуждаем от това. Разбра ли ме добре?

— Не бива ли да слизам на сушата? — извика Кети отчаяна. Толкова се беше радвала, че най-после отново ще усети твърда почва под краката си.

— Не — Джон вероятно бе прочел разочарованието в очите ѝ, защото веднага смекчи отговора си. — Засега поне — не. По-късно, когато малко се ориентирам в обстановката, може би ще те взема. Но не бива да излизаш без мен в никакъв случай! — последното Джон изрече с настоятелен поглед. Кети му отвърна със същото.

— Доставя ти удоволствие да размахваш камшика, така ли? — горчиво попита тя.

Той стисна устни.

— А ти с удоволствие ме предизвикваш — върна ѝ го той. — А сега се връщай отново в каютата. От този момент нататък няма да я напускаш.

Кети го погледна дръзко. Мислеше, че го правеше само за да я уязви.

— Не ме принуждавай да те заключа — промълви Джон съвсем тихо, за да го чуе само тя. Кети хвърли поглед встрани към О'Рейли, който тактично се беше обърнал. Гордостта ѝ говореше, че сега не е момент за спорове/особено с Джон/, но по-късно...

Вирнала нос, тя пренебрежително задържа поглед върху Джон и се отправи към каютата.

Там беше горещо. Кети започна да ругае и да се цупи, а накрая строши една чиния, за да се разтовари. Почувства се малко по-добре — до момента, в който започна да събира парчетиите. Едно остро парченце се заби в пръста ѝ и докато седеше и ближеше кръвта, бликнала от нараненото място, отново я обзе гняв.

Най-накрая, късно следобед, хвърлиха котва. Кети, която наблюдаваше движението по пристанището през едно от кръглите прозорчета, забеляза, че въздухът направо трепти от жегата. Самият град като че ли изглеждаше застроен само с дълги, ниски бели сгради, които ѝ се струваха недействителни. Хората, не можеше да се каже дали са мъже, или жени, се разхождаха, облечени в дълги, широки бели одежди, увити около телата им. Дори и главите им бяха покрити с тях. От време на време минаваха араби върху камили. Кети видя една от лодките на „Кристорбел“ да се отправя към брега. Джон седеше на носа ѝ, а шестима мъже работеха с греблата. Докато наблюдаваше как малката лодка изчезва пред погледа ѝ, усети, че я обзема тъга. Очевидно Джон не се отказваше от удоволствието да слезе на сушата.

„Когато котката я няма — мишките играят хоро.“ Кети многократно бе чувала тази поговорка от устата на Марта, но едва сега проумя какво е имала предвид. Чувстваше се действително като малко сиво мишле, когато се измъкна от каютата. При това не изпитваше никакво чувство за вина. Че защо пък? Джон както винаги искаше да се прави на силен и да ѝ заповяда да не напуска каютата. Следователно тя не би и помислила да спазва напълно нареждането му.

Мъжете бяха развълнувани, че от седмици наред за първи път са съвсем близо до сушата, и изобщо не обърнаха внимание на Кети, когато тя мина покрай перилата. От разговорите им разбра, че ще могат да слязат на малки групи, ако се движат заедно и не предизвикват неприятности. Според това, което беше казал капитанът,

берберите, които не можеше да се сбъркат с арабите, имали изключително строги закони по отношение на пиенето и на жените: и една-единствена капчица алкохол би могла да доведе до публично наказание с камшик, а докосването на чужда жена несъмнено можело да доведе до смъртно наказание. Кети си зададе въпроса, защо тогава мъжете изобщо искаха да слизат на брега. Та нали единственото, от което се интересуваха моряците, бяха жените и алкохолът. Самата тя с удоволствие би напуснала кораба, па било то и само от желание да стъпи на твърда земя, но мъжете — тя презрително сви устни — мъжете бяха като животни: похотта им беше по-силна от всичко друго. Тя можеше да се обзаложи, че екипажът на „Кристобел“ не би могъл да устои на изкушението и ще пренебрегне всички предупреждения. Ако можеше да се съди по слънцето, Кети прецени, че започва да се свечерява. Почувства се осезателно захлаждане. Тя смътно си спомняше, че е слушала да разправят, че нощите в пустинните страни могат да бъдат дяволски студени. Поседна на перилата на кърмата, за да се наслади на свежия въздух.

— Много си надута, а? — един злобен глас просъска в ухото ѝ. Кети позна гласа на Сарита и се стегна. Не беше разменила и дума с тази жена от съвместното им съжителство в каютата по време на бурята, но беше усетила, че Сарита ѝ хвърля отровни погледи при всяка възможност. Не знаеше обаче къде се криеше причината. Сарита не можеше да ревнува от нея. В момента Джон почти изцяло ѝ принадлежеше:

— Може би се смяташ за страшно хитра, като си успяла да забременееш от него, така ли? — продължи Сарита, след като Кети в началото не ѝ обърна внимание. — Сега ти си затлъстяла като свиня, тъй че той желае само мен! А хубавата лейди ще роди едно копеле, за което няма да се намери баща!

Кети усети как косите ѝ настръхват. Дали го забелязваше или не, тя не знаеше, но Сарита я жегна твърде дълбоко. Дори самата дума „копеле“, свързвана с Крей по-рано, предизвикваше гнева ѝ. Същото чувстваше и сега, когато се отнасяше за нероденото ѝ дете.

— Ако не си държиш езика зад зъбите, ще ти го откъсна! — за учудване на Сарита тези думи бяха придружени от сладка усмивка, с която Кети я погледна — за първи път от началото на срещата им.

Сарита явно се изплаши. После, когато очите ѝ огледаха подутия корем на Кети, не особено нежното ѝ лице се превърна в грозна мутра.

— Ах, наистина ли? — отвърна Сарита и протегна ръка, за да докопа плитката на Кети. Тя скочи на крака, обзета от ярост, и така яко цапардоса нахалното женище пред себе си, че то се залюля и тупна по задник. Кети я погледна смразяващо, обърна се и се оттегли победоносно. С високо вдигната глава и кипяща от гняв, тя се отправи към каютата си.

Беше така ядосана, че не забеляза малката групичка мъже вляво, докато не стигна до тях. Опита се да пооправи косите си, извадили се от плитката ѝ при намесата на Сарита.

Огледа се едва когато усети пронизващите погледи на любопитни очи. Трима, облечени в бяло, бербери я наблюдаваха с интерес, но Кети почти не им обърна внимание. То бе изцяло привлечено от две гневни сиви очи. Неволно преглътна: от пръв поглед личеше, че Джон беснееше от яд. Не беше трудно да се разбере, че нейното поведение е единствената причина за състоянието му.

11.

Последните лъчи на залязващото слънце сякаш пламнаха в светлата коса на Кети и тя заблестя като ореол около лицето ѝ. Берберите, свикнали да гледат само тъмнокожи и тъмнооки жени, бяха видимо впечатлени. Това не убягна на Джон.

— Коя е тая? — попита един от облечените в бяло мъже — Мустафа Кемал, най-довереният човек на шейха. Джон извърна очи от Кети и учтиво се обърна към него. Не биваше в никакъв случай да засегне този човек, а чрез него и шейха, тъй като отчаяно се нуждаеше от помощта му.

— Това е моята съпруга — рече той, при което хвърли на Кети предупредителен поглед да не оспорва твърдението му. Тя беше застанала колебливо на няколко крачки от тях. Като чу думите му, ококори очи, но си замълча.

— Много е хубава — изрази мнението си Кемал, а останалите двама кимнаха утвърдително, без да свалят поглед от нея. Единият каза нещо на арабски, а другият го подкрепи. Кемал им отговори, след което се обърна пак към Джон:

— Можем ли да я пипнем? — попита той, а черните му очи блестяха под белия тюрбан. В първия миг Джон беше удивен, но след това му стана ясно, че става въпрос за косата ѝ. Той си знаеше, че ако берберите видят русите ѝ коси, няма да останат спокойни. Затова ѝ бе поръчал да стои в каютата. Мислено я наруга заради неподчинението, а пък себе си — за глупостта. Би трябвало да знае, че тя ще наруши заповедта веднага след тръгването му. Следващия път би трябвало да я заключи, но сега мислеше как да се справи със ситуацията.

— Разбира се. Но първо трябва да ѝ кажа, за да не се изплаши — той учтиво кимна на Кемал, отдели се от групичката и отиде до Кети. С тялото си я скри от погледите им. Тя го гледаше виновно, осъзнала силния му гняв.

— Искат да пипнат косата ти — процеди Джон през зъби. — И ти ще им позволиш. Покорно ще сведеш глава и няма да ги гледаш. Не

бива и да говориш. Тези мъже са свикнали на съвсем друг тип жени. Не бива да правиш нищо, което би могло да ги обиди по някакъв начин. Разбра ли?

Не ѝ хареса нито тона му, нито настроението му, но знаеше, че в момента единствено той можеше да прецени какво е необходимо да се направи. Беше обезпокоена от настойчивостта, с която я наблюдаваха непознатите. Облиза устни и кимна.

— Добре. Стой зад мен.

Джон се обърна, като я погледна предупредително, и се върна при групичката мъже. Кети го последва с наведена глава. Той се спря, протегна ръка и тя застана до него. Беше благодарна, че я обгърна с ръка около кръста и не я пусна, докато мъжете един след друг докосваха косата ѝ.

Както ѝ беше наредено, стоеше със сведен поглед и не промълви ни дума, докато странното изследване не свърши. Берберите докосваха хубавата ѝ коса с почителност, като че ли в следващия миг тя щеше да изчезне. Но като не се случи нищо подобно, погладиха с пръсти копринените ѝ къдрици и си откъснаха по няколко косъма. Кети изпита болка и затова потрепери, но Джон я притисна и тя трябваше хладнокръвно да понесе всичко. Накрая кафявите им пръсти докоснаха и нежната ѝ бяла кожа, за която също смятаха, че е съвсем необичайна.

— Тя е необикновена и изключително красива — обърна се най-сетне Кемал към Джон и даде знак на другите да я оставят. Кети въздъхна с облекчение, щом се отдалечиха. Беше се уплашила докъде могат да стигнат. Едва сега разбра защо Джон ѝ беше заповядал да не напуска каютата.

Един от берберите отново каза нещо на арабски на Кемал, който се усмихна и кимна бавно. После погледна Джон, белите му зъби блеснаха и той широко се усмихна.

— Шейхът ще се зарадва изключително много на тази жена. Ние ще я купим за него — обясни той.

Кети чу думите му и отчаяно погледна към Джон. За части от секундата той срещна погледа ѝ, преди да се обърне, също усмихнат, към Кемал. Положи ръка върху рамото на Кети, тъй че тя застана пред него, притисна я към себе си и като сложи другата си ръка върху издадения ѝ корем, отвърна учтиво:

— За мен би било чест да я подаря на шейха, ако не носеше сина ми в тялото си. Сигурен съм, той ще разбере, че при тези обстоятелства не мога да се разделя с нея. Предайте му моето съжаление и ми повярвайте, че ако не беше в това състояние, тя би се появила още тази нощ в неговия сарай.

Кемал, който през цялото време наблюдаваше въпросително Джон, кимна и протегна ръка, за да опипа корема на Кети, сякаш искаше сам да се увери. Изглежда, това, което усети, го накара да повярва. С движение, изразяващо съжалението му, той прибра ръката си, а Кети отново се притисна към съпруга си. Да я опипват, сякаш е робиня за продан, беше не само унижително, но и страшно.

— Вярно е, тя носи дете — въздъхна той, след което каза нещо и на придружителите си. Те изглеждаха разочаровани.

— Върни се в каютата и остани там — прошепна Джон и пусна Кети. Тя бързо го погледна с благодарност и се отдалечи. За да я спаси, той беше казал, че детето е негово, макар да смяташе, че е на Херълд. Беше уверена, че го е направил против гордостта си. Въпреки това не се беше поколебал. Може би беше размислил или пък я обичаше повече, отколкото искаше да признае. Не знаеше съображенията му, но ако Джон не беше запазил присъствие на духа, тя щеше вече да е на път за харема на шейха. Потрепери при тази мисъл.

Кети остана в каютата, както ѝ беше наредено. Вече бяха изминали няколко часа и тя се изнерви. Какво щеше да се случи, ако берберите бяха решили, че шейхът ще я иска въпреки нейната бременност? Какво би могъл да направи в такъв случай Джон, освен да им я даде? Не можеха да избягат, защото „Кристобел“ беше в толкова окаяно състояние, че нямаше да издържи и осем дни в открито море.

Когато Джон най-сетне влезе в каютата, Кети цялата трепереше. Гледаше го безмълвно, с ококорени очи. Нямаше много ядосан вид.

— Какво... какво се е случило? — най-после попита тя, след като той не казваше нищо. Устните на Джон трепнаха.

— Берберите бяха много впечатлени — сухо изрече той. — Те веднага споделиха новината за твоята красота с шейха, който бе въодушевен от идеята да притежава жена със златни коси и с белоснежна кожа. Когато разбра, че очакваш дете — дете, което бях принуден да призна за свое, за да не те сметнат за прелюбодейка и да те осъдят на смърт, както е тукашният обичай — шейхът се показа

много загрижен за здравето ти. Той дори ми предложи да ползваме една от неговите къщи по време на престоя ни. Къщата се намира в комплекса край палата му и в нея ще се чувстваме много по-добре, отколкото на борда.

— Къща? — възкликна Кети, сякаш не можеше да повярва. — Та това е великолепно!

— Да, нали? — Джон смръщи лице. — Когато бяха тук за последен път, той не ме посрещна толкова учтиво. Очевидно ти не си съвсем безполезна.

Кети му се усмихна, а в очите ѝ се появиха сълзи. Най-после щеше да живее в истинско жилище и за известно време да забрави мръсотията на кораба.

— Няма да е толкова хубаво, колкото си го представяш — предупреди Джон. — Ще живееш съвсем уединено и няма да се показваш навън, без да те придружавам. А дори и тогава ще трябва стриктно да спазваш местните порядки: да си скрита от погледите, а когато излизаме, да вървиш винаги на крачка зад мен. Освен това не бива да поглеждаш никой мъж в лицето, защото тук мъжете се считат за по-висши същества. Ясно ли е?

Кети го погледна със съмнение и радостта ѝ премина.

— Сериозно ли говориш? — попита тя, хапейки долната си устна.

— Напълно сериозно — тонът на Джон беше категоричен. Очевидно беше така, както казваше.

— Предупреждавам те, че законите тук са много строги — ако сметнат, че някоя жена е неморална — а това става, когато наруши техните правила, — те я убиват.

— Смятам, че искаш да ме сплашиш — обади се Кети след известно мълчание.

— Можеш да мислиш каквото си искаш — хладно отвърна той. — Но ще правиш това, което ти казах.

Къщата, която шейхът им предостави, не се състоеше, както Кети първоначално предполагаше, само от четири стени от глинени тухли, а беше солидна постройка от каменни бели зидове с големи, просторни стаи и мраморни подове. Дори когато по обяд жегата ставаше непоносима, вътре беше хладно и приятно. Тъй че Кети предпочиташе да остане в къщата, чиито четири крила водеха към една градина. Там,

необезпокоявана от никого, можеше да седи всяка вечер. Сред уханията на екзотични цветя и зеленината, Кети прекарваше най-хубавите си часове.

На разположение имаха и прислужници. Те бяха дребни, тъмнокожи и незабележими и се грижеха много добре за къщата, тъй че Кети не вършеше абсолютно нищо. Влизаше вече в седмия месец и постоянно се чувстваше уморена. Следобед винаги си полягваше и докато се наспеше, изкъпеше и облечеше, ставаше време за вечеря. Хранеше се сама или с Ейнджи, която понякога идваше от кораба, за да я види. Кети с удоволствие би поканила момичето да остане при тях, но Джон беше против. Колкото повече хора от „Кристокел“ живееха на сушата, толкова по-голяма беше опасността от неприятности. И без това рискуваха, като влизаха ежедневно в контакт със строгите мюсюлмани.

Джон всяка сутрин излизаше и оставаше до късно през нощта навън. Ремонтните работи му отнемаха много време, а трябваше и да посвети моряците на шейха в тънкостите на навигацията, в замяна на което щяха да получат необходимия материал за ремонта, както и хранителни припаси за по-нататъшното им плаване.

За да запазят илюзията, Джон и Кети спяха на едно легло. Слугите щяха да занесат на шейха всяка подробност, обясни й той, когато тя понечи да се противопостави. Ако не искаше да се изгуби в многочислената армия метреси на шейха, трябваше да покаже колкото се можеше по-убедително, че принадлежи на Джон.

Откакто беше открил, че е бременна, Джон не беше се опитвал да спи с нея. Седмиците се нижеха една след друга и предстоящото раждане заемаше все по-голямо място в мислите й. Това дете не риташе толкова, колкото Крей, а и тя не беше наддала много, но все още си спомняше колко мъчително беше първото раждане. Да родиш дете в чужда страна и без лекар сигурно нямаше да е леко. Но все пак тук щеше да е по-добре, отколкото на борда на кораб, насред океана. Тайничко започна да се надява, че ще останат в Рабат, докато се роди детето. Една вечер се опита да заговори за това, но отговорът на Джон беше съвсем лаконичен:

— Помислил съм вече за всичко — каза той и Кети се почувства облекчена.

През нощта движенията на детето ставаха по-активни и Кети знаеше, че Джон трябва да е усетил признаците на другия живот в тялото ѝ, когато се сгушваше до гърба му, но той не проронваше и дума. В малкото случаи, когато бе принуден да говори за детето, даваше да се разбере, че не е променил мнението си за бащинството, а това вбесяваше Кети.

Тя излизаше понякога, но Джон задължително я придружаваше. След като беше преживяла неприятностите през първия ден, сега вече се вслушваше в съветите му.

Облечена като местните жени, с дълга бяла одежда, скриваща както русата ѝ коса, така и бременността, Кети не привличаше вниманието. Установи, за своя изненада, че всичко, което Джон ѝ беше разказал за държанието на жените тук, бе съвсем вярно. Струваше ѝ се унизително и предпочиташе да си стои вкъщи.

Когато посрещаха гости, също се чувстваше неприятно: можеше да присъства, но не биваше да се храни с мъжете, а през цялото време трябваше да седи покорно зад Джон и да гледа в земята, без да продумва. Ако зависеше само от нея, нямаше да остава при гостите, но Джон ѝ обясни, че отсъствието ѝ би се изтълкувало като оскърбление, тъй че тя трябваше да преглътне гордостта си и да върши това, което очакваха от нея.

Най-често ги посещаваше Мустафа Кемал. Нямаше съмнение, че гледа на нея като на жена за харема на своя шейх. Веднъж дори попита Джон какво възнамерява да прави с нея, след като роди детето. Бъдещият баща доста се смя, но Кети не се почувства добре и изведнъж престана да се въодушевява от възможността да роди детето тук, в Рабат.

Веднъж Джон я взе със себе си на кораба и тя видя, че ремонтните работи напредваха. „Кристобел“ щеше да е в изправност, преди да е дошло времето за раждане, помисли си Кети и сякаш ѝ олекна. Ако скоро им се наложеше да бягат, щеше да е възможно.

Докато Джон разговаряше с О’Рейли, Кети срещна Сарита. Изплаши я откритата омраза, преливаща от черните ѝ очи.

— Курва! — като змия изсъска Сарита, но преди Кети да съумее да отговори нещо, Джон се обърна и злобарката подви опашка. Въпреки че срещата бе съвсем кратка, тя остави у Кети неприятно чувство.

Около една седмица след тази среща вечеряше сама и възнамеряваше да си легне рано — както правеше винаги когато Джон закъсняваше. Съблече се, вдигна косата си и влезе в облицования с плочки басейн, вграден в пода на съседната стая. Банята и цялата къща бяха правени с голямо разточителство и Кети знаеше, че техният лукс ужасно ще ѝ липсва, както и прислужниците, които напълваха басейна с топла вода, донасяха хавлии и парфюмиран сапун и изчезваха.

Докато слизаше по стълбичките, видя изображението си в огромното огледало на отсрещната стена. Скоро не беше се гледала гола и сега неприятно се изненада. Достатъчно беше да съзре изпъкналия си корем и тежките гърди, за да проумее защо Джон предпочиташе Сарита. Побърза да се потопи в топлата вода, иначе рискуваше да изпадне в депресия.

Когато най-сетне излезе от басейна, подсуши се и облече обикновена памучна нощница, идеше ѝ да ревне с глас. Напредналата бременност вече ѝ тежеше, но Кети знаеше, че това не беше единствената причина.

Легна си, но не можа да заспи. Мяташе се в леглото, мачкаше възглавницата. Искаше ѝ се Джон да е тук и да споделя лошото ѝ настроение. Не беше честно тя да понася всичките неприятности и болки, а за него да остава само удоволствието. На всичкото отгоре отказваше да признае детето. Колкото повече мислеше за това, толкова повече кръвта ѝ завираше. Накрая реши да го дочака и да му наговори всичко, което ѝ се беше насъбрало.

Малко по-късно дочу, че Джон тихо се прибира. Междувременно гневът ѝ беше попреминал, но все още оставаше твърдото решение да изкаже недоволството си. Да я оставя часове наред сама, и то всеки ден — това я измъчваше толкова много! Не че се нуждаеше от него — о, не! Но не виждаше основателна причина, поради която Ейнджи да не може да ѝ прави компания. Момичето не би създадо никому неприятности, а освен това...

Мислите ѝ бяха прекъснати, щом се отвори вратата. Седнала в леглото и скръстила ръце на гърдите си, Кети почти беше отворила уста, за да се отправи с атака към Джон, но изумена видя, че не той влиза, а... Сарита!

— Какво правиш тук? — избухна тя, след като премина мигът на изумление. Ако Джон се беше осмелил да домъкне това женище в

къщата, щеше да го удуши със собствените си ръце...

Сарита се усмихна. Черните ѝ очи коварно блещукаха в полумрака на стаята.

— Имам изненада за теб — измърмори тя и тихо извика към тъмния хол: — Побързайте! Ето я тук, тъпаци!

Лошо предчувствие обхвана Кети. С когото и да говореше Сарита, явно бе, че Джон не е там. Изведнъж сърцето ѝ започна да бие като лудо и тя почувства смъртен страх. Вероятно Сарита смяташе, че ако я премахне, пътят ѝ към Джон ще бъде свободен.

Кети се опита да се надигне и се разкрещя... Беше решила да се бори, но двама мъже се хвърлиха към нея. В единия от тях, който грубо запуши устата ѝ, позна Грогън. Ръцете ѝ бяха извити назад и завързани, вързаха и краката ѝ. Лежеше безпомощно върху леглото, неспособна да се съпротивлява, не можеше да издаде и никакъв звук. Велики Боже, какво възнамеряваха да правят с нея? Да не би да са решили да я хвърлят в морето!

— Страхувате ли се, лейди? — шепнешком попита Грогън, докато Сарита се хилеше злорадо отзад. — Няма страшно. Не мислим да ти причиняваме болка. Сарита просто е сключила малка сделка с приятеля на шейха.

— Ще ти хареса да живееш в харем, скъпа приятелко — изфуча Сарита. — Там е най-подходящото място за курва като теб! Джони няма никога да разбере какво е станало с теб — няма и да се интересува! Аз ще се погрижа за него така, че скоро да не си спомня даже и името ти!

Кети пребледня. Нима Сарита възнамеряваше да я продаде на шейха?

— Тоя Кемал ми обеща цял сандък бижута, когато му казах, че ще мога да те „доставя“! Явно шейхът не се скъпи, за да притежава жена с руса коса, макар че аз не виждам нищо изключително в това. Само тази би могла да бъде единствената причина, за да иска да спи с теб. Нищо друго не би събудило желанието на някой мъж към теб. Та ти си надебеляла като свиня!

Ако не се страхуваше толкова много, Кети сигурно щеше да се ядоса много при тези думи. Но сега мислеше само за едно — ако веднъж попадне в харема на шейха, измъкване нямаше, знаеше го. Там жените стояха далеч от света, затваряха ги и ги пазеха много добре.

Дори Джон да научи какво е станало с нея и дори да иска да я освободи, не можеше да си представи как би могъл да го направи. Щеше да е мъртва за него, щом станеше собственост на шейха. Нямаше да има право даже да я види...

— Всичко е о'кей — Грогън беше проверил дали навън е спокойно. Наведе се и вдигна Кети. Движенията му бяха груби, сякаш му правеше удоволствие да ѝ причинява болка. Във всеки случай състоянието ѝ сякаш изобщо не го интересуваше. Коремът ѝ бе силно притиснат към маймунските му гърди и тя стенеше от страх и болки. Ако продължаваше да я носи така, можеше да загуби детето си!

Въртеше се и се опитваше да рита, но скоро разбра, че е безсмислено. В най-добрия случай можеше да се надява да привлече вниманието на прислужниците и те да извикат помощ. Но можеше и да не извикат. В края на краищата, бяха хора на шейха и за тях Кети беше без значение: просто една жена, която шейхът можеше да пожелае. Дори да чуеха виковете ѝ, вероятно щяха да си запушат ушите.

Къщата не беше далеч от внушителния дворец на владетеля и само след минути стигнаха до една странична врата, която се отвори при тяхното появяване. Оттатък стояха трима мъже. Кети позна Мустафа Кемал и изтръпна. До него стояха двама грамадни евнуси с голи глави.

— Ето я — провикна се ненужно Сарита, когато влязоха и вратата се затвори зад тях. Кети видя, че се намират в тесен коридор, осветен от горящи факли по стената.

— Добре свършена работа — сериозно рече Кемал и пръстите му докоснаха русата коса на Кети. — Нямаше неприятности с капитан Хейл, нали?

— Нямаше — лаконично отвърна Грогън. Сарита отметна глава назад и добави:

— Бях ви казала, че няма да има никакви неприятности. Той вече не се интересува от нея. Дори ще е благодарен, че вече я няма.

— Надявам се да си права. Не бих искал разпавии — каза Кемал и кимна към един от евнусите. — Заведи я в женските покои. Салина-Бегум вече я очаква.

Като някакъв пакет Кети премина от ръцете на Грогън в едрите ръце на евнуха.

— А какво става с възнаграждението ни? Обещахте ни... — започна Сарита.

— Не съм го забравил — отвърна Кемал леко раздразнен.

Докато я отнасяха, Кети успя да чуе прехласнатите възклицания на Сарита, когато очевидно получаваше обещаните бижута.

В очите на изплашената Кети дворецът приличаше на огромен лабиринт: толкова много стаи и коридори имаше. Навсякъде бе застлано със скъпи килими, по стените също висяха килими, беше отрупано със сребърни и златни предмети. Помисли си, че само мебелите струваха цяло състояние. Кети се опитваше да запомни пътя, по който минаваха, макар че едва ли щеше да успее да избяга.

Евнухът спря пред резбована врата, от двете страни на която стояха други двама евнуси. Каза им нещо и двамата отстъпиха покорно встрани. Тогава я внесе в слабо осветена стая и я положи върху меките възглавници на един диван.

След като направи лек поклон пред някого, когото Кети не виждаше, обърна се и безшумно излезе от стаята.

— Не са се държали нежно с теб — каза възрастна жена на английски, като леко запъваше. Кети погледна изплашено нагоре и видя, че тя носеше бурка — дреха, която обличаха жените, обслужващи шейха, и в която можеха да ги виждат мъже. Дали евнусите се считаха за мъже? — запита се Кети, но този въпрос не продължи да я занимава, понеже току-що под плътния воал бе различила две сини очи, докато жената внимателно развързваше ръцете и краката ѝ.

— Коя сте вие? — извика Кети, когато кърпата най-последно беше извадена от устата ѝ.

— Аз съм Салина — отвърна непознатата.

— Вие... вие сте англичанка! — Кети все още не можеше да повярва на очите и на ушите си.

— Някога, преди много, много време, бях англичанка — тъжно каза Салина. — Сега принадлежа към берберите. И ти ще станеш такава.

— Не! — инстинктивно протестира Кети, но Салина само се усмихна.

— Тогава и аз реагирах по същия начин, но, както виждаш, това не ми помогна — рече тя и разтри глезените на Кети, където въжетата

бяха оставили дълбоки следи.

— Как попаднахте тук?

— Бях купена от шейха. Но моят живот беше съвсем друг. Даже когато бях младо момиче, не бях нищо особено по външност, тъй че той не ме искаше за метреса. Станах акушерка на жените „дай“. Затова сега ме изпратиха да се грижа за теб. Не бива да ходиш при другите, преди да родиш детето, а и шейхът дотогава няма да те удостои с честта да те види. Но аз ще се погрижа за теб и всичко ще е наред. Не бива да се страхуваш.

— Моля... трябва да ми помогнете! Не искам да ставам метреса на шейха! — отчаяно извика Кети и се надяваше Салина да ѝ съчувства, тъй като бяха сънароднички. — Имам още едно дете, малко момченце, което ме чака в Англия. Има и един мъж...

— Американският капитан, нали? — въпросът изненада Кети. Салина се усмихна, когато забеляза реакцията. — О, ние знаем много неща, дори тук, в Пурдах. Разказвах, че американският капитан, изключителен мъж, притежава жена, чиито коси имат цвета на златото. Шейхът иска такава жена. От дълго време чакахме твоето идване.

— Казвам се Кети — сети се, че не се е представила по име, докато мислеше върху казаното от Салина.

— А аз някога се казвах Сара — рече жената. — Но откакто живея в двореца, ме наричат Салина — това харесва на шейха. Сигурна съм, че и за теб ще намерим ново име — нежно и красиво име, каквато си ти.

— Трябва да избягам оттук! — изохка Кети, като си представи, че трябва да остане да живее тук завинаги.

— Това няма да ти се удаде — Салина беше търпелива, но гласът ѝ звучеше настойчиво, сякаш говореше на неразумно, безразсъдно дете. — Никой не може да избяга оттук. А и никой не желае да бяга оттук... след известно време. Ще се отнасят с уважение към теб, а сред жените ще заемаш почетно място. Несъмнено с красотата си ще спечелиш шейха, а той често ще те иска в постелята си нощем.

— О, господи! — при тази представа на Кети ѝ призля. — Моля... моля ви, пуснете ме да си ида! Умолявам ви! Тайно бих могла...

— Съжалявам, женице, но ако ти изчезнеш, ще ме накажат много строго — вероятно ще ме ослепят. А животът между нас няма да е

неприятен. Повярвай ми — Салина погали успокоително ръката ѝ.

— Няма да остана тук! — Кети изхълца и дръпна ръката си. Когато Салина утешително се наведе над нея, тя отблъсна силно старата жена от себе си, скочи на крака и хукна към вратата. Отчаяно дръпна дръжката и установи, че се отваря. Широко разтвори и... замръзна на мястото си. Двамата огромни евнуси преградиха пътя ѝ и я изгледаха сърдито.

— Ахмад, Ради, жената е страшно развълнувана. Доведете я пак при мен и аз ще ѝ дам да пийне нещо, за да се успокои. Утре ще е по-разумна.

Ахмад и Ради я хванаха за ръцете и я върнаха в стаята. Кети вече не се и опитваше да се съпротивлява. Беше безсмислено. Дори да беше излязла от стаята, нямаше да е минала и десет крачки и щяха да я хванат.

Когато евнусите я сложиха да легне на мекия диван, все още я държаха здраво, а тя отчаяно погледна Салина.

— Моля...

Салина се засмя състрадателно:

— Бедничката ми, не бива да се вълнуваш толкова. Помисли за детето си! Всичко ще се оправи, ще видиш. Така, сега изпий това...

Тя допря до устните ѝ една златна чашка... Кети нямаше никакъв избор — двамата евнуси все още я държаха. Докато преглъщаше, усети, че пиетието има леко горчив вкус — като евтино вино. После около нея всичко започна да се върти. С ужас осъзна, че са я упоили.

През следващите две денонощия на равни интервали Салина ѝ даваше от дрогата, която щеше да попречи на Кети да навреди на себе си или на детето. Повечето време тя прекара в сън, като се надигаше само да се нахрани. Салина беше постоянно при нея, къпеше я и даже докато спеше, решеше косите ѝ, а Кети сънуваше тъмни зандани и мрачни образи в бели одеяния. По бузите ѝ се лееха сълзи.

Но макар и в полусън усети, че пред вратата отвън като че ли става неспокойно. Замаяна от упойващото пиете, не бе в състояние да си даде сметка какво се е случило. Дори не усети, че Салина се е отдалечила от нея и се ослушва.

Стори ѝ се, че вратата се отваря и Салина надава вик. С голямо усилие успя да отвори очите си. Сметна, че лицето, което се надвеси

над нея, принадлежи на някой от сънищата ѝ, но въпреки това се усмихна.

— Кети, събуди се! — изкомандва някакъв глас, а една ръка я хвана и я разтърси до болка. Тя гледаше с полуотворени очи, а главата ѝ клюмна от една страна на друга. Не можеше да повярва, че пред нея наистина стои Джон...

— Джон...? — промълви тя и премигна, когато мъглявият образ изведнъж доби ясни очертания.

— Велики боже, та те са ѝ давали опиати! — чу тя разгневения му глас. Той се наведе над нея, ръцете му я обгърнаха и внимателно я повдигнаха. След това като че ли я понесе през лабиринта от коридори и помещения. Кети видя сякаш насън, че до вратата лежи Салина, а малко по-нататък — окървавените тела на Ахмад и Ради. Но всичко беше толкова смътно, че тя приписа видяното на сънищата си. Едва след като студеният нощен въздух охлади лицето ѝ, бавно започна да осъзнава, че като по някакво чудо Джон наистина я беше открил и освободил.

— Как... как...?

— Най-после си будна? — позарадва се той. — Господи, та ти не знаеш, че преживях двете най-ужасни денонощия в целия си живот! Но сега нямаме време да разговаряме. Ще ти разкажа всичко, когато бъдем в безопасност.

Той пришпори коня, като с едната си ръка държеше юздите, а с другата — Кети. Тя се облегна назад, върху силните му гърди, все още замаяна от въздействието на дрогата. Когато конят изтрополи по дока, Джон скочи от седлото и протегна ръце, за да я поеме. В този момент Кети видя, че небето над двореца на шейха е ярко осветено.

— Погледни само... — тя посочи с протегнатата ръка към оранжево-червеното сияние. Джон се засмя горчиво.

— Боя се, че дворецът на шейха гори, скъпа, а ако не изчезнем по най-бързия начин, ще ни се случи същото — отвърна той и продължи до едно място, където ги чакаше малка лодка. В нея беше О'Рейли, който пое Кети. Джон заповяда на мъжете, заети с греблата:

— Гребете колкото ви държат силите! Няма да мине много време, докато разберат какво става.

Мъжете се напрегнаха докрай. Малката лодка буквално летеше по водата. За съвсем кратко време стигнаха до „Кристобел“.

— Може би малко ще те заболи, но нямам време да измисля нещо по-добро — Джон вдигна Кети на гръб и я завърза за себе си. — Дръж се здраво — нареди той и започна да се катери по плетената стълба, докато Кети висеше безпомощно.

Когато стигнаха почти до горе, многобройни ръце се протегнаха, за да ги издърпат на палубата.

— Как е тя, капитане? — Кети разпозна гласа на Ейнджи, докато Джон внимателно я развързваше.

— Мисля, че е добре — отговори той, все още напрегнат.

После се обърна към чакащите мъже и добави:

— Защо стоите и се пулите? Вдигайте бързо платната!

12.

Джон усещаше, че е завладян от противоречиви чувства, но беше безсилен. Мразеше Кети за това, че е изневерила на него и на любовта им. Но бе обезумял, когато тя изчезна в Рабат. Действително тези двадесет и четири часа бяха най-тежките в живота му. Слугите бяха споменали, че в пристъп на отчаяние /както се случва често при жени в напреднала бременност/ може да се е удавила в залива. Във всеки случай те като че ли бяха убедени, че няма смисъл да я търси. Но имаше нещо по лицата и в тона им, което събуди подозрение у Джон. Знаеха повече, но явно не искаха да кажат всичко. Кети не би поискала да се самоубие, той беше убеден. Неговата Кети, с борбения си дух, никога не би го направила! Изключено беше да го стори особено сега, по време на бременността си. Та тя беше отлична любяща майка, която поставяше Крей и идващото дете над всичко. Той не можеше да си представи как би причинила нещо на себе си или на детето. Ако се беше почувствала пренебрегната или онеправдана, както бяха намекнали слугите, по-скоро би си го изкарала на него.

Беше претърсил целия град, като смяташе, че може да се е скрила някъде, за да го сплаши. След безрезултатното дирене най-сетне се беше върнал на „Кристобел“. Може би Ейнджи знаеше нещо. Но преди да бе успял да говори с нея, срещна Сарита. Особената ѝ усмивка привлече вниманието му. Когато я попита дали знае нещо за Кети, му направи впечатление, че Сарита се чувства гузна и че се страхува. Това бе достатъчно, за да го убеди, че тя има пръст в изчезването на Кети. Разбрала колко е разярен, Сарита отричаше всичко. Джон не беше вярвал, че ще му се наложи да удари жена, но измъкна истината от Сарита, след като я просна от бой и я остави да хълца на пода в каютата му. Имаше наглостта да му говори за щастие! Ако тя беше мъж, със сигурност щеше да я убие, както щеше да убие и Грогън и Мийд, ако имаше време.

Съвсем ясно беше, че не би могъл да спаси Кети, като щурмува двореца на шейха, който представляваше крепост, охранявана от

стотици хора. Не, единствената му надежда да отведе оттам Кети, беше да отклони вниманието на стражите. И той постави бомби на един от външните зидове. Както се надяваше, всички побягнаха към мястото на експлозията, за да гасят разпростиращия се огън. Единствените, които му препречиха пътя, бяха няколко евнуха.

Шейхът щеше да освирепее, щом разбере какво се е случило — Джон не се съмняваше в това. Вероятно щеше да изпрати и кораби преследвачи. Затова реши да се откаже от първоначалния си план да вдигнат платна към Тенерифа. По-добре бе да поемат направо към Америка, където ще са както извън обсега на шейха, така и далеч от британската флота.

Единственият проблем при този план беше Кети, която бе в твърде напреднала бременност. По сметките на Джон трябваше да е най-малко в седмия месец, а ако вярваше на нейните твърдения, дори и по-напред. Но той, разбира се, не мислеше така. Добре си спомняше колко много бе наедряло тялото ѝ, когато роди Крей, тъй че, ако това беше критерий, би трябвало да има доста време. Собственото ѝ тяло сякаш опровергаваше лъжите ѝ. Въпреки всичко обаче щеше да спи спокойно само тогава, когато можеше да я повери на лекар, и то на сушата. Не си представяше нищо по-лошо от раждане наред океана на борда на „Кристовел“ с акушерка — някоя от жените. Подобна мисъл го препотпяваше от напрежение. Собствената му майка бе починала при раждането и той винаги се страхуваше от това. А пък и Кети беше страдала толкова много с Крей...

В най-лошия случай им бяха необходими четири седмици, за да прекосят Атлантика, а ако се насочат с пълна пара през Азорските острови направо към Нюфаундленд, щяха да стигнат по-бързо. Ако се наложеше, биха могли да спрат на Азорските острови, докато се роди детето. Джон почувства облекчение при тази мисъл.

Кети обаче се безпокоеше твърде много, макар че не го показваше. Много по-вероятно беше да е в деветия месец, а не в седмия, както си мислеше той. Тъй че имаше голяма вероятност да роди детето в открито море. Но тук бяха Ейнджи, която се грижеше за нея, а също и Клара, която твърдеше, че като бивша притежателка на публичен дом е бабувала при раждането на много деца. Това успокояваше донякъде Кети.

Тя знаеше, че Джон все още бе убеден, че детето е от Херълд. Въпреки това обаче сега той беше по-любезен и дори я питаше често как се чувства. Тя продължаваше да спи сама в каютата му, но вече не размишляваше къде прекарва нощите си. Сарита, Грогън и Мийд бяха оставени в Рабат.

Освен това се радваше, че Джон скоро ще може да се убеди, че детето е от него, защото е било заченато, преди тя да напусне Уудхем. Просто би трябвало да пресметне девет месеца назад, за да отхвърли всякакво съмнение.

Дните минаваха, след една седмица „Кристокел“ се беше отдалечил доста от Рабат, като държеше курс на северозапад. Беше горещо. Джон бе наредил да направят на задната палуба заслон за Кети, където можеше да бъде на чист въздух, защитена от палещото слънце. Тя прекарваше там голямата част от деня, тъй като състоянието ѝ налагаше повече да лежи в хамака и да спи. От време на време наблюдаваше как Джон дава командите си. Той се усмихваше неохотно, а понякога идваше, за да разговаря с нея. В повечето случаи говореха за времето или за всекидневното на кораба. И двамата избягваха теми, които биха могли да доведат до конфликт. Бяха щастливи, че могат да поддържат полуприятелски отношения.

Една сутрин Кети се събуди и излезе на палубата. Гъста мъгла покриваше всичко наоколо. Човек не можеше да види дори собствената си ръка, ако я вдигне пред очите си. Отначало тя се зарадва, че за известно време са се отървали от жежкото слънце, но след няколко часа влагата стана неприятна. Докато лежеше в хамака, настръхна от студ. Джон забеляза това и я изпрати под палубата. Кети тръгна, без да му противоречи.

След обяд излезе отново навън. Мъглата вече се беше поразнесла и Кети можеше да диша дълбоко.

Вместо да полегне както обикновено, реши да отиде при Джон до перилата на борда. Той беше зает с уточняване на местонахождението и наблюдаваше ту компаса в ръката си, ту се взираше в небето. Минавайки край Мик Фрейзиър, който беше на руля, Кети кимна с глава.

— Не беше ли по-добре в това време да си останеш в каютата?
— попита Джон и сбърчи чело, когато най-сетне забеляза нейното присъствие. Кети му се усмихна. Надигна се на пръсти и оправи един

кичур коса, който бе паднал на лицето му. Той присви очи, но също се усмихна.

— Къде сме? — попита тя в следващия миг.

— Доколкото мога да се ориентирам, би трябвало да сме на половината път до Азорските острови. След десетина дни би трябвало да ги съзрем. Мислиш ли, че ще можеш да издържиш дотогава? — въпросът звучеше полусаркастично, полунеспокойно. Кети реши да не се ядосва.

— Ще се опитам — сериозно отговори тя, а неговото чело отново се набръчка.

— Ти... Ти не се чувстваш зле... или? — думите му звучаха повече като обвинение.

— Това интересува ли те наистина? — с горчивина попита тя. Веднага съжали за казаното, но беше твърде късно. Джон сви устни, а очите му станаха леденостудени.

— Не бих желал да ти се случи нещо, докато си под мое покровителство — сърдито изрече той. — На Херълд едва ли ще му хареса, ако детето му се роди мъртво.

— Как можеш да говориш такива ужасни неща! — извика Кети и положи ръка върху тялото си, сякаш искаше да се предпази. Джон проследи движението ѝ с поглед.

— Това, че няма да хареса на Херълд ли? — хладно запита той.

— Това, че детето би могло да се роди мъртво — коригира го Кети. — Много добре го знаеш, мръсник такъв! Как можеш да говориш така за собственото си дете?

— В това никога не ще ме убедиш — твърдо отвърна Джон.

— Ах, така ли? — Кети заби гневен поглед в лицето му.

— Точно така! — отвърна гневно и той. — Ти...

Не можа да продължи думите си. Някъде от горе, от високо, прозвуча вик:

— Платно на хоризонта!

— Къде? — изрева Джон, а разправията с Кети моментално бе забравена. Всеки платноход бе повод за безпокойство. Ако не беше кораб, изпратен от шейха, можеше да бъде от кралската флота или пиратски.

— Напред, от дясната страна на кораба!

Джон веднага тръгна надясно, като се взираше в мъглата, но нищо не виждаше.

— Къде отиваш? — попита Кети и хвана ръката му, като усети тревогата му.

— Горе, в наблюдателницата. Трябва да разбере... — той замлъкна. Изведнъж Кети осъзна опасността, в която се намираха. Не знаеше кое е по-лошото — да ги застигнат хората на шейха или да попаднат в ръцете на британската флота. Във втория случай нея може би щяха да я поцадят, а тя би могла евентуално да помогне на Джон. А имаше и вероятност това да е някакъв безобиден товарен кораб...

Високо горе, над палубата, Джон се взираше напрегнато в мъглата. Един, не, два кораба, две фрегати на разстояние не повече от три часа. Можеха да се приближат незабелязано в мъглата. А най-лошото беше, че се ветрееха флаговете на британската кралска флота в червено, бяло и синьо.

Докато слизаше надолу, Джон трескаво мислеше. Без съмнение бяха открили „Кристобел“. Моряците на кралица Виктория бяха най-добрите на света, нещо съвсем различно от неговия екипаж, събран от кол и от въже. Освен това разполагаха с най-добрите далекогледы, с най-точните оръдия. Но дали знаеха, че „Кристобел“ е пленен от затворници? Можеше да са тук и съвсем случайно. Възможно беше, но едва ли, призна си Джон. Както се бяха насочили двете фрегати, явно беше, че „Кристобел“ им е на прицел.

При тези обстоятелства имаше три възможности: можеха да се предадат, да бягат или да се бият. С няколкото оръдия на борда и с този неопитен екипаж влизането в битка щеше да е равностойно на самоубийство. Спираше го и мисълта за Кети. Не, не би трябвало да се стига до сражение. Но никак не му се искаше и да се предават. И той, и хората му щяха да увиснат на въжето. Бунтовниците ги наказваха със смърт. Джон дори не можеше да очаква, че капитанът ще остави да се изпълнят присъдите им чак когато стигнат в Англия.

И тъй, имаше само една възможност — да бягат. Но само като си помислеше колко бавен беше „Кристобел“, надеждата го напускаше. Не вярваше, че ще успеят.

Но трябваше да опитат. Джон обясни накратко положението на хората си. Вдигнаха всички платна. Мъглата им помагаше, но скоро започна да се вдига.

Кети, пребледняла, остана на задната палуба, макар че Джон се опита да я изпрати в каютата. Тя съзнаваше, че шансовете да избягат са минимални.

Мъглата се вдигна напълно. Небето се проясни и грейна ярко слънце. Кети проследи погледа на Джон и се уплаши, като видя, че фрегатите са много близо. Разбра, че „Кристобел“ няма да може да избяга.

— Върви в каютата и остани там — мрачно ѝ нареди Джон. — В никакъв случай не бива да излизаш на палубата. Ако е необходимо, аз ще дойда да те взема.

— Джон... — тихо започна Кети. Искаше да му каже, че може да разчита на нея, ако ги вземат в плен. Той обаче само с един поглед я накара да замълчи и отново ѝ заповяда:

— Казах да отиваш в каютата!

Кети му прости резкия тон заради голямото безпокойство, изписано на лицето му. Обърна се, за да тръгне, но се поколеба и спря. Бързо се надигна на пръсти, сложи ръка на небръснатата му буза и го целуна. Той остана като вцепенен, но после я прегърна и отчаяно я притисна към себе си. Последва гореща целувка, сякаш искаше да остане завинаги в паметта ѝ. Кети отвърна на целувката му и изведнъж осъзна, че го обича, въпреки всичко, което се беше случило. Джон се отдръпна от нея и ѝ нареди за трети път:

— Отивай в каютата!

Тя изпълни заповедта и остана известно време вътре. Но не я свърташе. Неизвестността не ѝ даваше покой. Трябваше да разбере какво става. Измъкна се от каютата и се сви под сянката на палубата тъй, че Джон да не можеше да я види. Мислеше да остане само за малко и после бързо да се върне.

Фрегатите вече се изравняваха с „Кристобел“. Кети гледаше изненадана огромните кораби и дузините оръдия по тях. Срещу такива противници „Кристобел“ беше безпомощен! Помисли си за неизбежното пленяване на Джон и на останалите и ѝ идваше да ревне.

От задната палуба Джон наблюдаваше бързото приближаване на корабите, а лицето му сякаш беше издялано от гранит. Не му беше за първи път да го застига по-силен и по-добре въоръжен противник, но този път положението беше по-лошо, тъй като на борда беше Кети: ако

влезеха в сражение, всички щяха да загинат; ако се предадат, поне Кети и останалите жени щяха да се спасят.

Никога досега Джон не се беше предавал без бой. Но с тези три оръдия, грохнали от старост, и само с двама души, освен него, които можеха да ги обслужват, бяха обречени. Мъжете обаче щяха да са против, защото знаеха, че ги чака сигурна смърт, ако ги пленят. Това се отнасяше и за него. Като капитан трябваше да вземе решение и вече му беше ясно какво ще е то: заради Кети „Кристобел“ нямаше да се бие.

Една от фрегатите вече се изравни с тях и Джон успя да разчете името ѝ — „ФО УИНДС“^[1]. Толкова много моряци имаше на палубата, сякаш мравки излизаха и влизаха в някакъв мравуняк. Това, което можеше да се забележи, приличаше на подготовка за сражение. Джон сбръчка чело. Вероятно искаха да дадат предупредителен изстрел пред носа на „Кристобел“, за да се откаже от бой. Въпреки това обаче нямаше да навреди, ако вземат предварителни мерки...

— О’Рейли, кажи на Логън и Бери да заредят оръдията. Трябва да побързат, но да действат колкото може по-незабележимо.

— Тъй вярно, капитане!

Мъжете не знаеха, че е решил да се предадат. Щяха да са недоволни и очакваше да се разбунтуват. Реши, че ще застреля всеки, който направеше опит да щурмува задната палуба. Ясно беше, че няма да имат успех. И преди беше изпадал в подобни ситуации и знаеше как да действа.

Джон зареди двата пистолета и ги пхна в колана си. Още два постави наблизко върху една бъчва. Не му беше съвестно да застреля тези мъже, макар че бяха под негово командване. Така или иначе щяха да умрат. А той трябваше да мисли за Кети.

Едната фрегата беше още зад тях, докато другата се движеше успоредно. Беше дошъл моментът да се сражават или да се предават и Джон се приготви да даде заповед за вдигане на бяло знаме.

Изведнъж се чу гръм. Джон погледна към снаряда, който трябваше да изясни безизходицата, в която се намираха. Вече отваряше уста, за да извика, че се предават, и застина безмълвен. Черният снаряд не беше насочен да мине безобидно край носа на „Кристобел“, а смъртоносно летеше към палубата.

Стигна целта си със страхотен трясък. Шумът от експлозията се смеси с виковете на екипажа. Докато тичаше към главната палуба,

Джон бълваше проклетия. Очевидно фрегатите не искаха да им дадат право на избор. Смятаха да ги потопят!

— Логън, Бери, на оръдията! — изрева Джон и сам затича към третото оръдие. — Фрейзиър, на руля! О'Рейли, вземи половината от мъжете и гасете огъня! Всички останали събирайте пирони и всякакво друго желязо! С него ще зареждаме. Бързо!

Облян в пот, той ругаеше и зареждаше оръдието, когато от „ФО УИНДС“ дадоха нов залп. Снарядите уцелиха дясната страна на „Кристобел“. Корабът им сякаш се пръсна и виковете на мъжете, пострадали под палубата, изпълниха пространството.

Джон изгърмя с оръдието. Едва в последния момент успя да скочи настрани, за да не го ритне. После ожесточено го дръпна дори без да е забелязал, че неговият удар също е причинил щети, отново го зареди и пак гръмна.

Зад гърба му мъжете викаха и ревяха, тичаха нагоре-надолу и се опитваха да гасят пожарите. Джон се опита да не гледа към тях. В момента беше стрелец, а не капитан. О'Рейли трябваше да сложи някакъв ред в целия хаос. Джон изцяло се концентрира, за да прати по дяволите „ФО УИНДС“.

Огромната фрегата зае позиция за нова атака. Джон знаеше какво възнамеряват и побърза да даде знак на Логън и Бери. Трябваше да координират действията си. Зареди оръдието си, видя, че двамата са готови, и свали ръката си. Трите оръдия гръмнаха едновременно. Докато зареждаше наново, с периферното си зрение видя резултата: единият снаряд не беше достигнал целта, вторият беше нанесъл леки щети, но третият бе пробил голяма дупка в корабната стена на „ФО УИНДС“.

Отговорът на фрегатата не се забави. Дванадесетте оръдия гръмнаха така силно, че биха заглушили и най-силния небесен гръм. Снарядите се изсипаха навсякъде по „Кристобел“. Единият пречупи най-задната мачта като клечка кибрит. Джон чу с какъв трясък се стовари тя върху палубата и затисна доста мъже. Той зареди оръдието с остатъците желязо и се приготви за нов удар. По дяволите, щом ония искаха да го унищожат, той нямаше да се даде лесно.

Злорада усмивка заигра по устните му, когато запали фитила. Щеше да използва един трик, който беше научил отдавна — палубата на вражеския кораб се обстрелваше със заряд — шрапнел, от който

всяко парченце желязо действаше като куршум. Беше изпробвал този начин един-два пъти. В случая нямаше друго по-ефикасно средство.

Оръдието гръмна. Джон дори не си направи труда да погледне какви щети е нанесъл на врага, а побърза да зареди отново. Точно когато палеше фитила, случайно хвърли поглед назад. Не повярва на очите си. Кети беше на палубата, очевидно заета да помага на ранените!

— О, господи! — изрева той едновременно с чувство на гняв и на ужас. Тая глупава, твърдоглава, непокорна жена не знаеше ли, че могат да я убият? Тя вдигна поглед. Сините ѝ очи бяха пълни с мъка.

Зад него оръдието гръмна. Тежестта запрати Джон чак до другата страна на носа. Отдясно по лицето и тила си изведнъж усети пареща болка. Несъзнателно постави ръка на мястото и изруга. Гореше!

— Джон! — викаше Кети отдалеч.

Той уви дрехата си инстинктивно около лицето си, неспособен да види нищо, защото очите му се бяха напълнили с барут.

Като дар от бога го плисна студена вода и задуши пламъците. Все още беше под въздействието на шока, когато усети, че повдигат главата му и я полагат на нещо приятно ухаещо...

Когато отново отвори очи, не знаеше дали беше изминала една секунда или цяла вечност. Все още виждаше всичко в мъгла, но очевидно не беше тежко ранен. Наложил си да потисне болките. Видя Кети надвесена над него. По хубавото ѝ лице, очернено от барута, се стичаха сълзи.

— Аз... аз съм добре — прегракнал рече той и тя веднага почувства облекчение. Едва сега той осъзна, че главата му лежи в скута ѝ. После отново си помисли за оръдието и се надигна изплашен. Трябваше веднага да се върне при него...

— Хвъркна във въздуха — каза Кети, като че ли беше прочела мислите му. Джон проследи нейния поглед и разбра какво беше станало, вместо да изхвърли снаряда, старото грохнало оръдие не беше издържало и бе експлодирало. Той можеше да се радва на късмета си, че бе останал жив.

Отсреща отново се разнесе оръдеен залп и „Кристобел“ се разтресе. Джон се изправи несигурно. Докато можеше да се държи на краката си, щеше да се бие. Какво друго му оставаше?

— Къде отиваш? — Кети се надигна след него. Гласът ѝ беше почти истеричен, а ръцете ѝ се вкопчиха в дрехите му.

— Върни се в каютата и стой там, за бога! — извика той, опитвайки се да не мисли за това, че се виждат може би за последен път.

— Не! — Кети се вкопчи още по-здраво в него. Джон хвана внимателно пръстите ѝ и се опита да се освободи. За миг остана в това положение — стиснал здраво нейните ръце в своите — като гледаше отчаяното ѝ лице.

— Кети... — започна той тихо, но изведнъж си даде сметка, че сега не беше време за хубави приказки и чувства. Решително я отблъсна и каза: — Отивай в каютата!

Понечи да се обърне. Ръцете ѝ се протегнаха към него. В този момент се чу оглушителен трясък, вероятно по-силен, отколкото при отварянето на небесните двери в деня на Страшния съд. Ярки пламъци излизаха от вътрешността на кораба през люка и обхващаха палубата. Експлозията беше решила съдбата на „Кристобел“.

Барутът! Един от оръдейните снаряди беше улучил барутните им запаси! Докато Джон осъзнаваше това, корабът започна да гори. Пламъците обхванаха останалите две мачти и платната. Виковете на ранените проглушаваха ушите му, а пушекът го задушаваше.

— Бързо, ела! — извика той, хвана Кети за ръката и я поведе по единствения път, който все още им оставаше. Огънят отделяше носа на кораба от останалата му част и беше невъзможно да се премине. Успяха да стигнат до една от лодките. Почти с нечовешка сила Джон я вдигна над перилата. Горещината ставаше вече нетърпима. Пушекът беше толкова гъст и черен, че Кети се разкашля.

— Клякай долу! — дрезгаво викна той и я накара да се сниши. Близо до пода въздухът беше малко по-чист, а пък и бяха по-добре защитени от падащите наоколо снаряди. Горещи парченца обгаряха кожата им. Трябваше да се махат от кораба. Веднага, по най-бързия начин, докато все още имаше някаква възможност. Под тях лодката леко се клатушкеше и ги очакваше. Ако беше сам, Джон щеше да скочи през борда и да доплува до лодката. Но сега трябваше да мисли за Кети и нейното състояние. Тя можеше да плува добре, но ако скочеше от толкова високо, неминуемо щеше да се увреди сериозно.

Още една експлозия разтърси кораба и въпросът се разреши от само себе си. Нямаха никакво време. Ако не искаха да се опекаат, трябваше да изчезват. Той стана, хвана Кети за ръка и я заведе до едно място, което беше на височината на лодката. Намираха се от лявата страна на кораба, а поради гъстия пушек никой от вражеските фрегати не би могъл да ги забележи.

— Какво възнамеряваш? — извика тя, когато той започна да ѝ сваля полата. Нямаше време да ѝ обяснява, че няма да може да плува с пола.

— Трябва да скачаме! — отвърна той, като я грабна и я вдигна над перилата. — Плувай към лодката! Хайде! Аз те следвам!

Кети го погледна с ококорени, изплашени очи и скочи. Джон проследи падането ѝ, видя как се разпери нагоре тънката бяла фуста и запомни положението ѝ, за да не скочи на същото място. После видя, че вълните я покриват, и скочи.

Потъна и почувства натиск върху гърдите и корема си. Отправи се към повърхността на водата. Трябваше да намери Кети... да я открие... трябваше...

Когато се появи над водата, тя плуваше наблизко. Косата ѝ висеше на дълги кичури, сякаш имаше морски водорасли по главата си. Щом я видя, почти се засмя с облекчение.

— Бързо! — посочи той към лодката, която се клатеше на десетина метра от тях. Всеки момент „Кристобел“ можеше да потъне и да повлече всичко около себе си. Преди да се случи това, трябваше да са доста надалеч!

Въпреки състоянието си Кети се стараяше да плува наравно с Джон. След малко той достигна лодката и се прехвърли вътре. Обърна се, протегна ръце към Кети и я издърпа. Мокра и полугола, тя трепереше, но той нямаше време да се погрижи за нея. Отдъхна си, когато откри греблата на мястото им. Грабна ги и започна да гребе с всички сили.

Не престана, докато не стигнаха на безопасно разстояние от кораба. Най-после, когато реши, че са се отдалечили достатъчно, дръпна греблата и си пое дълбоко въздух. Кети беше покрила стройните си крака и ги беше обгърнала с ръце, за да се постопли малко. Засъхващата ѝ коса падаше на кичури, а сълзите се лееха по

омазаното ѝ със сажди лице. Не отделяше очи от горящия корпус на „Кристобел“.

— Кети — гласът на Джон беше прегракнал. Празният ѝ поглед се насочи към него.

— Ейнджи — дрезгаво се обади тя. — И другите... — Устните ѝ потрепериха, като си представи гибелта на останалите от кораба.

Джон скърцаше със зъби. Повече от всичко на света искаше да я прегърне и да я остави да изплаче мъката си на рамото му. Но сега нямаше време за това. Все още не бяха на сигурно място.

— Фрегатите ще вземат оцелелите — рече той. — Щом като ние успяхме да скочим от кораба, вероятно и другите ще са успели.

— Да — тихо отговори Кети и той установи с облекчение, че думите му като че ли я утешиха малко. Тогава видя, че устните ѝ са посинели от студ и че зъбите ѝ тракат. Вече се смрачаваше, което беше добре дошло за бягството им, но нощта щеше да е студена.

Джон отиде до предната част на лодката и установи, че за техен късмет в моряшкия сандък имаше всичко необходимо, за да преживеят известно време. Явно, че предишните господари на „Кристобел“ не ще да са вярвали особено много в надеждността на кораба си и са се погрижили за случай на беда. Той откри одеяло, изсушено говеждо месо, няколко мяха с вода и бутилка уиски. Ухили се, като я измъкваше. Който и да е бил човекът, зареждал провизиите, като че ли е имал намерение да се весели в открито море. Ръката му напипа нещо твърдо, кръгло. Много беше изненадан, като видя, че това е компас! Нямаше да гребат съвсем напосоки. Подаде одеялото на Кети:

— Загъни се. Но преди това съблечи мокрите си дрехи. Иначе ще си навлечеш някоя пневмония.

Тя прие одеялото безучастно, като продължаваше да гледа към горящия кораб.

— Престани да гледаш нататък — тихо промълви той, като забеляза ужаса, изписан по лицето ѝ. — Не можем да направим нищо за тях. Трябва да помислим за нас... и за бебето. Разбираш ли?

За негово успокоение тя кимна и започна да се съблича. Поизсуши се малко и докато се увиваше с одеялото, Джон започна отново да гребе.

Нощта беше леденостудена. Но морето беше общо взето спокойно, показва се светла, пълна луна, която осветяваше пътя им.

Кети дойде до него, сви се в краката му и заспа. Докато гребеше, Джон наблюдаваше спящото ѝ лице с такова чувство на обич, че чак усети болка. Днес почти я беше загубил завинаги...

Почти се развиделяваше, когато тя се раздвижи и седна. На изток, на хоризонта, се появиха първите червени лъчи. Уморен до смърт, вцепенен и изтощен от непрестанното гребане, Джон искаше да помоли Кети да му подаде бутилката с уиски, когато му направи впечатление, че бузите ѝ са неестествено хлътнали.

— Какво има? — попита уплашено той и сякаш кръвта в жилите му изстина. Както се беше облегнала на краката му, той усети, че тя изведнъж се изкриви от болка. Изохка тихо, после издаде дълбок гърлен стон, а ръката ѝ се притисна силно към корема.

---

[1] Четири вятъра (англ.). — Б.пр. ↑

13.

Раждането започваше. А как болеше, о, господи, какви непоносими болки имаше Кети! Когато виждаше бледото лице на Джон, надвесено над нея, тя се опитваше да потисне стоновете си, но не ѝ се удаваше. Продължаваше твърде дълго... Цял ден или дори два? Вече не знаеше. Разкъсвана от болки, беше загубила всяко чувство за време. Вместо да брои минути, отброяваше пристъпите. Не осъзнаваше нито люшкането на лодката, нито сянката, която Джон беше направил над нея от разкъсаната си риза. За нея съществуваше само големият ѝ корем, детето, което, за да се появи на бял свят, сякаш заплашваше да съдере тялото ѝ.

— Напъни се още веднъж, моля те, скъпа! — Пресипналият, настойчив глас на Джон достигаше до ушите ѝ като че ли от друг свят. Трябваше да се напъва. Постоянно ѝ го повтаряше. Искаше ѝ се да му изкрещи, че я болеше, щом се напънеше, че точно при напъните болките ставаха непоносими, но не можеше.

— Напъни, Кети!

Този път беше заповед. Тя се подчини с неохота. Болката прониза всяка нейна фибра. Ноктите ѝ се забиха в крака на Джон така, че потече кръв. Пребледнял и потен, той търсеше някакви признаци, че детето е на път да излезе. Кети се гърчеше и стенеше страхотно. Дори и стенанията ѝ причиняваха болка, защото гърлото ѝ вече беше разранено от викане.

Нищо не стана. Тя ридаеше и се молеше бог да я избави от тези мъки. Джон, който можеше само безпомощно да гледа, също се молеше. Господи, та това беше по-лошо от всичко, което изобщо можеше да си представи някога. Мъките продължаваха вече двадесет и четири часа, двамата бяха сами в тази открита лодка, а единственото, което той можеше да окаже като помощ при раждане, знаеше от опита си с жребчета и теленца. Ужасно се страхуваше, че тя може да умре. Беше направил всичко, което можеше, за да я облекчи, но страданията ѝ очевидно бяха нетърпими. Със стиснати зъби той си пожела да може

да поеме всичко върху себе си. Би направил и невъзможното, само и само да не я гледа как страда! Но нямаше смисъл. Можеше само да гледа и да се опитва да ѝ помогне. Всичко останало беше в нейните и в Божиите ръце!

— Викай, Кети! — каза ѝ той, като видя, че се мъчи да потисне стенанието си. — Викай, скъпа, щом се чувстваш по-добре.

Накрая тя извика, вероятно защото не издържаше повече. Всеки от нейните викове беше като саблен удар. Джон безпомощен държеше ръката ѝ, изобщо не забелязваше как ноктите ѝ се забиват в кожата му.

При следващия пристъп той коленичи между краката ѝ, за да види не се ли показва вече детето. Страхуваше се, че ако не се роди скоро, Кети ще отслабне твърде много и няма да може да издържи. Изведнъж той изпита безгранична омраза към това същество, което сякаш искаше да я убие. Ако беше негово, той също се считаше убиец. А ако беше на Херълд... Очите на Джон заблестяха мрачно. Ако Кети умре, той щеше да убие Херълд!

— О, господи! — изстена тя, когато започна нов пристъп. Джон видя как се раздвижи големият ѝ корем. Спомни си смътно какво беше направил Питързхем при раждането на едно жребче и като постави ръката си върху корема ѝ, натисна надолу. Кети мятеше глава насамнатам и стенеше. Единствената му надежда вече беше в това, че болките идваха на все по-кратки периоди. Той разбираше, че съвсем скоро детето трябва да се роди. Молеше се да е така. По бузите на Кети се стичаха сълзи от мъка и изтощение, дори и в очите на Джон се появиха сълзи.

— Опитай още веднъж, Кети, моля те — окуражи я той, след като видя, че тя иска да се откаже. — Само още веднъж, Кети. Трябва да опиташ!

Кети, погълната изцяло от болките, все пак дочу гласа му. Защо трябваше да се измъчва така? — помисли си тя.

Всичко, което искаше в този момент, беше само да лежи и да може да заспи...

Но собственото ѝ тяло не го позволяваше. Всичките ѝ мускули сякаш се свиваха спазматично, тя викаше, не издържаше повече. Болката я раздираше. А Джон продължаваше да настоява. Не виждаше ли, че вече беше толкова уморена...

Нов пристъп проряза тялото ѝ. Кети се сви, изкрещя, струваше ѝ се, че се разкъсва надве.

— Ето, Кети! Излиза! Кети, то излиза! Напъни се за последен път, скъпа, свършва вече!

Тя можа да усети ръцете му, които се опитваха да ѝ помогнат. Вече нямаше нужда да се подчинява на заповедите му. Тялото ѝ се справяше като автомат — тя се напъна колкото сили имаше, запъхтяна, хълцаща и обляна в сълзи. Изведнъж — като че нямаше вече никаква съпротива, сякаш след дълго усилие беше извадена тапата на бутилка. С облекчение се отпусна. Усети само, че бедрата ѝ станаха топли и лепкави.

— Кети, ти успя! О, боже, ти наистина успя! — Джон не беше на себе си, широко се усмихна, когато взе детето в ръце. Видя, че Кети лежи бледа и неподвижна, без да разбира какво върши той. За миг сърцето му почти замря... След това забеляза плавните движения на гърдите ѝ и се успокои. Разбра, че беше изгубила съзнание от силните болки. Най-добре беше сега да си почива, докато събере отново малко сили. Той погледна дребното създание, което все още беше свързано с майката чрез пъпната връв. Какво да прави сега с бебето? — отчаян се запита Джон. Смътно си спомни как беше нахълтал в стаята веднага след раждането на Крей. Лекарят беше вдигнал момченцето за крачетата, ударил го беше по мъничкото дупе и детето беше изплакало. Сега и той трябваше да направи така... с това малко момиченце, помисли си, след като едва сега разгледа новороденото. Но първо трябваше да пререже пъпната връв. Положи бебето малко непохватно върху крака си и извади ножа от колана. Погледна го и се намръщи. Внимателно изля малко уиски отгоре, за да го стерилизира, доколкото беше възможно. Погледна жадно бутилката — не беше останала много от течността, пък може би щеше да трябва и за Кети. Остави настрана шишето и преряза пъпната връв. После завърза двата края, вдигна детето за крачетата и плесна дупенцето му с угризения на съвестта. За негово облекчение и изненада то отвори свитата си уста и започна да плаче.

Когато Кети отвори отново очи, вече се свечеряваше. Тя се раздвижи, вдигна глава и видя Джон недалеч от себе си. Седеше с кръстосани крака на пода на лодката, люлееше се напред-назад, а от гърлото му излизаха странни звуци. Тя се вторачи в него. Какво

правеше той, за бога? После Кети видя мъничкото вързопче в ръцете му и си спомни всичко. Бебето! С радостен тих зов протегна ръце към детето си.

Щом чу гласа ѝ, Джон я погледна и се усмихна.

— Имаш дъщеря — рече той и положи детето в ръцете ѝ. Кети погледна щастлива сбърченото малко същество.

— Дъщеря — промълви тя. После стрелна с очи Джон, а по челото ѝ се появиха бръчки. — Ние имаме дъщеря — поправи го тя.

Джон я погледна в сините очи.

— Ние имаме дъщеря — съгласи се той с безразличие. Кети отдъхна и насочи цялото си внимание към детето.

Джон беше го измил и сега то беше чистичко и спеше невинно, увито в парче плат, което Джон бе съдрал от панталоните си. Кети се усмихна — ако продължаваше така, скоро трябваше да седи гол пред нея... Бебето явно бе съвсем здраво, имаше по десет пръстчета на ръцете и на краката. Малки къдрички червеникава косица покриваха главичката му. В очите на Кети то беше чудесно и тя се усмихна, когато погледна към Джон, за да му го каже.

— Тя е прекрасна — щастлива каза майката, а той отвърна с усмивка.

— Знам.

Докато седяха така и се усмихваха един на друг като деца, тя отново изпита неописуема любов към него. Джон имаше своите недостатъци, но кой ги няма? Колко са мъжете, които биха я спасили от ада на горящия кораб, а след това да помагат и при раждането — и всичко това в рамките на четиридесет и осем часа? Повечето мъже, които познаваше, вероятно щяха да са съвсем безпомощни. На Джон можеше да се разчита във всяка ситуация.

Тя отвори уста, за да му го каже, но вниманието ѝ бе отклонено от тихо хленчене. Сякаш я омагьосаха две оченца, толкова сини, колкото бяха и нейните.

— Гладна е — каза Джон, когато хленченето се превърна в плач.

— Да — рече Кети и почувства как се изчервява, когато разгърна одеялото, в което Джон я беше увил очевидно след раждането. Беше съвсем гола. Смешно беше да се срамува, каза си тя, когато слагаше детето на гърдите си. Но когато вдигна очи и забеляза, че той гледа с

непонятно изражение на лицето към бебето, Кети се изчерви още повече. Джон разбра това и тактично отклони погледа си.

Когато след известно време отново ги погледна, майката и детето бяха заспали. Бебето лежеше в ръцете на Кети, а двете бяха загънати хубаво в одеялото. Тъй като нямаше вече риза на гърба си, Джон зъзнеше в настъпващата студена нощ. Надяваше се обаче, че одеялото ще е достатъчно, за да стопли новороденото и майка му.

Той продължи да гребе през цялата нощ, без да се остави да го надвие умората. Животът на Кети и на детето — макар че той все още имаше известни съмнения относно бащинството /червеникавата коса не беше убягнала от вниманието му/ — да, техният живот зависеше изцяло от него. Той трябваше да ги спаси или да умре.

Но на сутринта почувства пълно изтощение, примъкна се колкото можа до Кети, за да се постопли мъничко, и моментално заспа.

Майката беше събудена отново от хленчене и от малката уста, търсеща гладно гърдата. Все още замаяна, тя постави детето да суче и се разсъни. Вдигна ръка, за да отмести един кичур, паднал върху лицето ѝ. Слънцето грееше ярко и тя премига. Намръщи се, когато установи, че лодката се движи безцелно. Къде беше Джон? — помисли си тя обезпокоена и внимателно се надигна, за да седне. Тогава го видя — лежеше по гръб, сложил ръка върху очите си, а краката му бяха върху задната пейка. Положението му беше ужасно неудобно. Кети се усмихна с обич. Беше без риза, а гъстите косми по гърдите му не можеха да скрият зачервената кожа. Беше изгорял на слънцето, докато се бе грижил за нея часове наред. А и почернялото му лице също бе зачервено, особено от дясната страна, където го бяха обгорили пламъците на експлодиралото оръдие. Бузите и брадичката му бяха брадясали, кожата — настръхнала, а черната му коса стърчеше във всички посоки. Едва сега осъзна, че той беше предоставил единственото одеяло на нея и на детето. Сигурно е премръзнал. Тя започна да търси с поглед дрехите си. Откри ги недалеч, свити на кълбо.

Малкото момиченце се нахрани и почти веднага заспа. Кети внимателно го постави настрани, допълзя до дрехите, облече фустата си и зави Джон с одеялото. Той изобщо не се помръдна. Усмихвайки се, тя обви детето в блузата си, седна удобно и започна да мисли какво име да му избере.

Когато Джон се събуди най-сетне, обедното слънце печеше безжалостно. Той се чувстваше като риба на скара. Когато си отвори очите, установи, че главата му беше под сянка. Кети седеше до него, а детето лежеше в скута ѝ. Сините ѝ очи грейнаха, щом срещна погледа му.

— Добро утро — тихо каза тя.

Джон се прозина, надигна се и седна, при което подпря с главата си сенника.

— Дала си ми одеялото — почти като обвинение рече той, едва сега го беше видял увито около тялото си.

— Целият беше настръхнал, имах чувството, че си замръзнал — обясни му тя, а той се намръщи.

— Как се чувстваш? — загрижено попита Джон.

— Много по-добре от вчера по това време — отвърна тя, като се ухили.

Той помнеше непосилните ѝ страдания, затова стана още по-угрижен и каза сериозно:

— Трябваше да си почиваш! Боже мой, та ти си успяла дори да се облечеш! Все още си твърде слаба...

— Добре съм — тихо го прекъсна Кети. — Наистина!

В действителност се чувстваше още слаба, но това беше нормално. А и в никакъв случай не би искала да безпокои Джон.

— Трябваше да лежиш — повтори той, като гледаше скептично.

Кети изохка. Бебето се разплака за малко, но бързо замлъкна. Джон веднага погледна към малкото вързопче.

— Добре ли е? — поиска да разбере той. — Изглежда спокойно.

— Да, тя е добре — с усмивка потвърди Кети. — Мислих вече какво име да ѝ дадем. Какво ще кажеш за Виржиния, на майка ти?

Джон не отговори нищо, а я погледна с присвити очи. Ако детето наистина е негово — а според датата на раждане излизаше, че е възможно — той би избрал същото име. Но ако беше на Херълд, родено по-рано поради травмиращите събития... Кети го гледаше и очакваше отговора му. Какво значение има вече? В момента беше важно, че тя е добре. Щом се чувстваше щастлива да твърди, че детето е негово, и искаше да го нарече на майка му, той реши да не се противопоставя.

— Виржиния е хубаво име — рече той, — но второто да бъде Кетрин — на теб.

Кети го погледна сияеща.

— Виржиния-Кетрин — повтори бавно, гледайки спящото дете. — Какво ли ще каже Крей, когато научи, че има сестричка?

— Нямам представа — сухо отвърна Джон. След това реши, че ще е по-добре да сменят темата. — Обзалагам се, че си гладна — рече той.

Кети кимна.

— Да, така е, но имаме ли достатъчно храна? Аз мога и да почакам...

В гласа ѝ можеше да се долови загриженост и тревога. Джон разбра, че тя бавно започва да осъзнава положението им.

— Тук има достатъчно — излъга я той. — Поне сушено месо има, а като свърши, има и риба.

Кимна с глава към морето и се усмихна насила. Кети също се усмихна, а тревогата ѝ малко се разсея.

— Като че ли не мога да си представя как ще се проявиш като рибар — измърмори тя, докато Джон отиваше в другия край на лодката, за да извади провизиите. Той се ухили и обясни:

— Моите способности вече са станали легендарни — думите му звучаха убедително, сякаш се чудеше как може да се съмнява в него.

Очите на Кети заблестяха.

— Знам — промърмори тя.

Джон се върна с храната и се засмя високо:

— А сега яж, нахакано момиче — заповяда той, като ѝ подаде голямо парче сушено месо. — Не съм забравил, че си още болна. Но освен за ядене се сещам и за друго.

— Спомням си — отвърна Кети със същия предизвикателен тон и лицето ѝ грейна. Джон изохка и като отмъщение подръпна една от къдриците ѝ, но не каза нищо. Кети се нахвърли върху месото. Почти беше изяла парчето си, когато ѝ направи впечатление, че той изобщо не яде.

— Ти не ядеш нищо — отбеляза тя с укор.

— Аз ядох, преди да заспя — излъга той. — Не съм гладен. Сега яж ти!

Но Кети се възпротиви. Подаде му остатъка от месото и упорито настоя да го изяде.

— Ако ти не го изядеш, и аз няма да хапна нищо.

Гласът ѝ звучеше твърдо, а тонът бе категоричен. Джон не беше слагал нищо в устата си повече от двадесет и четири часа. Беше гладен, но искаше да запази малкото, с което разполагаха, за Кети. Тя имаше много по-голяма нужда от храна. И така, той си отхапа само веднъж от парчето, за да я успокои. Вероятно още доста време щяха да бъдат в открито море. Той беше силен физически и можеше да издържи известно време без храна, но Кети... а и бебето... Тръпки го побиха, когато се замисли как биха им се отразили дългите дни сред морето. Защото лесно можеше да каже, че ще лови риба, но как щеше да го направи без въдица, без кукичка и без стръв...

— Къде сме сега? — попита тя, след като бе пийнала вода и се облегна удобно назад. Малката Виржиния спеше в скута ѝ.

Джон направи гримаса.

— Доколкото съм в състояние да се ориентирам, намираме се някъде между Мадейра и Канарските острови. Има една малка група острови наблизо — португалците ги наричат Самотните острови. Ако имаме късмет, би трябвало да стигнем до тях. Те са безлюдни.

— Не можем ли да се опитаме да достигнем обитаем остров?

— Мисля, че нямаме избор, любима — сърдито отвърна той.

— Любима ли съм ти? — тихо попита Кети. Очите на Джон се замъглиха, когато я погледна. Беше разбрал въпроса, но се направи, че не го е чул.

Следващите няколко часа Джон гребеше непрестанно. Правеше само малки почивки, за да пийне глътка вода. Кети дремеше или кърмеше Виржиния, която спеше почти през целия ден. Слънцето грееше безпощадно. Ако не беше сенникът от ризата на Джон, кожата ѝ вече щеше да е изгоряла. Тя стоеше отдолу и се опитваше да предпази бебето от страшната жегата. Всеки път, щом погледнеше към Джон, виждаше как се обтяга и свива мускулестото му тяло, обляно в пот. Обземаше я дълбока любов и привързаност. Слънцето така беше го изгорило, че кожата му имаше тъмен, червеникавокафяв цвят, почти като на американски индианец. Беше гладен, но отказваше да хапне повече от един залък, обаче следеше съвсем строго тя да изяде всичко, което ѝ определяше. Продължаваше неуморно да гребе и

предизвикваше учудването ѝ откъде взема толкова сили. Възхищаваше му се. Беше горда, че е баща на децата ѝ. Той беше най-силният, най-хубавият и най-смелият мъж, когото бе срещала.

Слънцето отиваше към залез, а Джон не спираше да гребе. Все още не се виждаше никаква суша и той започна да се тревожи. Ако се беше заблудил, което напълно бе възможно, можеха да се отнесат навътре в морето. Това щеше да бъде краят. Той не си правеше никакви илюзии, колко време биха могли да издържат Кети и бебето в една открита лодка. Още отсега лицето ѝ се беше зачервило, въпреки че стоеше на сянка. С нейната светла кожа нямаше никакъв шанс. Но щом си представи такава смърт, Джон стана още по-решителен. На всяка цена трябваше да заведе и нея, и бебето на сушата. Той отправи кратка, гореща молитва към небето.

На разсъмване полегна. Кети се събуди, когато го усети до себе си. Гушна се до гърдите му и положи главата си върху рамото му. Виржиния спеше между тях. Джон беше толкова изморен, че не изрази никакъв протест. Благодарен бе за топлинката под одеялото, която му даваше нейната близост. Прегърна с ръка раменете ѝ, целуна косата ѝ и заспа.

Следващият ден беше самият ад. Слънцето печеше много по-силно. За ядене не остана почти нищо. Джон настоя Кети да изяде последното парченце. Водата също свършваше. Той остави малко за себе си, защото знаеше, че ще припадне под жежкото слънце, ако не приеме никаква течност. Тогава нямаше да е полезен на никого.

Виржиния плачеше постоянно. Плачът беше слаб, но Кети не успяваше да я успокои. Опитваше се безуспешно да ѝ даде да суче, напръскваше я с морска вода, дори се помъчи да ѝ изпее нещо. Но всичко беше напразно.

— Толкова е гореща — обърна се Кети към Джон, когато най-сетне детето заспа. Тонът ѝ като че ли изразяваше извинение и загриженост. Джон я погледна и установи, че и нейното състояние не е добро. Цялата ѝ кожа беше станала огненочервена. Сините ѝ очи се бяха уголемили и замъглили, а устните се бяха подули. Изведнъж забеляза, че тя вече не се поти. Изплашен протегна ръка към нея и докосна челото ѝ, после бузите и ръцете. Цялата гореше и това не беше от слънцето. Тя имаше много висока температура!

Джон беше смятал изминалите дни за кошмарни, но сега предстоеше нещо ужасно: Кети се бе разболяла от родилна треска. Собствената му майка беше умряла точно от такава треска и той се страхуваше, че и Кети може да умре. Тя бълнуваше, от време на време се събуждаше, понякога го познаваше, друг път — не. Той правеше всичко, което можеше, охлаждаше тялото ѝ с морска вода и ѝ даваше да пийне от последните остатъци. Дори успя да хване с ножа си една риба и сложи в устата ѝ от крехкото месце. Грижеше се и за Виржиния, не можеше да остави детето да умре, но като гледаше Кети, която сякаш бе на прага на смъртта, минаваше му мисълта, че не е трябвало да зачева. Не можеше да си представи живота без нея, знаеше, че ще е пуст и самотен. За него тя беше всичко на този свят, а сега чезнеше пред очите му...

Джон се молеше така, както никога преди не се беше молил. Обещаваше на бог дори невъзможното, само да спаси Кети. Но докато държеше Виржиния върху изгарящата гръд на майка ѝ, мислеше и за най-лошото. Никой не можеше да гори вътрешно тъй силно и да преживее.

През нощта тя беше като в делириум, зовеше името му, но не го познаваше, когато застанеше пред нея. Обхващаше я лудост, мяташе ръце и удряше като луда около себе си, ридаеше от болка и страх. Джон нежно я държеше и усещаше как сълзите потичат по бузите му. О, господи, толкова много я обичаше — повече не можеше да го скрива. А тя умираше пред очите му...

— Горещо... ужасно горещо... — мълвеше Кети, а очите ѝ се отвориха, погледнаха го и даже като че ли го видяха. Той оправи един кичур коса и охлади челото ѝ с влажна кърпа.

— Знам, скъпа... — прошепна утешително. Виржиния се разшава и започна да скимти. Джон почти не ѝ обърна внимание, то изцяло бе насочено към Кети.

— Крей — продължи да бълнува тя. Въртеше глава насам-натам, сякаш търсеше откъде идва скимтенето. — Крей — повтори още веднъж и протегна ръце по посока на плачещото дете. Но те бяха твърде слаби и паднаха надолу. Джон взе детето и го положи върху корема ѝ. Ръката ѝ погали гърбенцето на бебето. Виржиния веднага се умири. Кети затвори очи и сякаш се поусмихна, но в следващия миг ръцете ѝ се отпуснаха.

— Кети — стенеше Джон, а мъката разкъсваше сърцето му. Нима щеше да я загуби? — Кети, любима, не ме напускай! Не мога без теб, Кети! Крей също има нужда от теб! Бебето — също! Остани при нас, Кети, моля те! Обичам те!

Тя не чуваше думите му и като че ли престана да диша. Джон се наведе над безжизненото ѝ тяло, а сълзите му капеха върху бледото ѝ лице.

— Моля те, Господи — продължи да се моли той. — Остави я жива! Моля те... умолявам те!

Усещаше, че тялото ѝ продължава да пламти силно. Да можеше да смъкне температурата по някакъв начин... Вдигна глава. Отчаяно размишляваше. Вятърът пръсна хладна морска пяна по лицето му.

Морето! То почти я беше уморило, сега може би щеше да я спаси. В следващия миг той се изправи, разгъна Кети от одеялото и я съблече. Вдигна я внимателно и внимателно се потопи с нея във водата. Придърпа я към себе си, тъй че главата ѝ да лежи върху гърдите му, и започна да плува по гръб. Остана плътно до лодката и се движеше само толкова, колкото да не потънат.

На изток хоризонтът вече побеляваше, когато я прехвърли в лодката и се качи след нея. Трепереше от студ, но това не му правеше впечатление. Коленичи до голото тяло на Кети и погали с ръка кожата ѝ отначало със страх, а после с надежда. Толкова беше спокойна във водата, че той си беше помислил, че рязката смяна на температурата би могла да я убие. Но сега видя, че дишаше. Гърдите ѝ се вдигаха и отпускаха в равномерен ритъм. Кожата ѝ не гореше вече, беше хладна... О, Велики Боже, може би е успял! Може би тя щеше да живее! Искаше му се да се смее, да пее, да танцува с облекчение. Но опасността не беше отминала, сега трябваше да я подсуши и да я загъне в одеялото, иначе можеше да лепне някоя пневмония. Избърса я с фустата ѝ, после я уви като тюрбан около главата ѝ, а след това загъна нея и бебето в одеялото. Кети охкаше, обтягаше се. Джон я взе в ръцете си, прегърна я и тя като че ли заспа...

Целуна нежно челото ѝ, което вече не гореше, и промълви:

— Благодаря ти, Господи — затвори очи и също заспа.

Събуди го плачът на Виржиния. Денят беше светъл, но небето се заоблачаваше. Скоро ще завали, помисли си Джон, но поне облаците ще пазят Кети от убийственото слънце. Тя лежеше все още

неподвижна в ръцете му, но дишаше спокойно и бледата ѝ кожа бе хладна. Спеше дълбоко — имаше нужда от този здрав сън. Нямахте да я събужда сега, не и заради Виржиния. Щеше да се занимава с детето, докато майка му се събуди.

След като настани Кети удобно на дъното на лодката, Джон се обърна към Виржиния, чийто плач бе прекъснат от хълцукване. Сложи я върху крака си, а тя сякаш го наблюдаваше със сините си очи. Джон се усмихна, но тя го гледаше сериозно. После той се понамръщи, но изразът на нейното лице не се промени. „Прилича на Кети“ — помисли си и за пръв път почувства симпатия към това мъничко същество. Изведнъж ококори очи — панталоните му се овлажниха там, където седеше бебето. Беше объркан. „Да му се не види, сега пък се напишка“ — рече си Джон и се засмя. Подсуши я, но след малко тя се разплака пак. Ясно му беше, че е гладна, но в момента не можеше да направи нищо. Опита се да не обръща внимание на рева ѝ, като започна да гребе. Но тя не преставаше. Накрая той се надигна и взе малката къделя. Виржиния го гледаше вироглаво, лицето ѝ се беше зачервило от плач. Джон несъзнателно я сравни с Кети и се засмя — твърдоглавието беше наследила от майка си.

Той внимателно отгърна одеялото да не събуди Кети и сложи бебето на гърдата ѝ. Тя се усмихна насън, ръката ѝ се плъзна по мъничката главица, сетне се отпусна надолу. Клепачите ѝ се размърдаха, но след малко отново се успокоиха. Джон осъзна с примирение, че все още е рано да се говори за оздравяване.

Късно следобед започна да вали дъжд. Всъщност ръмеше леко, но продължително. Сенникът се намокри и започна да пропуска. Кети се разтрепери. Проклинайки, той остави греблата и се изви над тялото ѝ така, че да я предпазва от дъжда.

Докато държеше в ръце единствения човек, който наистина значеше нещо за него, отново го обзе отчаяние. Ако не достигнеха скоро земя, щяха да умрат. За ядене нямаша вече нищо, а да се лови риба не беше лесно. Като че ли беше свикнал с глада, но се боеше, че Кети не би могла да издържи дълго без храна. Ако спреше и кърмата ѝ, а вече имаше такива признаци, щеше да умре и бебето. А пък и времето беше отвратително. Първо ги опече жаркото слънце, сега пък ги мокреше дъжд. Липсва само да завали и сняг, помисли си той с горчива ирония. Не можеше да повярва, че бог е спасил Кети от

треската, за да я остави сега да умре, и започна отново да отправя молитви.

Изведнъж до ухото му достигна познат шум. Отначало не повярва. Струваше му се, че се заблуждава. Но после скочи, обхванат от надежда. Дори стресна Виржиния, която започна да плаче. Отчаяно се взираше през пелената от дъждовни капчици, защото вярваше, че е доловил звуците на морски прибой. А прибой имаше само там, където имаше суша.

14.

Малкото смътни спомени, които Кети имаше от дните непосредствено след раждането на Виржиния, представляваха смесица от действителност и сън...

Наистина ли Джон беше плакал, наведен над нея, когато лежеше болна? Дали ѝ беше казал, че я обича, че има нужда от нея, дали се беше молил на бога, в когото тя даже не предполагаше, че той вярва? Не беше сигурна. Но дори да беше сънувала, това бяха прекрасни сънища. Те ѝ помагаха да се съвземе по-бързо.

Съвсем слабо си спомняше как Джон я пренесе заедно с Виржиния на сушата, а после довлече лодката. От нея направи убежище, като я опря до една стръмна пясъчлива скала. От пет дни се намираха на този остров и Кети вече беше в достатъчно добро състояние, за да седи отново сама и да кърми Виржиния. Бедното създание съвсем бе отслабнало, но щеше да се възстанови бързо, мислеше си тя. Самата Кети също се беше стопила.

Джон бе излязъл, за да намери храна, и тя не го очакваше да се върне бързо. След изминалите десет дни, в които не разполагаха с нищо за ядене, освен изсушеното месо, вкусът на плодовете, които намериха на острова — банани, манго, портокали и папая^[1], ѝ се струваше божествен, но Джон държеше да яде и по-силна храна и ѝ носеше риба и птичи яйца. Виржиния също печелеше от по-доброто меню и Кети забелязваше осезателно положителната промяна — детето буквално цъфтеше. Благодарение на Джон всички се чувстваха чудесно.

Той беше наредил да не се разхожда и досега Кети се бе подчинявала. Но вече се чувстваше добре и когато слънцето я погали с топлата си ласка, изпита желание да поразгледа наоколо. Помисли си, че само преди няколко дни ѝ беше безразлично дали е жива или не.

Измъкна се от убежището и спря като омагьосана.

Бяха попаднали на малко крайбрежие във формата на полукръг, което се плакнеше от тъмносини води. Зад нея брегът преминаваше от

плаж в бели скали. Една от тях Джон беше избрал, за да направи заслона им. Като основа беше използвал лодката, а върху нея беше струпал клони и листа. Не бе чудно, че вътре беше приятно прохладно.

Във въздуха се носеха уханията на тропика. Кети вдиша дълбоко. Всичко наоколо беше така чисто.

„Чисто“ — помисли си Кети и направи няколко крачки. Имаше нужда от баня: бялата ѝ фуста, единствената дреха, която беше останала на нея, беше ужасно мръсна, а и тя самата не можеше да се търпи. Огледа се да не би Джон да е наблизко. Но той със сигурност беше изчезнал някъде из тропическата гора, през която стигаше до едно сладководно езеро, както ѝ беше обяснил. Там имаше много риба, която се ловеше по-лесно, отколкото морската.

Хвърли един поглед към Виржиния и след като се убеди, че спи спокойно, тръгна към водата. Все още не се държеше стабилно на краката си, но нагази до колене. Реши да не ходи по-навътре, докато не закрепне. Седна и започна да се трие с пясък. Не си направи труда да си сваля фустата, а така, както беше, натърка и нея. Накрая втри пясък в косите си. Е, не беше най-добрият сапун, но вършеше работа. Обтегна се назад и се изплакна. Чак тогава се почувства чиста.

— По дяволите! Какво правиш там? — разнесе се сърдитият глас на Джон. Кети се обърна и срещна погледа му — тревожен и гневен. Тя се усмихна.

— Какво мислиш, че правя? Къпя се.

Дори отдалеч се виждаше, че е страшно ядосан. Проклинайки, той нагази във водата и се спусна към Кети.

Щом стигна съвсем наблизко, тя го напръска като на игра. Но той не се усмихна, а застана с ръце на кръста.

— Нямах ли в главата си поне капчица разум? — избухна той, докато тя му се смееше. — Само преди седмица не беше сигурно дали ще живееш, а сега си се цопнала във водата! Трябва ли да те вържа, за да съм спокоен?

— Искях само да се поизмия, а не да плувам — уточни Кети.

— Безразлично ми е защо си влязла във водата — процеди той през зъби. — Изобщо не биваше да излизаш и да се разхождаш. Мислех, че си го разбрала.

— Вече съм много по-добре — настроението ѝ се понижи малко. — Искях да се изкъпя. Бях ужасно мръсна.

— Боже мой! — промърмори Джон. Преди още Кети да отреагира, вече я беше грабнал и затича към брега. Тя се засмя, започна да милва якия му врат и нежно промълви:

— Тиранин!

— Ти имаш нужда именно от тиранин — веднага ѝ отвърна той. — От всички глупости си направила най-голямата. Само искам да те информирам, че съвсем близо до брега има силно течение, а и не си достатъчно силна, за да му противостоиш. Една крачка в повече и ще те отнесе навътре. Ще се удавиш.

— Щеше ли да съжаляваш? — иронично попита Кети. Джон разбра, че иска да ѝ направи признание.

— Да — забави отговора си той. — Знаеш ли, няма да мога да се оправя съвсем добре с Виржиния.

— Ах, ти... ти...! — възкликна тя и леко дръпна косата му.

През следващите седмици Джон бдеше над нея като квачка над пиленцата си и се разбесняваше винаги когато тя направеше нещо, което смяташе, че я преуморява. Кети си мислеше ядосана, че ако питаха него, сигурно ще трябва да прекара остатъка от живота си в лежане на сянка и без да го слуша, започна да се разхожда ежедневно по брега, като вземаше Виржиния със себе си. Започна и да плува всеки следобед. Той изрично ѝ беше забранил да не плува сама, но тя действаше на принципа: щом не знае, няма да се гневи. И докато Джон търсеше храна или проучваше острова, Кети си правеше каквото иска. Прясната храна и прекрасното време бързо възвърнаха силите ѝ.

Един ден Кети лежеше с Виржиния на пясъка. Момиченцето смучеше доволно едно пръстче на крачето си — навик, който бе придобило наскоро и от който не можеха да я отучат. Наблизо се виждаха два рака, които се бореха ожесточено за парченце риба. Джон беше решил да опита късмета си в риболова тук, в залива. Стоеше на около петнадесетина метра във водата с нож в устата си и чакаше сгоден случай. Бе се похвалил, че може да хваща хлъзгавите риби ей така, само с ръце. Когато Кети смигна присмехулно, той предложи да ѝ го демонстрира. И ето — от половин час стоеше мокър до кости и се ядосваше, че все още няма резултат. Кети би могла да се разсмее на глас, но това щеше да го подразни. Вече ѝ беше хвърлил няколко

мрачни погледа, но тя му се усмихваше съвсем невинно. По едно време му извика с предизвикателство:

— Може би всички риби са се удавили!

Той ѝ хвърли неодобрителен поглед, а тя се засмя, стана, взе Виржиния на ръце и се запъти към убежището.

— Къде отиваш? — поиска да разбере Джон.

— Първо ще сложа Виржиния да спи, а после ще отида да потърся яйца от чайки, за да имаме нещо за вечеря. Иначе, докато демонстрираш риболовното си изкуство, ще умрем от глад.

— Дявол такъв! — обърна се той и тръгна с широки крачки към нея. — Ще те науча аз как да се отнасяш с уважение към мен!

Кети го загледа със сините си очи изненадана, но не заради думите му. Беше излязъл от водата и тъмнокафявите му крака се открояваха на фона на светлия пясък. Не беше само тя единствената, която забеляза този контраст. Явно, че и по-големият от двата рака също го бе забелязал...

— Ауу! — изрева Джон, подскочи и сграбчи с ръце стъпалото си. Тънка струйка кръв потече по големия му пръст, а той беше толкова изплашен, че Кети избухна в смях, и когато я погледна с недоумение, се разсмя още повече. Не бе в състояние да говори, затова само посочи към отдалечаващия се рак.

— Проклетата животинка! — изруга Джон, като видя, че ракът изчезва в пясъка. След това отново погледна към Кети и гласът му изгърмя:

— Ааа, толкова ли е смешно? — той тръгна към нея. Тя се смееше през сълзи, като го гледаше как накуцва. Беше седнала на пясъка и тялото ѝ се тресеше от смях. Сега щеше да си получи наказанието. Джон заплашително застана пред нея, но кискането продължаваше.

— Обзалагам се, че ти си планирала цялата работа — обвини я той и сам се засмя. — Трябва да ти дам един урок, съкровище!

При тези думи я хвана под лактите и я изправи. Кети все още не можеше да потисне смеха си, но държеше здраво Виржиния.

— Внимавай! Виржиния! — извика тя предупредително, когато той я привлече към себе си и я задържа. Детето беше притиснато между двамата и Джон го погледна с потъмнели очи, които не скриваха обаче усмивката му. И очите на Кети играеха весело. Бузите ѝ горяха

от вълнение. Белите ѝ зъби под разтворените устни блестяха и Джон изпита непреодолимо желание да целуне тези устни. Толкова отдавна не беше го правил...

Кети видя как той навежда главата си и сърцето ѝ започна да бие по-силно. Осъзна, че ще я целуне, и нямаше търпение това да стане колкото се може по-скоро. Светлите ѝ очи се премрежиха, нежната ѝ ръка обви врата му и привлече главата му. Устните им се впиха с жар.

Езикът му действаше влудяващо. Кети отвърщаше на целувката, като се надигаше на пръсти и се държеше за него само с една ръка. Ноктите ѝ се забиваха във врата му, но и двамата не усещаха това. Джон притисна долната част на тялото ѝ към себе си. Тя можа да усети твърдия му член, а пръстите на краката ѝ се вдълбаваха в топлия пясък.

Между тях Виржиния започна да протестира, като шаваше с ръце и крака. Тъй като това не помогна, заплака. Кети долови плача ѝ сякаш отдалеч, постепенно обаче осъзна откъде идва. Джон я пусна с неохота. Тя прочете копнежа в очите му. Дишаше тежко. „Той ме желае“ — мина ѝ през ума и я обзе върховно щастие. Усмихна му се. Сините ѝ очи светеха като звезди.

— Виржиния — дрезгаво каза той, без да откъсва поглед от лицето на Кети. Тя премига, преглътна и направи крачка назад. Тъй като трябваше да накърми Виржиния, явно моментът беше неподходящ. Но по-късно...

— Гладна е — обясни Кети, осъзнавайки, че буквално поглъща Джон с очи. Той леко се изчерви, а тя сведе поглед към дъщеричката си. Джон направи гримаса и се извърна.

— Това чувство ми е познато много добре — Кети се усмихна с разбиране.

За Джон бе невъзможно да страни от нея. Тя беше негова жена независимо какво се бе случило. Опитваше се повече време да е далече, тъй като дори само видът на полуоблеченото ѝ тяло бе достатъчен, за да възпламени огъня на страстта, но не можеше да я оставя дълго сама, понеже беше опасно. А близостта с нея го измъчваше. Затова си бе избрал компромисен вариант — часове наред, вместо да броди из гората, прекарваше легнал по корем горе на скалите и я наблюдаваше как си играе с Виржиния. Оттам можеше да я гледа, без да се поддава на страстта си. Колкото и съблазнително да бе тялото

й, той не забравяше, че не е имала достатъчно време, за да се възстанови след тежкото раждане. Щеше да е престъпление да я докосне толкова скоро, но тя го подлудяваше. Не му беше ясно дали го прави нарочно или не. Но вероятно не беше нарочно. Откъде можеше да знае, че всяка нейна усмивка, всяко докосване до ръката ѝ го възпламеняваше?

Ако през деня се чувстваше зле, нощите бяха направо изтезание. След като слънцето залезеше, ставаше неприятно студено. Тя се сгушваше плътно до него и го обгръщаше с ръка, а той събираше всичката си воля, за да не я обърне по гръб и да не я обладае. Докато тя спеше, Джон се бореше със себе си, за да се овладее, и досега успяваше. Единственото, което го караше да се сдържа, беше страхът, че поради пламналата отново страст ще ѝ признае любовта си. След дълги размисли бе стигнал до извода, че не може да живее без нея. Искаше да я задържи, но според своите изисквания, а не според нейните. Никога повече нямаше да ѝ падне на колене като в приказките и да целува края на роклята ѝ. Не, тя беше жена от кръв и плът, с всички женски недостатъци. И той трябваше да приеме факта, че от жените може да се очаква вярност и постоянство само до известна степен. Може да е сигурен, че му е вярна, само ако е близо до него. Следователно трябва така да уреди нещата, че ако някога напуснат този остров, да я вземе със себе си в Уудхем като съпруга или като любовница — беше му безразлично. Ще вземе и Виржиния и ще ѝ признае за дъщеря независимо дали беше негова или не. А двамата с Кети щяха да имат още много деца — бащинството несъмнено щеше да е негово. Съществуваше и Крей... Той си беше негов син, негово копие. Тримата бяха щастливо семейство и можеха отново да бъдат. Глупаво беше да ревнува Кети заради брака ѝ с Херълд и да очаква от нея повече, отколкото трябва...

Джон изскърца със зъби. Само като си представеше Херълд и Кети заедно в леглото, побесняваше. Но той се опита да пропъди тази мисъл. Станалото — станало. Ако искаше да притежава Кети /а той искаше/, трябваше да я приеме такава, каквата е: човешко същество със своите недостатъци. И той не беше идеален.

Докато Джон се терзаеше, Кети беше доволна от съществуването си. Дните на острова като че ли бяха златни отломки от времето. Не съществуваше нито минало, нито бъдеще, имаше само щастливи

мигове от настоящето. Беше обградена от чудесни неща — обилна храна, защита, топлина, до нея бяха дъщеря ѝ и мъжът, когото обичаше. Единственото, което засенчваше щастието ѝ, беше мисълта за Крей. Успокояваше се с това, че той е добре, защото имаше кой да се грижи за него. Тревожеше се обаче, че Джон все още има съмнения относно бащинството на Виржиния. Беше казал, че приема детето като свое, а и датата на раждане трябваше да го е убедила най-сетне... загрижен за тях двете, правеше всичко, за да се чувстват добре.

Кети знаеше, че той я желае, но все още не предприема нищо само защото се страхува за здравето ѝ. Неговото внимание стопляше сърцето ѝ. Друг мъж едва ли щеше да я пази толкова. В края на краищата, от раждането беше изминал повече от месец. Но той беше готов да изчака и тя го обичаше заради тази готовност. Време имаха. Времето беше пред тях.

Островът криеше изненади, затова Джон ѝ беше забранил да се отдалечава много. В гората имаше големи змии, които можеха да умъртвят човек. Но застанала на безопасно разстояние, тя обичаше да наблюдава маймуните, които правеха смешни физиономии, разнообразните по големина и окраска птици, които летяха между дърветата, тичаха по пясъка или просто се разхождаха гордо. Възхищаваше се на папагали, какаду и фламинго.

Папагалският остров, както го беше нарекла Кети, изглеждаше съвсем безлюден. Поне за момента. Джон беше открил вече доказателства, че го посещават хора, макар че целта на тези посещения не беше ясна. Върху най-високата скала той издигна голяма камара от дърва, за да я запали в случай, че видят кораб. И понеже нямаше друга работа, се наслаждаваше на непретенциозния живот на острова.

Една сутрин, когато Кети се измъкна от убежището, видя, че Джон е нагазил в залива. Беше се привел и се взираше в нещо. Какво правеше там...? — помисли си тя и побягна към него. Щом долови стъпките ѝ по пясъка, той се обърна с усмивка.

— Добро утро, поспаланке.

По брадичката му се стичаше кръв. Очите ѝ се разшириха от учудване, като видя ножа в ръцете му. После забеляза, че едната половина от брадата му я няма.

— Порязал си се — каза тя.

— Знам — отвърна Джон и притисна с пръст малката рана. — И това не е единственото място. Цялата дясна половина на лицето ми е накълцана. И всичко това — за да се харесам на дамата си.

Кети се ухили.

— Лъжец — рече тя и направи гримаса. — Вероятно си разбрал от собствен опит, че брадата почва да сърби. Освен това ти ми харесваше с брада. С нея изглеждаше ужасно жесток.

— Би трябвало да ми го кажеш по-рано — въздъхна той, а очите му блестяха весело. — Само като си помисля, че напразно съм се обезобразил!

— Съжалявам — отвърна тя.

— Ох, че си коравосърдечна — промълви той, надигна се и я целуна по устните, преди да се е осъзнала.

— Дай да довърша тази работа — предложи услугите си тя, — иначе можеш да прережеш гърлото си.

Джон се ухили и ѝ подаде ножа.

— Надявах се, че ще го направиш.

Кети го погледна със сбръчкано чело.

— Много си висок — оплака се тя. — Трябва да седнеш.

— Както нареди моята лейди — той седна с кръстосани крака върху пясъка. Кети коленичи пред него, поколеба се — не ѝ беше удобно. После мина зад него.

— Сложи главата си в скута ми — каза тя, като сметна, че така ще ѝ бъде по-лесно.

— Сецям се за една легенда — нали имаше такава? — за един инорог^[2]. Да, сега си я спомням: за да се хване инорог, е необходима девица. Животното полага глава в скута ѝ, за да получи награда, и в това положение може да се улови.

— Престани да говориш — сериозно го предупреди Кети. — И мирувай, ако не искаш и лявата ти буза да е нарязана като дясната. Не е толкова просто...

— Като че ли не го знам — измърмори Джон и замълча, докато тя надвесена обработваше лицето му с острието. Действаше съвсем внимателно, но въпреки това го одраска тук-там. Щом свърши, той въздъхна с облекчение.

— Можеш да ставаш вече — каза Кети, като изправи гръб.

— Тук обаче е много удобно — той се засмя, а ръката му се пхна под фустата ѝ и започна да гали прасеца. Тя го погледна в очите и това, което видя, я накара да потрепери. Кети стихна, не смееше да си поеме дъх, когато ръката му, така гореща, бавно мина нагоре и погали бедрата ѝ. После я докосна и там, където тя отдавна жадуваше...

— О, господи! — чу го как въздъхна, докато тя затваряше очи и си поемаше въздух. След това изведнъж дръпна ръката си и скочи на крака. Очите на Кети се отвориха невярващи: тя не го разбираше. Като че ли прекаляваше вече с благоприличието си!

— Джон — промълви тя, но веднага прехапа устни. Няма да проси!

Щом назова името му, той погледна към нея безизразно.

— Помогни ми да стана — рече тя и му подаде ръка.

През целия ден желанието и копнежът ѝ по него останаха като тъпа болка в тялото ѝ. Започна да разбира кое кара мъжете понякога да правят нещо прибързано. Жадуваше го толкова силно... Дори когато я остави сама, както правеше всеки следобед, тя не почувства облекчение. Сякаш цялото ѝ тяло гореше...

Когато той се завърна, сенките вече се удължаваха. Слънцето клонеше към залез. Само като си помисли, че ще прекара нощта до Джон, стисна зъби. Това беше невъзможно!

Напрегната и изнервена, тя му отправи няколко сърдити погледа. Той ѝ отвърщаше кратко, а това беше добре дошло за нея. Изгаряше от нетърпение да се скара с него. Както изглеждаше, и той не бе далеч от тази мисъл.

— Върви по дяволите! — извика му накрая, когато ѝ каза, да си вземе лошото настроение и да си ляга.

— С удоволствие! — скочи той. — Поне ще се отърва от отровния ти език!

— Щом толкова ти пречи, предлагам да си потърсиш друго място за спане!

— Уличница! — изсъска той, а ръцете му като че ли сами се вдигнаха, за да я сграбчат за раменете и да я разтърсят. Пръстите на Кети се изкривиха и се насочиха към очите му.

— О, не! Няма да направиш това! — сега гласът му звучеше гневно. Хвана ръцете ѝ, преди да е успяла да го издере.

— Пусни ме! — изкрещя тя ядосано. После, когато пръстите му още по-силно стиснаха ръцете ѝ, процеди: — Причиняваш ми болка!

— Искам да те заболи! — със стиснати зъби рече той. — Искам...

Думите му заглъхнаха, когато устните му покриха нейните и ги притиснаха силно и брутално. Кети усети, че желанието ѝ отново се възпламенява. Без да обръща внимание, че целувката бе замислена като наказание, тя се притисна към него, а кожата ѝ гореше там, където усещаше допира му. Джон, който не бе очаквал такава реакция, изстена и обгърна кръста ѝ. Притисна я силно към себе си. Кети го прегърна за врата и се надигна на пръсти, за да отвърне на целувката му. Той беше груб и това ѝ хареса. Трепереше в ръцете му, краката ѝ като че ли вече не я държаха. Дъхът му беше горещ и тя го усещаше в устата си, а езикът му сякаш я изтезаваше. Кети се вкопчи в него и безсрамно притисна тялото си към неговото. Ръцете му започнаха да шарят по нея, едната премина от гърба напред към гърдите ѝ.

— Не! — извика тя в знак на протест, когато той я отблъсна рязко от себе си. — Джон...!

Той остана така само за миг, дишайки тежко, вторачил поглед в нея, като че ли се опитваше да се овладее отново. Ръцете му бяха свити в юмруци.

— За бога, върви най-сетне да спиш! — процеди той, сякаш му беше трудно да изговаря думите. — Преди да съм обезумял напълно!

— Но аз искам... — започна Кети и всичката ѝ гордост сякаш бе унищожена от изгарящата страст. Не се беше доизказала, когато той се обърна и тръгна с тежка стъпка навън.

— Къде отиваш? — извика тя след него, като тропна с крак.

Отговор не последва.

Дълго след това Кети обикаля нервно около въглените от огъня. Детето вече спеше дълбоко и нямаше нищо, което да я разсее и да отклони вниманието ѝ от пламъците, изгарящи тялото ѝ. Той също я желаше, мислеше си тя гневно, а въпреки това я отблъсна от себе си! Какво му ставаше? Ако смяташе, че не е изминало достатъчно време след раждането на Виржиния, щеше да го убеди в обратното. Вече беше се оправила напълно. Беше зряла жена и имаше своите желания. Прекалената му загриженост за здравето ѝ нанасяше повече вреда. Тоя сляп, твърдоглав идиот! С най-голямо удоволствие би му извила врата!

Накрая, без да се замисля много, тя излезе и тръгна по пътеката, която Джон бе проправил през гората. Ще отиде до езерото, каза си тя, а след това ще се върне, за да си легне. Не ѝ мина мисълта, че езерото, където Джон ходеше на риболов, е твърде вероятно мястото, за което беше тръгнал преди около час.

В гората бе тъмно и се чуваха всякакви шумове. Кети се опитваше да не мисли откъде идват. Джон щеше да пощурее, ако знаеше, че е тръгнала сама през джунглата. Даже и през деня не ѝ позволяваше да ходи без него, а пък през нощта...

Тъкмо когато бе решила да се връща, видя сребристата луна, която се отразяваше в малкото езеро. С облекчение тръгна натам, но се спря в края на пътеката, все още в гората. Оттук можеше да гледа, без да бъде видяна.

Джон беше тук, както може би и тя тайничко се надяваше. Веднага го забеляза. Плуваше в езерото и само главата му се виждаше над водата. Докато го наблюдаваше, той подскочи високо, за да се потопи отново, и заплува под самата повърхност на водата. Луната осветяваше изопнатото му тяло, което извършваше поривисти движения. Сърцето на Кети заби чак в гърлото, когато тя установи, че плува гол.

---

[1] Плод на палмовидно дърво. — Б.пр. ↑

[2] Животно с един рог. — Б.пр. ↑

15.

Кети пристъпи напред и лунната светлина я огря. Джон, току-що изплувал, я съзря и страстта, с която се беше борил досега, се разгоря с нова сила. Луната превръщаше косите ѝ в сребрист ореол. Кожата ѝ сякаш излъчваше собствена светлина. Очите ѝ бяха огромни и непроницаеми.

Той отвори уста, за да ѝ извика, но като видя какво възнамеряваше да прави, думите замряха на езика му. Беше хванала края на фустата си и с едно движение я съблече през глава. Само за миг остана гола на фона на тъмната джунгла, а после влезе във водата.

Джон не откъсваше очи от нея, докато тя го доближаваше. Гърдите и бедрата ѝ блестяха. Сърцето му заудря като лудо. Устата му пресъхна. Господи, колко беше красива, как я желаше...!

Кети почувства, че водата покрива бедрата ѝ, после корема, а накрая, когато стигна при Джон, покри и гърдите ѝ. Това, което вършеше, беше безсрамно, тя го знаеше, но ѝ беше все едно. Щом не можеше по друг начин да го съблазни... Пък и, в края на краищата, колко пъти самият той я беше съблазнявал?

Джон продължаваше да я гледа, чуваше се тежкото му дишане. Тя се усмихна и протегна ръце към него. Очите му светеха оловно-сребристи, втренчени в нея. За момент се побоя, че може да я отпрати, но той я хвана за китките и я привлече.

— Това е лудост — промърмори, като целуна врата ѝ. Галеше я по гърба тъй, сякаш не можеше да се насити. Кети се засмя и отметна глава назад, за да вижда лицето му.

— Харесва ми да съм луда — прошепна тя. В следващия момент устните му се впиха в нейните.

Кети отвърщаше трескаво на целувката и още повече разпалваше страстта му. Стоеше на пръсти, обвила ръце около тила му. Усещаше как яките като стомана гърди притискаха бюста ѝ и започна да се трие о твърдите косми по тях. Джон се разтресе. Мускулестите му ръце и

крака трептяха от желание. Кети освободи устни от неговите и започна да го целува по врата и раменете.

— О, божичко, желая те — простена той.

— Тогава ме вземи — пошепна тя и пръстите ѝ продължиха пътя на устните. Когато достигнаха повърхността на водата, не спряха, а продължиха да го гаят по-надолу, докато желанието му забушува неудържимо. — Вземи ме — повтори тя шепнешком и погледите им се срещнаха.

— Другояче не мога — каза той с отчаяние, като че ли това беше смъртна присъда. След това я взе на ръце и я понесе към брега. Кети стискаше здраво врата му. Джон жадно я целуваше и на нея ѝ се струваше, че ще се удави в морето на страстта.

Положи я нежно на брега и легна до нея. Тя усещаше хладните меки листа под себе си, а шумнатите клони я обгръщаха като в пещера. После силното му тяло я покри и вече не съществуваше нищо друго, освен те двамата.

Ръцете му бяха върху гърдите ѝ, а пръстите му галеха набъбналите трептящи зърна. Гърбът ѝ се изви, когато устните му заеха мястото на пръстите. Горещите му целувки направо я подлудяваха. Като змия се извиваше под него, затворила очи. Дълбок стон се изтръгна от гърлото ѝ.

— Ако те заболи, ще ми кажеш, тогава ще опитам да спра — прошепна Джон. Ноктите ѝ се забиваха в гърба му. Почти не възприемаше какво ѝ казва. Само усети как окосменото му бедро разтвори краката ѝ, а после — как горещият му пулсиращ член започна да търси пътя си.

Когато най-сетне проникна в нея, Кети тихо извика. Той веднага спря, все още дълбоко във вътрешността ѝ.

— Какво има? Заболя ли те? — попита с пресипнал глас, подпря се на лакът и се вгледа в бялото ѝ лице.

— Не! Не! Боже мой, не спирай! Моля те, не спирай! — тя дръпна ръцете му, а очите ѝ се разтвориха, но не го виждаха.

— Моля... — не беше в състояние да осъзнае какво говори. Страстта го беше обзела напълно.

Очите на Джон потъмняха, отново я зацелува така, че цялото ѝ тяло започна да се тресе. Тогава започна да се движи в нея, отначало бавно, но тъй като тя се извиваше и стенеше, всички добри намерения

отлетяха. Действаше му влудяващо и той не можеше повече да се контролира.

— Обичам те — изрече със стон малко преди да достигне кулминацията. Думите извираха от него, без да може да ги спре. — Обичам те, обичам те!

— Скъпи — прошепна Кети, а в следващия миг самата бе разтърсена от оргазъма.

Джон остана да лежи още дълго върху нея, а дишането му постепенно възвърна нормалния си ритъм. Вътрешно той се проклинаше. Съжаляваше за последното признание. По дяволите, трябваше да се овладее. От собствената му уста беше чула какви чувства има към нея! Можеше да му се присмива, да го подиграва и да го измъчва както си иска. Не беше заслужил друго.

— Скъпи, обичам те, но би ли могъл да се изместиш малко настрани? Ще ме смажеш — Джон послушно се обърна. Чувстваше се уморен, доволен, но изпитваше и подозрения.

Кети се подпря на лакът и се загледа в него.

— Причиних ли ти болка? — запита намусен: беше загрижен и искаше да отклони разговора, който със сигурност щеше да последва.

Кети поклати глава.

— Ммм, не — измърка тя. Започна да гали с ръка гърдите му. — Ти ме обичаш, наистина ли?

Джон се сви, като че ли някой го беше ударил. Погледна я подозрително. Търсеше отговор, с който да излезе от ситуацията, но нищо не му хрумваше.

— Да — отговори най-сетне почти с яд.

Кети се усмихна широко. Той сви мускулите на стомаха си и изскърца със зъби. Тя намираще унижението му за забавно, така ли? Много смешно! Ха, ха!

— Време е да си го признаеш, глупчо — докато той размисляше върху забележката, тя се наведе и го целуна. Джон отвърна на целувката, не можеше да направи друго. Усети, че желанието отново се събужда в него, и се ядоса. Е, хубаво тогава, помисли си. Щом като вече си се проявил като глупак, поне можеш да извлечеш полза от това!

Този път я облада без никаква милост, почти брутално. Яд го беше както на него самия, така и на нея. Показваше го с всяко свое движение. По подобен начин действаше и Кети. Той предизвикваше у

нея някаква първичност и те се съвкупяваха като двойка диви тигри. Когато стигнаха до кулминацията, чувстваха се изтощени до смърт.

Почти на момента и двамата заспаха дълбоко. Когато Джон се събуди, все още беше тъмно. Хладен ветреца появяваше от дясната му страна и го караше да зъзне. Отляво, където Кети се беше гушнала до него, беше топличко. Беше гола като него. Мислено той я сравни с уморено дете.

— Кети — разтърси я внимателно, защото трябваше да се връщат. Бяха оставили Виржиния твърде дълго сама. Кети се размърда леко, но пак се сви на кълбо и продължи да спи. Джон се надигна, намери панталоните си и ги обу. После взе фустата, покри я с нея и я вдигна на ръце. Тя поотвори очите си и измърмори нещо несвързано.

— Спи, спи — пошепна той и тръгна по пътеката през гората.

На сутринта Кети се събуди от плача на Виржиния. Все още замаяна от съня, олюлявайки се, отиде до нея, отви я и почти автоматично я сложи на гърдата си. Детето започна да суче доволно и едва тогава мозъкът на Кети бавно започна да работи. Тя си спомни изминалата нощи се изчерви. Държанието ѝ беше абсолютно неприлично, но, изглежда, не беше отблъснала Джон.

А той я обичаше! Думите му като че ли танцуваха в главата ѝ. Обичаше я, беше ѝ го признал, и то неведнъж, а два пъти! Прииска ѝ се да запее. Сякаш за миг всичко се оправи.

Кети смръщи чело. Къде беше Джон? Може би на брега или пък е отишъл за риба в залива... Тя с нетърпение изчака Виржиния да се насуче и отново я сложи в постелята. Щом напълнеше стомахчето си, малката се изморяваше и заспиваше. Кети бързо навлече фустата си и се измъкна до входа на убежището. Наоколо нямаше никой.

Излезе и се огледа, но брегът изглеждаше действително пуст. Намръщи се. Не ѝ се чакаше, искаше веднага да види Джон и да му каже, че го обича. Той би трябвало да знае, но последната нощ съвсем бе забравила отново да му признае.

Денят минаваше, ставаше все по-горещо, а Джон не се появяваше. Кети започна да се тревожи, макар да знаеше, че това е смешно. Късно следобед взе Виржиния и тръгна към езерото. Това беше единственото място, където предполагаше, че ще го намери.

Но и там го нямаше. Тръгна обратно. Вече не се страхуваше от джунглата. Колкото повече приближаваше вечерта, толкова повече

растеше и гневът ѝ. За Джон щеше да е по-добре да лежи някъде мъртъв или тежко ранен. Защото, ако се върнеше сега при нея, щеше да го убие, толкова се бе разлютила.

Голяма част от деня Джон прекара горе на скалите, наблюдавайки Кети и Виржиния. Нямаше да може да понесе триумфа в очите ѝ, докато не се бе овладял напълно. Беше го победила. Въпреки курвенската ѝ история с Херълд /не можеше да даде друго определение/ той беше луд по нея като някакъв хлапак. Ако притежаваше поне грам разум, би трябвало да я напусне веднага щом се завърнеха в цивилизования свят и да си потърси друга жена за в леглото. Какво друго представляваха жените, освен едно съчетание от дълги коси, копринена мека кожа и топла, влажна вдлъбнатина, която да задоволява мъжа?

Като наблюдаваше отгоре Кети, той виждаше как се засилва гневът ѝ, сякаш беше до нея. След като го беше докарала дотам да признае любовта си, тя вероятно смяташе, че ще играе по свирката ѝ. Преди може би щеше да го направи, но сега вече не. Обичаше я, трябваше да си го признае, но никога повече не искаше да е такъв глупак, какъвто беше някога.

Когато слънцето залезе, Джон вече беше наясно със себе си. Нямаше да се остави да го води за носа тая малка вещица и щеше да ѝ го докаже. Мина по брега едва когато беше станало съвсем тъмно. Кети кърмеше Виржиния. Ако съдеше по погледа ѝ, очакваше го лавина от ругатни. Майката и детето представляваха чудесна омагьосваща гледка, само дето сърдитият поглед, който от време на време му хвърляше, разваляше малко идиличната картина.

Накрая Виржиния се засити и заспа. Кети я положи внимателно в постелята, изчака, за да се убеди, че наистина спи дълбоко, и чак тогава се обърна към него.

— Къде беше? — изсъска тя.

— Не знаех, че трябва да ти давам отчет за всяко мое движение — отвърна той и затвори очи, като че ли разговорът бе приключил. За миг тя остана безмълвна. Джон едва се сдържаше да не се ухили.

— Тревожех се за теб — рече тя накрая.

— Излишно беше — гласът му беше съвсем равнодушен. Само заради спящото дете Кети не хвърли най-близкия предмет по главата му.

Обърна му гръб. За съжаление беше тясно и трябваше да коленичи, за да се придвижи по-нататък.

Джон я остави известно време да се цупи, а после, като сметна, че гневът ѝ достигна кулминационната си точка, рече:

— Ела в леглото!

— Не!

— Миналата нощ не беше толкова опърничава — подкачи я той.

— Само това можех да очаквам от боклук като теб!

— Да не искаш да оспориш?

Тъй като не можеше да оспорва, тя само изскърца със зъби. Тоя арогантен мръсник! Щеше да му даде да се разбере!

— Не, не искам — отговори тя, — но миналата нощ аз исках мъж. Някакъв мъж. Ти беше единственият в наличност и трябваше да се задоволя с теб.

Той се изсмя. Тая малка уличница правеше всичко възможно, за да го предизвика.

— Лъжеш — тихо рече той.

— А ти какво правиш? — обвини го тя веднага. — През нощта ми каза, че ме обичаш.

За миг думите увиснаха между тях. Беше улучила болното му място.

— Да, вярно е — провлечено каза той накрая. — Но, виждаш ли, така, както ти имаше нужда от мъж, аз имах нужда от жена. Вероятно бих го казал на всяка друга.

При тази обида дъхът ѝ замря. Без да се замисля, тя тръгна към него с намерението да му залепи един шамар, но не успя. Той хвана ръцете ѝ и ги дръпна така, че тя падна в прегръдките му.

Кети удряше силно гърдите му. Джон улови с едната си ръка нейните две, а с другата обгърна здраво кръста ѝ. Тя лежеше с цялата си дължина върху него, а мургавото му развеселено лице се намираше само на няколко сантиметра от нейното.

— Брутален тип! — каза тя и го изгледа сърдито.

— Уличница — със същия тон отвърна той. Тя успя да види как устата му се разтяга в усмивка.

— Остави ме!

— В никакъв случай — отвърна той с дрезгав глас. Преди още Кети да разбере какво става, той я целуна.

При горещото докосване се изпари всичкият ѝ гняв. Макар че се мразеше заради слабостта, не можеше да устои да не отвърне на целувката му. Щом той пусна ръцете ѝ, тя ги обвини около тъмнокосата му глава.

Отново беше изчезнал, когато Кети се пробуди. Толкова се ядоса, че можеше да ревне с глас. Това проклето арогантно копеле! През изминалата нощ беше задоволил желанията си, без да ѝ каже нито една нежна дума. Тя трябваше да го срита, да го одере или да го ухапе, а какво беше направила? Беше се разтопила в ръцете на тоя мръсник!

Беше рано следобед, когато Кети си играеше с Виржиния на брега и съзря бяло петно на хоризонта. Изправи се, за да види по-добре. Може би това беше платно на кораб? Втренчи поглед към морето, но този път не успя да види нищо.

Изведнъж една сянка падна върху водата. Беше човешка, мъжка сянка. Поне веднъж Джон беше тук, когато имаше нужда от него... Кети се обърна развълнувана, но зяпна от уплаха. Пред нея стоеше не един, а двама мъже и нито един от тях не беше Джон!

Преглъщайки, Кети отстъпи крачка назад и притисна Виржиния здраво към себе си. Мъжът, който беше съвсем близо до нея — висок; мощен тип, облечен в панталони и жилетка, с червена кърпа около главата — ѝ се ухили и в устата му блесна златен зъб.

— Я виж ти! Здравейте, хубава госпожице! — весело каза той и очите му зашариха по тялото ѝ, като че ли я разсъбличаха. — Как така, сам-самичка ли сте тук?

Кети поклати отрицателно глава и отстъпи още една крачка назад. Кой бяха тези мъже и откъде идваха те, за бога? А къде ли пък беше Джон по това време?

— Не се страхувайте, малка госпожице. Не искаме да ви причиним нищо лошо — каза мъжът лукаво и пристъпи към нея. — Имате си такова сладко малко бебе.

Другият мъж се засмя. Кети облиза с език пресъхналите си устни. Тя се боеше. Не само за себе си, но и за Виржиния. Тия двамата имаха вид на долнопробни типове. Тя обмисляше дали да извика. Джон веднага щеше да дотича, но по този начин вероятно щеше да предизвика мъжете да действат. Когато другият мъж мина зад нея, тя разбра какво трябва да прави. Виржиния беше в ръцете ѝ, с нея не можеше да се хвърли в морето и да заплува. Единственият път, по

който можеше да избяга, ѝ беше преграден. Беше в капан. Отвори уста и извика така силно, като че ли искаше да събуди и умрелите. Виржиния се изплаши и започна да плаче.

Джон се намираше доста далече, когато дочу вика на Кети. Беше отишъл на другия край на острова, за да избяга от проблемите с нея. Там откри малък пиратски кораб, хвърлил котва в един залив. Скри се и успя да огледа добре всичко. Защо бяха спрели тук, той не знаеше, пък и му беше безразлично. Трябваше да се върне при Кети и да ги скрие двете с бебето, докато замине корабът. Можеше да си представи ясно какво биха направили тези мъже с Кети.

Беше изминал почти половината път, когато викът ѝ го накара да замръзне на място. Това беше пронизителен, изпълнен със страх вик, който смрази кръвта му. Джон си представи всички ужасни възможности. Като стигна горе до скалите, видя, че двама мъже от пиратския кораб дърпаха Кети по брега. Тя се съпротивляваше съвсем слабо. Джон се учуди, но когато единият мъж се отмести, разбра причината. В ръцете си той държеше Виржиния.

Ярост обзе Джон. Тия се осмеляваха да посягат на Кети... Ще ги убие! Бързо и тихо като пантера изтича по пътеката между скалите. Двамата мъже не го забелязаха. Кети също не го виждаше.

Единият беше изтръгнал бебето от ръцете ѝ. Виржиния пищеше и Джон усети, че кръвта му завира. В същия момент мъжът просто захвърли детето настрани. То остана да лежи на пясъка, където бе паднало, и не помръдна повече.

Кети се превърна в див звяр. Ритаеше, дереше, хапеше и отчаяно се опитваше да стигне до Виржиния. Мъжете съвсем очевидно имаха проблем с нея. Но все пак успяха да я хванат здраво, като ѝ подхвърляха неприятни забележки. Повалиха я на земята. Кети ухапа крака на единия от насилниците. Мъжът изпищя и заподскача на здравия си крак, като притискаше с ръка раната. Другият вдигна юмрук и с такава сила го стовари в лицето ѝ, че тялото ѝ полетя назад. С това подписа смъртната си присъда. Джон мина по брега и се доближи изотзад към мъжа, който беше коленичил над Кети и като я натискаше здраво към земята, се опитваше да вдигне фустата ѝ. Кети се съпротивляваше с всички сили, обръщаше се и го ритаеше. Другият седеше недалеч от тях и оглеждаше раната на пресеца си.

Бяха двама срещу един, при това бяха въоръжени със саби и с ножове. Не беше сега моментът да се борят честно. Тихо като сянка Джон се появи зад мъжа, който се беше навел над Кети, и го хвана за мазната червеникава коса. Онзи извъртя глава и изненадата му бе заменена от страх. Опита се да скочи и със сипкав глас извика другаря си. Джон се засмя, в очите му гореше желанието за убийство. С едно-единствено движение преряза гърлото му.

— Джон, внимавай! — изкрещя Кети, когато кръвта опръска цялото ѝ тяло. Той видя, че погледът ѝ сочи зад него, и се обърна. Другият мъж идваше като бик, вдигнал сабята високо над главата си.

— Бягай! — извика Джон на Кети, докато изчакваше наведен нападателя. Когато сабята профуча надолу, той избегна удара и се обърна, за да посрещне следващото нападение. Тогава видя с облекчение, че Кети го беше послушала и пълзеше към Виржиния.

Насочи цялото си внимание към противника. Знаеше, че трябва да се опита да остане извън обсега на сабята, докато му се удаде удобен случай да се доближи до нападателя, за да го прободее с ножа си. Изчака до последния момент и когато сабята отново се насочи към него, бързо скочи встрани. Острието изсъска край него.

Джон отново зае позиция за нападение, хванал ножа в протегнатата си ръка. Пиратът го заобиколи, като търсеше удобна позиция.

— Ще те убия, приятелче — изгруктя той, без да откъсва погледа си от Джон. — А после ще взема жена ти с мен!

Джон се усмихна, но очите му сякаш бяха от стомана.

— Няма да можеш — бавно отвърна той, а когато в следващия миг противникът му връхлетя, удари с ножа и същевременно се извъртя настрани.

Кети следеше борбата с разтуптяно сърце. Пиратът беше едър колкото Джон и имаше предимството на оръжието си. Дъхът ѝ замираще всеки път, когато лъскавата сабя профучаваше край лицето на Джон. Не беше го виждала да се бори толкова ожесточено, изпълнен с жажда за мъст. Сивите му очи бяха студени като смъртта, изразът на лицето му беше решителен. Зловеща усмивка играеше по устните му. Изглеждаше, като че ли тази борба му доставяше удоволствие.

Мъжете кръжаха един срещу друг и се дебнеха като две големи кръвожадни псета. Пиратът пак се нахвърли и Кети видя как ножът на

Джон разреза ръката му под лакътя.

Другият отново връхлетя с високо вдигната сабя. Кети затаи дъх, сигурна, че в следващия миг сабята може да отсече главата на любимия ѝ. Защо не скача настрани? Точно когато пиратът налетя, Джон изведнъж се наведе и светкавично хвърли шепа пясък в очите му.

Разбойникът изрева и започна да търка очите си. Джон се възползва, скочи напред и насочи ножа към корема му. Но онзи явно беше опитен боец. Въпреки че не виждаше нищо, успя да се измъкне невредим, дори успя да ритне силно Джон в коляното. Кети ужасена видя, че той падна на земята.

Преди да успее да се надигне, пиратът използва предимството си. Все още премигвайки, замахна със сабята и острието мина само на сантиметър от Джон. Онзи продължаваше да замахва, а Джон, който пълзеше назад, едва успяваше да избегне ударите. В момента ножът му вършеше толкова работа, колкото клечка за зъби.

— Джон! — Кети го викаше отляво. Осмели се набързо да я погледне и видя, че е взела сабята на мъртвия пират. Хвърли му я и той я хвана точно в момента, когато другият заби острието в рамото му. Болка проряза тялото му, но трябваше да я преодолее, ако искаше да оживее. Докато кръвта течеше от раната и докато пиратът си поемаше дъх, за да връхлети пак, Джон скочи и заби сабята в корема му така, че върхът ѝ се показва отзад през гърба.

Дръпна силно и я извади. Разбойникът притисна раната с двете си ръце и се олюля назад. Очите, отправени към Джон, се изцъклиха. Коленете му се огънаха, той се свлече на земята и падна по гръб, като изхърка зловещо. Беше мъртъв.

Дишайки тежко, Джон сложи ръка върху нараненото си рамо и падна на колене. Кети изтича към него, лицето ѝ бе побеляло като платно. По фустата ѝ имаше кръв.

— О, господи, тежко ли си ранен? — изхълца тя и коленичи до него.

— Ще го преживея — рече той със стиснати зъби, а болката го изгаряше като огън. Кръвта му се стичаше през пръстите на ръката, която притискаше раната.

— Нека да видя — каза тя и внимателно отмести ръката му настрани. Сабята беше разсякла рамото по цялата му дължина. Кръвта бликаше от раната, дълбока около сантиметър, и течеше по гърдите и

гърба му. Кети бързо хвана фустата си и откъсна една ивица. Коленете ѝ се оголиха.

— Ако върви така, и двамата скоро ще сме голи! — поразвесели се Джон. Кети го погледна безизразно и силно притисна плата към раната.

— Ауу! — изохка той и трепна. После обърна главата си и я погледна изпитателно. — Направиха ли ти нещо?

Кети поклати глава отрицателно.

— Тази кръв не е от мен — обясни тя. — Когато преряза гърлото на оня мъж... — тя замлъкна и потрепери. Като видя, че лицето ѝ пребледнява още повече, Джон побърза да отклони мислите ѝ.

— Как е Виржиния?

Кети смръщи чело и загрижено погледна към мястото, където беше оставила детето.

— Мисля, че не е пострадала много — бавно рече тя и започна да дъвче долната си устна. — Диша нормално. Дано няма нищо счупено. Но не се пробужда. Смятам, че е ударила силно главата си, когато онзи тип я хвърли на земята.

— Превържи рамото ми и върви да я вземеш — каза Джон и направи гримаса. — Трябва да изчезнем оттук, преди да са изпратили някой да търси тия двамата.

— Кой да изпрати някого? — попита Кети смутено. Джон ѝ разказа за кораба, който беше открил.

— Значи това ще е бил платноходът, който съм видяла — рече тя като че ли на себе си.

— Ти си видяла платноход? Кога?

Кети му разказа за бялото платно, което бе видяла на хоризонта малко преди двамата мъже да я нападнат. Същевременно ѝ стана ясно, че не може да става дума за един и същи кораб.

— Корабът, който е хвърлил котва от другата страна на острова, вероятно стои там цяла нощ — с тези думи Джон потвърди предположението ѝ. — Това означава, че недалеч в морето има и друг кораб. Трябва да се опитаме да стигнем до него. Щом пиратите открият двамата убити, ще започнат да претърсват острова.

Кети довърши превръзката му и се запъти към детето. Джон се надигна бавно, после тръгна с несигурна крачка към убежището.

Виржиния започна да хленчи, когато майка ѝ я взе на ръце. Кети си отдъхна.

— Бедничкото ми детенце — тя нежно я утеши и я притисна към гърдите си. Над дясното оченце се бе образувало синьо петно. Силен шум я накара да се обърне. Напрежението ѝ премина, когато разбра, че идва от лодката, която Джон дърпаше по брега. Кети го последва. Качи се в лодката и Джон започна да я тласка навътре.

16.

„Виктория“ принадлежеше към кралската флота на Нейно величество. Патрулираше край африканското крайбрежие, след като британски търговци се бяха оплакали от нападения на пирати. Досега обаче хората на капитан Майлс Дейвис не бяха открили нищо и той вече беше дал нареждания за курс обратно към Англия, когато един от матросите откри малката лодка. Кети и Джон премълчаха за пиратския кораб, който бяха видели, защото искаха най-сетне да се махнат оттук, без да участват в каквито и да било сражения.

Очевидно нито капитан Дейвис, нито някой от неговия екипаж беше чувал за бунта на „Кристобел“. Джон се представи за пътуващ по море търговец, доставил един кораб меласа в Сейнт Винсент. Обясни, че бяха претърпели коработрушение на връщане и че единствените, останали живи, са той, детето и жена му. Историята беше приета и двамата можеха да се радват на относително безгрижен живот на борда. Настаниха ги в каютата на първия флотски сержант. Беше малка и спартански обзаведена, но Кети беше доволна и благодари на мистър Коригън, който им я беше преотстъпил. Дадоха им чаршафи за повиване на Виржиния, а Джон получи униформата на един от мъжете, който беше почти толкова висок. На борда обаче нямаше дамски дрехи, тъй че Кети трябваше да се задоволи с празничния костюм на корабния юнга. Панталоните от тъмносин плат ѝ бяха доста широки, а ризата беше от обикновен бял ленен плат, без каквито и да било дантели, и гърдите на Кети се очертаваха ясно под нея. Когато я видя за първи път в тази риза, Джон се облещи и ѝ забрани да се появява пред екипажа. Тя се понацупи, за да го ядоса, но в действителност не гореше от желание да се показва сред толкова мъже. Накрая получи широкото наметало на капитана и в този вид Джон се съгласи да я взема със себе си на палубата.

Моряците бяха въодушевени, че на борда има такава красива жена. За тях това беше цяло щастие. Когато и да се появяше на палубата, тя ставаше център на внимание и всички се надпреварваха да

проявяват галантността си. Възхитените им погледи непрестанно я съпътстваха. Виржиния също привлече вниманието им. Когато двете излизаха от каютата, Джон винаги беше в близост до тях. Присъствието му караше повечето моряци да си гледат съвестно работата. Веднъж Кети чу един да казва, че когато мъжът ѝ погледне някого със сивите си очи, той усеща полъха на смъртта. Със смях го разказа на Джон, но той не се усмихна ни най-малко.

Беше вежлив, когато останеха сами, макар да не проявяваше излишна разговорливост или нежност. Кети вече се питаше дали не си е въобразила признанието му, че я обича. А може би бе изпуснал тези думи под въздействието на опустошителния пожар на страстта? Искаше да го попита, но някак все не намираше удобна възможност. Реши да изчака, докато стигнат в Англия.

Единственото място, където Джон не беше сдържан, беше тесният нар, който се превърна в арена на горещи страсти. Джон беше изключително пламенен, такъв, какъвто Кети го искаше. Когато спеше с нея, всичките ѝ мисли отлитаха надалеч. Тя се губеше във вълните на собствената си страст и изживяваше чувства, които я издигаха в небесата. А когато заспиваха, той здраво я притискаше в прегръдките си. Но, колкото и да се напругаше, тя не го чу да произнесе любовни признания.

„Виктория“ все повече наближаваше Англия и Кети започна да мисли за неща, които дълго време не я бяха занимавали. Най-напред в съзнанието ѝ изникваше Крей. Тя копнееше да го види, да го вземе в прегръдките си и да му каже, че го обича. От женитбата ѝ с Херълд бяха изминали осем месеца, беше позабравила и онова проклето сватбено пътешествие. Щеше ли Крей да разбере, че го е напуснала, защото е била заставена, а не защото е искала? Щеше ли изобщо да си я спомни? А какво щеше да си помисли за Виржиния? После в съзнанието ѝ изплува образът на баща ѝ. Как ли ще е той? Не искаше да мисли, че вече можеше и да не е сред живите. Би трябвало да е оздравял. Та нали за него се грижеше незаменимият Мейсън.

Херълд с месестото си лице все по-често се явяваше пред очите ѝ. Беше като лош дух от сънищата ѝ. Тя не споменаваеше името му пред Джон, но въпреки това си даваше сметка за проблема, чието разрешаване предстоеше. Докато бракът ѝ с Херълд беше в сила, между нея и Джон щеше да има непреодолима преграда. Повече от

всичко искаше да е съпруга именно на Джон и да живее щастливо с него и с двете си деца в Уудхем. Но Херълд беше като скала, която стоеше на пътя им.

Не би трябвало да е толкова трудно да анулира брака си, мислеше си Кети, изпълнена с оптимизъм. Проблемът беше, че за да го стори, трябваше да отиде в Англия, това ѝ беше пределно ясно. От друга страна, искаше да види възможно по-скоро, че Джон е в безопасност в Америка. Докато съществуваше опасността да го заловят и да го хвърлят отново в затвора, не можеше да бъде спокойна. Може би най-доброто решение беше той да отпътува направо за Уудхем, а тя и децата да го последват, когато всичко се уреди. Но никак не ѝ харесваше да се разделят отново. Трябваше да говори с Джон, но не можеше да се осмели да подхване темата. Смяташе, че рождената дата на Виржиния го е убедила в бащинството му, но въпреки това бракът ѝ с Херълд все още беше факт. Тя се боеше да подхване тази болезнена тема, затова реши, че разговорът можеше да се отложи за някой по-подходящ момент — когато пристигнеха в Англия...

Докато се опитваше да мисли за по-приятни неща, с изненада установи, че е забравила за собствения си рожден ден. На двадесет и първи февруари беше навършила двадесет години. А и Джон беше остарял с цяла една година след напускането на Уудхем. През ноември, когато пътуваше като затворник на „Кристобел“, той беше навършил тридесет и седем години.

Тридесет и седем! Ако ти самият си на двадесет, може и да ти се струват много. След двадесет години той вече щеше да е възрастен мъж. Но какъв мъж! Тя можеше да си го представи — с побелели коси и с все още силно тяло. Сивите му очи нямаше да се променят. Щеше да изглежда добре, а тя щеше да продължава да го обича, беше сигурна в това.

Докато го наблюдаваше, не забеляза, че той също я гледа.

— Имам чувството, че съм някакъв бик, който се продава на търг — измърмори Джон и я погледна право в очите. Кети потрепери. Беше все още ранна утрин и не очакваше, че можеше да се е събудил. Изчерви се, като осъзна, че беше разглеждала толкова дълго голото му тяло и му бе дала възможност да я разкрие.

— Аз... аз само те погледнах — заекна тя. Очите му напомняха буреносни облаци. Той легна по гръб, хвана я за ръката и я привлече

към себе си.

— Можеш да ме гледаш колкото си искаш — проточено изрече той. — Само че би трябвало да признаеш същото право и на мен.

Тя се притисна към него, а той нежно погали гърдите ѝ, които веднага набъбнаха от нежните ласки. Кети отвори устни и почувства, че я залива топлина от кръста надолу, а после и по цялото тяло. Не се възпротиви, когато започна да разкопчава твърде голямата ѝ нощница, която също бе получила от един от мъжете на борда. В следващия миг легеше гола до него, а устните му предизвикваха приятни усещания по гърба ѝ. Най-сетне проникна в нея и тя започна да стене...

Когато свършиха, той продължи да лежи върху тръпнещото ѝ тяло. Кети усещаше как потта му се стича по кожата ѝ. Бавно, съвсем бавно, тя отново се завърна в действителността и го чу да шепне:

— Боже мой, ти ме влудяваш!

Кети се усмихна, но все още държеше очите си затворени. Беше чудесно да слуша такива думи от него. Може би сега беше подходящият момент да го накара да ѝ каже нещо повече...

— Кажи ми, че ме обичаш — прошепна тя и го погледна умолително.

За своя изненада усети как всичките му мускули се напрегнаха. Той се надигна и седна с гръб към нея.

— Джон! — запротестира тя засегната, после седна и покри тялото си с чаршафа.

— Толкова ли голямо удоволствие ще ти донесе, ако го призная? — запита той и хвърли поглед през рамо. — Е, добре, обичам те: обичам твоето меко, извиващо се тяло, харесвам начина, по който се свива и отпуска при моите докосвания; обичам твоя трепет, тихите, влудяващи стонове, излизащи от гърлото ти, когато те любя. Но всеки път се питам с колко други мъже си го правила по същия начин.

Гласът му беше жесток, а думите — сякаш нарочно избрани, за да я наранят. Кети, шокирана, ококори очи. Взираше се в него, без да може да го разбере.

— За какво ми говориш? — запита тя накрая. — Ти си единственият мъж, с когото аз... който...

— Боже мой, не можеш ли поне веднъж да бъдеш честна? — гласът му беше остър. — Аз знам за Херълд и съм се примирил с това. Може би наистина си го направила от любов към мен, както постоянно

твърдиш. Но не мога да понасям как се усмихваш на мъжете. Ти флиртуваш с всеки похотлив пръч на кораба и на мен ми омръзна постоянно да те пазя. От дълго време съм се примирил с факта, че жените са толкова верни, колкото и котките, но те предупреждавам, че ми писна от игричките ти. Ако те хвана с друг мъж в леглото, ще го убия, а тебе ще накарам да съжаляваш, че си се родила!

— Как се осмеляваш да ми говориш по този начин? — гневно му отвърна тя, когато най-после отново си възвърна способността да говори. — Какво си въобразяваш? Та ти не си мой съпруг, да не би да си го забравил! Няма да ти позволя да се отнасяш повече така с мен! Ти си болен, Джонатан Хейл, и аз те съжалявам! Ти ревнуваш дори когато някой мъж ме попита колко е часът. Това не може да бъде нищо друго, освен болестно състояние!

— Така ли? Болестно състояние? — развика се той и се обърна, за да я види добре. — А преди малко мнението ти за мен не беше ли малко по-различно?

— Ти си само един самомнителен нерез! — изфуча тя. — Мога да се държа по същия начин с всеки от моите обожатели!

Тази забележка бе изречена съвсем несъзнателно и Кети съжали за нея още преди да я беше довършила, но беше твърде късно.

— Значи все пак най-сетне си признаваш? Лъжите ти винаги излизат наяве, така се оказва, нали? Та колко мъже си имала, Кети? Освен мен и Херълд? Кажи ми дали и в Уудхем не си ми поставяла рога при всеки удобен случай!

— Ах, ти, мръсно копеле! — изсъска Кети, а ръцете ѝ се свиха в юмруци. Джон усещаше, че го обзема силна омраза. Чувствата му към нея превръщаха живота му в ад.

— Махай се от очите ми! — с треперещ глас извика Кети. — Нямам какво повече да ти кажа: можеш да си мислиш каквото искаш. Слава богу, че не съм омъжена за теб! Не бих могла да си представя нищо по-лошо от това да прекарам остатъка от живота си, обвързана с такъв ревнивец.

Студените очи на Джон се присвиха. Той стана и стегна ръцете си в юмруци, сякаш му беше нужно голямо усилие, за да не ѝ извие врата.

— Ах, не би ли могла? Тогава нека ти кажа, че също не бих искал да живея с уличница, която е готова да легне с всеки, изпречил се на

пътя ѝ. Казвам това от опит!

Кети усещаше, че бузите ѝ горят. От ярост беше излязла от кожата си и почти не можеше да говори.

— Явно говориш едно, а вършиш съвсем друго! — като изстрелваше тези думи, очите ѝ заблестяха убийствено. — Ти си показателен пример за изневяра! Или вече си забравил Сарита?

В тона ѝ се долавяше не само гняв, но и триумф. Джон я погледна за миг, без да говори. След това се ухили.

— Ах, да, Сарита — измърмори, сякаш на себе си. — Тя наистина беше хубава, любвеобилна...

— Марш навън! — кресна му Кети. В този момент щеше да ѝ достави удоволствие да го промуши с нож.

Той се изправи и продължи да я гледа ухилен.

— Как се чувстваш, когато изпитваш ревност, скъпа? — подразни я с тих глас.

— Вън! — очите ѝ шареха из стаята, търсейки някакъв предмет, който можеше да запрати по главата му, за да му причини болка. Джон разбра погледа ѝ съвсем точно.

— Не те съветвам да правиш това — изръмжа той и отново се ухили подло. — Ще ми достави голяма радост, ако ме накараш да се съпротивлявам. С удоволствие бих ти извил врата.

— Свиня! — тя грабна най-близкия предмет, в случая това беше възглавницата, и я хвърли с все сила по него. Той я избегна, засмя се и напусна каютата със самото си в ръка.

— Мразя те! — кресна Кети след него и започна да съчинява всевъзможни планове за евентуалното му убийство. През ума ѝ мина дори мисълта да си намери любовник, за да даде урок на Джонатан Хейл. Представи си гнева му в случай, че започне нещо с младия капитан на „Виктория“. Сигурно щеше да го убие. А капитан Дейвис в никакъв случай не заслужаваше такава участ.

През следващите няколко дни двамата бяха във враждебни отношения. Когато се намираха в компанията на някои от членовете на екипажа разговаряха помежду си само ако това беше неизбежно. Но когато останеха сами, цареше ледена тишина. Нощем си обръщаха гръб и сякаш изобщо не съществуваха един за друг.

Беше хладна, мъглива юлска утрин, когато най-сетне пред тях се показа Плимут. „Виктория“ само трябваше да прекоси Ла Манша и

щяха да бъдат в Лондон. Кети стоеше на палубата с Виржиния на ръце. Пътешествието свършваше, а тя и Джон още не бяха изяснили отношенията си. Би го изхвърлила с удоволствие от живота си — и то завинаги — веднага щом хвърлеха котва. Може би наистина щеше да го направи, ако не ставаше въпрос за Крей и Виржиния. Само заради тях щеше да му даде още един, последен шанс. Ако дойдеше при нея с извинение и се закълнеше, че всичките ужасни приказки са били предизвикани от гнева му, ако ѝ кажеше, че я обича, може би щеше да му прости...

Джон стоеше на перилата, далеч от нея, и я наблюдаваше. Изглеждаше прекрасна така, както стоеше там с Виржиния в ръце. Бризът развяваше златистите ѝ коси.

Би трябвало да разговаря с нея още днес. Както беше решил, щеше да я задържи въпреки нейната невярност. Направи грешка, като допусна да се скарат. Каквато и да беше, даваше си сметка, че я желае. Дори само присъствието ѝ до него представляваше същински ад, тъй като беше решил да не я докосва.

Когато поиска от него да признае любовта си, тя улучи болното му място. Той наистина я обичаше и в това беше целият проблем. Проклинаше се заради слабостта си, но не можеше да направи нищо. Ще я задържи в дома си, но този път той щеше да бъде господарят. Тя би трябвало да върши това, което ѝ се казва, а той ще ѝ изясни, че само ако погледне друг мъж, ще я пребие. С жените, както и с кучетата, трябваше да се отнасяш строго. Досега беше прекалено мек към нея.

Джон прекара останалата част от деня на палубата и помагаше във всякакви дейности. Като опитен моряк знаеше какво беше необходимо и през цялото пътуване се включваше в работата на борда. Моряците го уважаваха не само заради способностите му, а и заради красивата му жена. Завиждаха му. Джон се намръщи. Ако знаеха...

След като Кети беше решила да му даде още една възможност да се помирят, реши да му се хареса. Срамежливо попита мистър Коригън дали щеше да е възможно да се изкъпе. Не мина много време и две яки момчета почукаха на вратата ѝ. Едното носеше порцеланова вана, а другото — две кофи гореща вода.

Кети се потопи и се наслади на удоволствието. Отпусна се за известно време, а след това започна да се сапунисва. Като чу, че

Виржиния плаче, уви кърпа около главата си, излезе от ваната и взе детето. Заедно с него се върна отново във водата и започна да си играе.

По-късно, когато бебето отново заспа, Кети излезе на палубата, за да изсуши косата си на слънце. Взе едно малко столче и седна до перилата, където не пречеше на никого. Прекарваше пръсти през косата си и разпръскваше кичурите, за да изсъхнат по-бързо. Забеляза, че Джон я гледа, но не счете за нужно да обърне някакво внимание на погледа му. Ако намерението му беше да я държи затворена като някоя монахиня, той се беше излъгал!

Косата ѝ вече беше суха и стоеше като ветрило около раменете ѝ, когато капитан Дейвис застана до нея. Той беше любезен, по-скоро незабележим млад мъж, около двадесетте, с руса коса и кафяви очи. Беше учтив и Кети го харесваше. Когато я доближи, тя му се усмихна, без да подозира какво силно впечатление му направи. Той очевидно беше смутен от сърдечната ѝ усмивка. Две сиви очи хвърляха ядовити мълнии към нея.

— Мога ли да ви кажа, че по-хубави от вашите коси не съм виждал никога? — попита капитан Дейвис с дълбок глас. Кети се усмихна. Ако го сравнеш с Джон, той все още беше момче. Тя знаеше, че в момента той не си мислеше нищо неприлично.

— Винаги е хубаво да получаващ комплименти — отвърна скромно тя.

— Би трябвало да получавате стотици, не, хиляди комплименти! — промълви той. — Вие сте най-красивата дама, която някога съм виждал. Ако аз...

— Благодаря от името на съпругата си — рече един леден глас зад него. Капитан Дейвис трепна и се изчерви.

— О, здравейте, Хейл! Аз тъкмо бях... ъ-ъ — капитан Дейвис очевидно изпитваше неудобство.

Кети, която изпита съжаление към него, се обърна мило към Джон:

— Капитан Дейвис беше така любезен да ми направи компания за няколко минути, докато си сушах косата. Беше много внимателен.

— Действително — сухо промърмори Джон. — Тогава би трябвало да ви благодаря още веднъж, че сте се погрижили за съпругата ми, докато аз бях зает. Но сега съм тук и ще ѝ се посветя напълно.

Капитан Дейвис се окашля.

— Е, да — каза той. — Моля да ме извините, Хейл, госпожо Хейл.

— Няма да ви задържаме — измърмори Джон. Капитан Дейвис се изчерви отново и се оттегли.

— О, остави ме на мира! — ядосана рече Кети, след като капитанът изчезна. — Нямаше никаква причина да се държиш като ревнив съпруг. Той от учтивост се спря да поговори с мен. Не се мръщи такъв — това изобщо не ме впечатлява. Какво върша аз, изобщо не те засяга! Ако искам да разговарям с някой мъж, ще го направя. А ако това не ти харесва, то си е твоя работа. Трябва ли пак да ти напомням, че не съм твоя жена?

Джон така се беше разгневил, че лицето му почервения като домат. Скръцна със зъби. Протегна ръце и я хвана над лактите — не толкова силно, че да я заболи, но достатъчно, за да я изправи на крака.

— Трябва да разговаряме — процеди той.

— И аз смятам така — отвърна тя. Той я държеше здраво с едната си ръка, с другата грабна стола ѝ и я поведе към каютата.

— Готова съм да изслушам извиненията ти — заяви Кети, когато най-сетне останаха сами.

Джон изфуча, облегна се на вратата, скръсти ръце и закова преценяващ поглед върху нея.

— Мисля, че трябва да си изясним някои неща — най-после рече той провлечено. Кети само повдигна вежди. — Мога отново да те взема със себе си в Уудхем — каза той, а тя продължаваше да мълчи. — На тебе, на Крей, а естествено и на Виржиния, а също и на всички други деца, които евентуално ще имаме по-късно, мога да подсигурия дом. Но няма да допусна да продължаваш флиртовете си. Искам да сме наясно по този въпрос.

— Как пък ти хрумна, че ще поискам да се върна с теб в Уудхем? — запита Кети с леденостуден глас.

— Би трябвало да си благодарна, че ти предоставям тази възможност — мрачно отвърна той. — С две деца и без съпруг, изоставена сама, както вероятно заслужаваш, ти ще бъдеш отхвърлена от обществото.

— Забравяш, че аз имам съпруг — сладко отвърна тя и само в очите можеше да се прочете яростта ѝ. Джон стисна устни.

— Не забравям нищо — рече той с усилие. — Но съм готов да забравя предишното ти поведение, ако то, разбира се, не се повтаря повече. Боже мой, дори съм готов да се ожения още веднъж за теб, ако успееш да се освободиш от Херълд.

— Предложение за женитба ли е това, капитане? — присмя му се тя, а кръвта в жилите ѝ кипеше. Вместо да се извини, той отново повтаряше своите оскърбления. А имаше и дързостта да ѝ съобщи по такъв високомерен начин, че е готов да се ожени за нея...!

— Можеш да го разбираш и така — отвърна на въпроса ѝ той и като че ли изведнъж се разведри. — Но отсега нататък ще предоставяш женските си прелести само на мен. В противен случай не поемам никаква отговорност за възможните последствия. Няма да допусна да ми родиш още едно копеле.

— Какво имаш предвид с думите „още едно копеле“? — заплашително тихо попита Кети, макар че с удоволствие би му креснала.

— Относно бащинството на Виржиния никога не можем да бъдем абсолютно сигурни — той смяташе, че ще я успокои. — Би могла да бъде мое дете, но може и да е на Херълд. Тя беше изключително мъничка за дете, което се е родило навреме...

— Върви по дяволите! — бавно и отчетливо изговори Кети. — Не бих се омъжила за теб дори ако ме молиш на колене. Няма да се върна с теб в Уудхем! Щом напусна този кораб, не бих желала да те виждам повече. Децата ми и аз ще се оправим и без благородната ти жертва. Кой знае, може би дори ще си остана съпруга на Херълд! Той не изглежда така добре като теб, но, както Марта често казваше, хубостта зависи от това, кой как я разбира. А със сигурност той е от по-благородно потекло! Може би дори ще осинови Крей. Помисли си само, Джон: твоят син би могъл един ден да бъде лорд Стенхоуп!

— Разбира се, ти можеш да се върнеш в Уудхем, ако желаеш — Джон се отдръпна от вратата и сви ръцете си в юмруци. — Но ако не искаш да дойдеш с мен, няма да задържиш сина ми!

— Моят син — коригира го Кети. — А как си мислиш, че можеш да ми го отнемеш? В цяла Англия няма съд, който да ти предостави правото да се грижиш за него. Точно на теб — един избегнал бесилото осъден затворник!

— Ти смяташ, че съдията може да реши, че една уличница по-добре ще изпълнява родителските си задължения, така ли? Може пък и да си права, кой знае!

Очите им сякаш хвърляха искри. За миг се възцари потискаща тишина, която беше прекъсната от плача на Виржиния.

— Твоето копеле плаче за теб — изфуча Джон, обърна се и напусна каютата.

През нощта Кети остана сама с гнева си. Джон не се върна, което бе добре дошло за нея. Когато каза, че не иска да го вижда никога повече, изрази действителното си желание. Никога нямаше да му прости оскъблението. Никога!

По някое време през нощта корабът беше хвърлил котва в пристанището на Лондон. Кети се събуди от сърдития плач на Виржиния. През прозореца на каютата ѝ се виждаше кеят. Дори и в този ранен час в пристанището кипеше оживление...

Тя се облече и събра малкото си принадлежности. Колкото може по-скоро ще слезе на брега, ще наеме стая в някоя странноприемница и веднага ще изпрати човек при Марта, Крей и баща си. После щеше да се опита да сложи в ред живота си. Искаше само да уязви Джон, като му каза, че вероятно ще остане съпруга на Херълд. Презираше го все още толкова, колкото и преди. Но със сигурност нямаше да се върне с Джон в Уудхем! Не и докато той не променеше мнението си за нея. Щеше да се опита да започне един съвсем нов живот — за предпочитане такъв, в който мъжете не играят никаква роля!

Искаше вече да напусне каютата, когато на вратата се почука. На ръце с Виржиния, тя се запъти да отвори. Вероятно беше капитан Дейвис, който щеше да я пита кога желае да напусне кораба. Не можеше да бъде Джон. Той нямаше навик да чука!

Щом отвори вратата, Кети остана смаяна, изгубила ума и дума.

— Добро утро, Кети — поздрави я Херълд подчертано любезно. Лицето му беше все така грозно.

— Какво правиш тук? — извика тя. Нямаше никакво намерение да го пусне да влезе.

— През нощта, или по-скоро тази сутрин, имах много интересен посетител — отвърна Херълд, който очевидно се забавляваше от ситуацията. — Да си го кажа съвсем точно — твойт пират беше при

мен. Отначало се изплаших за живота си и помислих, че иска да те направи вдовица, но той даде гаранции, че е далече от тази мисъл.

— Смятам, че имаш точно определена цел, щом си дошъл тук — подхвърли Кети язвително, когато той направи ефектна пауза.

— Говори ли се така със собствения съпруг, когато не си го виждала толкова дълго? — смъмри я той, а очите му блеснаха сърдито. — Да, имам някаква цел: твоят пират дойде, за да сключи споразумение с мен. Каза, че с удоволствие ще ми предостави съпругата и дъщерята — при тези думи Херълд се засмя и хвърли кос поглед към Виржиния, — ако аз му предоставя сина!

17.

Когато големият кораб навлезе в пристанището на Чарлстън, гневът на Кети се беше превърнал в студена омраза. Бяха изминали малко повече от три месеца, откакто Джон я беше изоставил на „Виктория“ и заедно с Крей бе отпътувал с първия кораб за Америка. Тя нямаше никакви съмнения къде е изчезнал той с детето, но въпреки това трябваше да направи издирване. След като вече не беше съпруга на Джон, можеше да разполага с паричния си фонд, без да го пита, и тя се закле, че ще върне Крей, ако ще това да й струва и последното пени.

Единственото, което малко я успокояваше, беше, че той е проявил разум и е взел Марта със себе си. Не можеше да си представи какво й е говорил, за да я накара да тръгне, но вероятно е грабнал Крей и не е дал възможност на Марта да избира дали да го последва или не. А възрастната бавачка не би изоставила детето в никакъв случай. Кети се утешаваше доколкото можеше с мисълта, че Крей е добре и че не тъгува много за майка си. Надяваше се да е така, тъй като беше далеч от него толкова дълго, а Марта се грижеше много по-добре за момчето. А той боготвореше баща си.

Всъщност трябваше да я утешава мисълта, че Крей не чувства липсата на майка си, но не беше така.

С Херълд се беше справила учудващо лесно. Беше дошъл на борда на „Виктория“ да я сплаши, за да се върне при него като законна съпруга. Жената, която се нахвърли срещу него толкова яростно и енергично, видимо го изненада. Опита се да я заплаши и насила да я върне към задълженията й, но Кети успешно му се беше противопоставила и категорично бе отказала да отиде в дома на леля си Елизабет, за да поговорят за всичко. Щом разбра, че няма никакъв шанс да я накара да живее с него, Херълд промени тактиката си. Започна да хленчи, че като негова съпруга имала задължението да го подкрепя, тъй като, в края на краищата, той бил законният й съпруг. Кети му се изсмя. Обеща му, че това няма да е задълго.

Баща ѝ, който междувременно се беше пооправил и вече можеше да ходи с помощта на бастун, помогна много при анулирането на брака. Отначало Херълд отказа да даде клетвена декларация, която бе необходима, но след като му обещаха значително обезщетение, се съгласи. Имаше нужда от писмените показания на няколко члена от екипажа на „Тамаринд“, които да се закълнат, че поради тежкото състояние на Кети е било невъзможно да се стигне до консумиране на брака. След като получи тези документи и използва голямото влияние на баща си в съда, не беше никак трудно да се анулира бракът.

Сър Томас бе настоял да я придружи до Америка. Искаше да присъства на срещата, както се беше изразил. Кети беше загрижена за здравословното му състояние и се опита да го разубеди, но той не искаше да чуе, тъй че накрая тя се съгласи. Сега, докато корабът хвърляше котва, стоеше до него и му беше благодарна, че дойде. През цялото пътешествие той и Мейсън ѝ бяха опора и я разведряваха, щом започнеше да изпада в депресия. С тях пътуваше и Елис, бавачката, която беше наела за Виржиния.

Кети се беше облякла в подходящо облекло за времето в Южна Каролина. Беше слънчев, но хладен октомврийски ден. От елегантните си обувки до шапката с пера тя имаше вид на изискана лейди. Нарочно се беше докарала така. Преди да вземе Крей от Джон, искаше да му покаже какво е загубил. Не само сина си и дъщеря си, а и нея самата. Моряците на борда не сваляха очите си от нея.

Късно след обяд вече можеха да слязат на кея, Кети се поколеба малко, преди да се качи във файтона, който щеше да ги откара в една странноприемница.

— Бих предпочела да замина направо за Уудхем — каза тя на баща си.

Той я погледна сериозно и меко я попита:

— Не мислиш ли, че първо трябва да си починеш малко? В края на краищата, Хейл и момчето няма да ти избягат. И утре ще са тук.

— Знам — рече Кети, — но...

Не можеше да опише копнежа си. Просто веднага трябваше да тръгне, да вземе Крей в обятията си, да прегърне Марта... А не можеше и да се сдържа повече — искаше да каже на Джон какво мисли за него, преди да му отнеме сина. Щеше да му покаже и клетвените декларации, които свидетелстваха за истинските ѝ отношения с

Херълд, само за да види физиономията му, когато щеше да си признае какъв глупак е бил. А после щеше да вземе Крей и да тръгне — как би искала да го види тогава! Тя се надяваше да го заболи, щом осъзнае най-сетне грешката си!

— Предпочитам наистина да тръгна още сега — каза тя. — Но вие можете да тръгвате за странноприемницата. Ще отида да взема Крей и ще дойда след няколко часа.

— Не ставай смешна — тонът на баща ѝ много приличаше на нейния. — Ако непременно искаш да тръгнеш сама, ще дойда естествено и аз. Не бих допуснал дори да излезеш сама срещу Хейл. Мейсън и Елис могат да се погрижат за Виржиния.

— Лейди Кетрин! Колко е хубаво, че отново сте си у дома! — гласът беше на Юнис Стръдърс, дама, която живееше с овдовялата си сестра в центъра на Чарлстън. По-рано двете често идваха в Уудхем. — Знае ли капитан Хейл, че пристигате днес? Не спомена нищо за това, когато ходих да видя сладкото ви момченце. Дори напротив — каза, че ще мине дълго време, преди да дойдете, тъй като баща ви бил тежко болен...

При тези думи тя занемя и погледна с любопитство бащата на Кети.

— Мис Стръдърс, мога ли да ви представя баща си, сър Томас Олдли, граф на Бедстоук? — изрече Кети, за да задоволи най-сетне любопитството на жената. — Папа, това е мис Юнис Стръдърс.

Сър Томас отправи няколко вежливи фрази, а Кети добави:

— Както виждате, баща ми отново е здрав. А Джон не знае, че пристигам днес. Искан да го изненадам.

— Сигурно много ще се зарадва — гърлено каза дамата и вече изгаряше от нетърпение да разпространи новината. — Хубаво беше, че се запознахме, сър Томас. Трябва скоро да се срещнем, за да отпразнуваме завръщането ви, лейди Кетрин.

— Сега трябва обаче веднага да тръгвам за Уудхем — отвърна Кети и след като отмина, додаде: — До вечерта всеки в града ще знае, че съм пристигнала, а ако Джон научи, преди да съм взела Крей...

Баща ѝ кимна ядосано. Джон нямаше да даде доброволно момчето си. Най-добре щеше да е да отведат детето, докато той е на полето.

След като изпрати Мейсън и Елис, сър Томас намери файтон и като минаха по паважа през града, продължиха по лъкатушещия път към Уудхем.

Кети седеше до баща си и се наслаждаваше на свежия въздух. Харесваше Южна Каролина есенно време, шарените листа по дърветата, все още свежата трева и синьото небе. Без да иска, си помисли, че скоро щяха да се връщат в Англия и че никога повече нямаше да види тази красота.

С всеки удар на конските копита се доближаваше до дома. Кети прехапа долната си устна. Уудхем вече не беше нейният дом, укори се тя.

— Дъще, сигурна ли си, че искаш да направиш това? — думите на сър Томас, който си мълчеше досега, звучаха загрижено.

— Имаш предвид дали искам да взема Крей? Естествено, че искам.

Даваше си вид, че всичко това не ѝ тежи, но баща ѝ не се заблуждаваше.

— Знаеш какво имам предвид. Наистина ли искаш да напуснеш Хейл? И не ми разправяй сега, че той първи те е оставил. Съгласен съм, че се е отнасял лошо след историята с Херълд и осъждам това, което е направил с Крей. Знаеш също, че винаги съм бил на мнение, че можеше да си намериш и по-добра партия. Но преди да стане всичко това, вие бяхте щастливи. Кети, аз мисля, че ти все още го обичаш.

Последните думи бяха изговорени тихо. Кети се вцепени.

— Това не е вярно! — възрази тя. После добави по-сговорчиво: — Знам какво искам, папа. Признавам, че по-рано обичах Джон. Но той разруши всичките ми чувства. Не искам да го виждам никога повече, след като си взема Крей.

— Но... — започна сър Томас.

— Моля те, не искам да говоря повече за това — почти отчаяно рече Кети, а после изведнъж се оживи: — Виж, ей там е отклонението. Кочияш! Трябва да завием надясно!

Сър Томас не промълви нито дума, докато стигнаха до бялата къща с колоните, но явно беше угрижен.

Когато файтонът спря пред стълбището, Кети се изправи веднага. Тежката дъбова врата вече се отваряше.

— Мисис Кети! Мисис Кети! — Питързхем тичешком слизаше по стълбите, а след него бързаше Марта, която държеше Крей за ръка. С усмивка и сълзи в очите Кети скочи от файтона, без да дочака първо да слезе баща ѝ, за да ѝ подаде ръка. Веднага попадна в обятията на тримата посрещачи и най-сърдечно отвърна на поздравите.

— О, мъничкият ми! Колко е хубаво, че те виждам!

— Мамо, мамо, къде беше ти? Тати каза, че скоро ще дойдеш, но ти се забави!

Кети се засмя. Освободи се от Питързхем и Марта и взе Крей на ръце. Малките ръчички обгърнаха врата ѝ, а тя целуна чернокосата главичка, която напомняше толкова много на Джон. При тази мисъл сълзите потекоха по бузите ѝ.

— Мамо, целият ме измокри! — това възражение накара Кети да се засмее отново. Тя целуна детето по бузката и го обърна към сър Томас.

— Знаеш ли кой е този, Крей? — попита с усмивка. Детето се взря в сър Томас, който се засмя. — Това е дядо — обясни му Кети.

Момченцето кимна, но явно имаше съмнения и ѝ прошепна на ухото, но толкова високо, че всички го чува:

— Защо го наричаш така? Та той не е толкова голям, колкото моят татко. Моят баща е много по-голям!

Това разсмя всички, включително и сър Томас. Влязоха в къщата. Холът с полирания дървен под и с голямото огледало ѝ беше толкова познат, че усети буца в гърлото си. „В дома! — сякаш чуваше отвсякъде: — Ти си у дома!“

— Мисис Кети, искате ли да се качите горе и да се поосвежите? Ще изпратя гореща вода — Питързхем я гледаше със сияещ поглед. — Толкова сме щастливи всички, че най-после си дойдохте! А колко ще се радва мастер Джон!

Преди да успее да каже нещо, Кети бе прекъсната от Марта:

— А къде е малката? Мастер Джон каза, че се е родило и едно малко момиченце! Каза още, че прилича на вас, мила! Много съм нетърпелива да го видя!

Двамата погледнаха Кети с очакване. Тя се огледа отчаяно за баща си, за да я подкрепи, но той не възнамеряваше да ѝ помогне.

— Да, Марта, има и едно малко момиченце, кръстила съм го Виржиния. Тя е в града с бавачката си — пое си дълбоко въздух. —

Питързхем, съжалявам, но няма да останем. Дойдох само за да взема Крей. Марта, би ли отишла да приготвиш нещата му? Ще се връщаме в града.

— Мисис Кети, не можете да направите това!

— Мила моя, не говорите сериозно, нали?

— Говоря съвсем сериозно — тихо каза Кети. — Моля те, Марта, пригответи нещата на Крей. По-късно ще обясня всичко.

Момченцето, доловило загрижеността в гласовете им, ги гледаше и личицето му започна да се разкривява.

— Не плачи, скъпото ми, всичко ще се оправи — прошепна му тя и го погъделичка, за да се разсмее, преди да го предаде на Марта, която хвана ръката му и погледна угрижено сър Томас. Той бавно кимна и Марта неохотно тръгна, за да изпълни това, което ѝ бе наредено.

— Мисис Кети, не мога да допусна да вземете Крей! Мастер Джон ще ме убие! — Питързхем беше отчаян.

— За мастер Джон ще се погрижа аз! — каза Кети с такава сигурност в гласа, че сама се изненада. — Не се бой, Питързхем, няма да замина оттук, преди да съм разговаряла с него. Къде е той?

— Той е в западните полета на плантацията. Но аз ви моля, мисис Кети, каквото и да се е случило между двама ви — а аз знам, че нещо се е случило, защото, откак се завърна, той не прилича на себе си — каквото и да се е случило, не го напускайте ей така! Ще разкъсате сърцето му! Той ви обича, мисис Кети!

Тя се засмя.

— Нареди да приготвят кола с един кон, Питързхем. Ще отида до плантацията.

После се обърна към баща си и добави:

— Папа, сама ще отида. Искам да говоря с Джон насаме.

Сър Томас впери поглед в нея, но това продължи само миг. После бавно сведе глава.

— Ще заведе Марта и Крей в Чарлстън, а след това ще се върна, за да взема и теб — рече той.

— О, папа, това не е необходимо! Мога и сама да дойда до града!

— Напротив, необходимо е — отвърна той, докато Питързхем неохотно тръгна да докара кола. — Но трябва да размислиш по един въпрос, Кети. Ако Хейл е готов да се ожени за теб...

— Няма да се омъжа за него, дори да е единственият мъж на света! — прекъсна го тя. — Папа, взела съм твърдо решение! Не искам да го обсъждаме повече!

Сър Томас наведе глава и не каза нищо. Малко след това дойде колата и Кети се качи.

— Няма да се бавя много — извика тя на баща си и на Питързхем, които я гледаха замислено. После грабна юздите и се понесе.

Движеше се сравнително бързо. Съжали, че не е взела ръкавици, тъй като юздите прорязваха ръцете ѝ. Когато отмина и последният хълм, преди да достигне западните полета, спря. Само за миг погледна надолу и се поддаде на въздействието на картината. Златните класове бяха избуяли и се люлееха на вятъра. Слънцето грееше върху гърбовете на робите, които се трудеха. Джон ги наблюдаваше. Кети разпозна едрия му силует от цяла миля разстояние.

Изведнъж усети, че гърлото ѝ пресъхва и че пулсът ѝ се ускорява. Развързката беше близо. Сега той ще трябва да си плати — за всички оскърбления и обиди, които ѝ бе отправил, и за всички унижения, на които я беше подложил!

Тя отпусна юздите и с едно движение на ръката накара коня да тръгне нататък. Когато се спусна бавно надолу, усети, че мъжете насочиха погледи към нея. Джон бе зает с работата си и беше от последните, които я забелязаха. Отначало сякаш не можеше да повярва на очите си, но после се изправи и тръгна към нея.

Кети дръпна юздите и спря коня. Изчака Джон да дойде. Той беше отслабнал, но беше почернял и имаше здрав вид. Облечен в широка бяла риза, с панталони, които му седяха добре, с широкопола шапка на главата, той излъчваше неоспорима мъжка сила. Щом дойде наблизо, тя успя да види дори косъмчетата по брадата му и познатия блясък в очите.

Тъжна, почти измъчена усмивка бе изписана на лицето му. Изведнъж Кети като че ли се зарадва, но прогони това чувство. Беше дошла тук, за да уреди всичко веднъж завинаги. Искаше да даде на това коравосърдечно чудовище такъв урок, че да не я забравя никога!

— Лейди Стенхоуп, предполагам? — поздрави я той с лек хумор, щом спря до нея. Сложи небрежно единия си крак върху стъпалото на колата. Когато опря ръката си върху коляното, беше толкова близо, че

тя можеше да види всяка поричка на кожата му. Преглътна и се опита да не се размеква. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване.

— Вече не — овладя се тя и отговори, като гледаше в очите му. — Бракът е анулиран. Отново съм лейди Кетрин Олдли.

— Разбирам — той се усмихна по-широко.

— Документите са в чантата ми. Можеш да ги видиш, ако пожелаеш. Както вече ти казах, всички те потвърждават причината за анулирането: неконсумиран брак.

— Не се съмнявам в това.

Кети се ококори скептично насреща му и не можеше да повярва на ушите си. Не се съмнява? Що за игра играеше?

Джон правилно разбра скептичния израз на лицето ѝ. Повдигна едната си вежда.

— След като можах да премисля всичко спокойно, осъзнах, че съм бил един глупак. Би ли могла да ми простиш?

Кети беше загубила ума и дума и го гледаше с втренчен поглед. След всичко, което ѝ беше причинил, сега просто си признаваше, че се е заблудил? Без да иска каквито и да било доказателства? Това не можеше да бъде вярно! Не би могла да го приеме! Месеци наред си беше играл с чувствата ѝ, а сега смяташе, че просто можеше да се извини и всичко да потъне в забрава? Не, никога!

— Какво ще кажеш за това да замениш лейди Кетрин Олдли с мисис Хейл? — тонът му беше лек, но очите му я гледаха сериозно. Кети се почувства като актриса, знаеща наизуст ролята си, а попаднала в друга пиеса. Нещата не протичаха така, както бе очаквала.

Тя не му даде отговор. Джон хвърли поглед през рамото си.

— Тук не бихме могли да разговаряме — рече той. — Отмести се малко.

Качи се при нея и взе юздите от безчувствените ѝ ръце. Кети послушно се помести. Мислите ѝ бяха съвсем объркани и тя почти не забеляза, че са потеглили. Беше ѝ се извинил и ѝ беше направил предложение за женитба. Толкова лесно щеше да бъде да му прости — до следващия път. Длъжна беше да помни как той отказваше да я слуша и да ѝ вярва, когато му говореше само истината, как се отнасяше с нея, как наричаше Виржиния „копеле“ и как беше ѝ отмъкнал Крей. Силите ѝ бавно се възвръщаха.

— Не искам да се омъжа за теб — изрече тя най-сетне. Джон я погледна настойчиво, но не каза нищо, докато колата им не спря. Намираха се сред обширно златисто поле, недалече от една река. Малко встрани от тях издигаше пищни клони самотен дъб. Бяха съвсем сами.

— Защо не искаш? — попита той и се обърна към нея. Кети започна да се нервира от спокойния му, разумен тон. Сякаш беше някой търпелив татко, който искаше да обясни нещо на детето си. Но тя не беше никакво дете и щеше да го убеди в това.

— Откъде да започна? — гледаше го право в очите. — Първо, не бих могла да живея с твоята ревност. Никога не съм ти давала дори и най-малкото основание да ме ревнуваш, а въпреки това ти непрестанно ме обвиняваш, че имам любовници. Второ, имаш необуздан и буен темперамент, което те прави брутален в някои моменти. Писна ми вече да те търпя. Трето, какво правеше при Сарита? Такова нещо никак не ми харесва — щом веднъж си го направил, не се съмнявам, че ще ти се случи и втори път. Четвърто: ти не вярваше, че Виржиния е твое дете. Откъде да съм сигурна, че няма да говориш същото и за други деца, които евентуално бихме могли да имаме, ако наистина сглупя да се омъжа още веднъж за теб? И пето: ти ми отне Крей. Никога не бих могла да ти го простя!

Лицето на Джон беше добило съвсем сериозен израз, докато я слушаше. След като тя свърши, той скочи от колата и чак тогава се обърна към нея:

— Слез долу — каза той, но като видя, че Кети не се помръдва, хвана я под мишниците и я вдигна от колата. Тя не се възпротиви. Дори му позволи да я хване за ръка и да тръгне с нея към реката.

— Ще ти отговоря точка по точка — гласът му беше все така спокоен и равномерен, а това ядоса Кети още повече.

— Имаш право, че съм склонен към ревност, но ти трябва да признаеш, че често си ме предизвиквала! — при тези думи Кети му хвърли злобен поглед и той побърза да смекчи малко забележката. — Имам предвид, че няколко пъти съм те сварвал в твърде съмнително положение. Че кой мъж щеше да си мисли нещо друго, ако свари жена си гола в леглото с чужд мъж? Друг на мое място вероятно би те удушил.

— А ти ме изнасили! — прекъсна го Кети раздразнително. Джон погледна леко засрамен.

— Не беше изнасилване — започна той леко умърлушен, но реши да е предпазлив и да приключи тая тема. — Във всеки случай се старая да контролирам ревността си. Ако се изпусна пак, имаш разрешението ми да ме удариш с нещо по кратуната. А, доколкото те познавам, сигурно ще го направиш.

Той се ухили, като каза последните думи, но неумолимият поглед на Кети отново го направи сериозен.

— Относно моя темперамент — искам да отбележа, че никога не съм ти вдигал ръка и ти го знаеш. Значи тази точка можем да я зачеркнем.

— А Сарита? — незабавно запита Кети.

— Ах, да, Сарита — проточи той, но като видя светещите срещу него очи, реши да не се шегува повече. Спря се, обърна се, и положи ръце върху раменете ѝ. — Тя не представляваше нищо за мен и ти го знаеш. Ходех при нея само за да си отмъстя.

— Не ми беше верен, а обвиняваше мен — подхвърли Кети оскърбена. Джон присви очи.

— Не можеш да ме виниш за това, защото тогава изобщо не бяхме женени. Ти знаеш много добре, че откакто те видях за пръв път, та чак до тая история със Сарита, не съм поглеждал друга жена. И това няма да се случи никога повече, можеш да ми вярваш. Боже мой, до края на живота си ли ще натякваш за това?

— Не, няма — кратко отвърна Кети. — Защото не мисля да оставам край теб до края на живота си. Пусни ме! Тръгвам.

— Не можеш да ме напуснеш. Не бих го позволил.

Джон здраво я държеше за раменете, а тонът му беше решителен.

— А как, ако смея да попитам, ще ме спреш? Да не би да искаш да ме заключиш и да ме държиш като затворничка през следващите двадесет години?

— Мисля, че има по-добри начини — Джон се усмихна, но не беше весел. Кети усещаше, че я обзема страх. Беше толкова силен, че можеше да направи нещо...

— Пусни ме!

Той я привлече в обятията си и тихо се засмя. Кети го ритна и уцели пиццата му. Джон дори не трепна. Вместо това я прегърна и я

притисна към силното си тяло. Наведе се над нея. Главата и раменете му засенчваха слънцето.

При първия допир на устните им Кети разбра, че е загубена. Сляпо, като някое дете, търсещо утеха, отвърщаше на целувките му. Ръцете ѝ обвиха врата му, пръстите ѝ се заровиха в черните му къдрици. В този момент дълбоко в себе си тя чувстваше, че е родена само за този мъж.

Той я наведе назад върху ръката си, повтаряше отново и отново името ѝ, докато обсипваше с целувки копринената ѝ кожа. Кети издаде стон, когато устните му достигнаха тръпнещите ѝ гърди и заиграха със зърната, чувствителни през тънкия плат.

Роклята ѝ се беше разтворила край раменете и той сне ръцете ѝ от врата си, за да я съблече. Съвсем смътно Кети осъзнаваше какво вършеше Джон тук, наред полето, докато слънцето грееше над тях. Зад близкия хълм работеха толкова роби... Но това ѝ беше безразлично. Всичко ѝ беше безразлично освен треската, която я разтърсваше и заплашваше да я изгори. Като умилкваща се котка се притискаше към тялото му. Фустите ѝ последваха роклята. Остана само по корсаж и долни гащи, а пръстите ѝ разкопчаваха неговата риза и тя започна да целува горещо гърдите му.

Той въздишаше при допира на устните ѝ, а ръцете му леко затрепериха, когато смъкна корсажа и развърза гащите ѝ. Гола я взе на ръце и я сложи да легне върху златистокафявата трева. Кети го наблюдаваше, докато той събличаше бързо дрехите си, гледаше широките му голи рамене, ситните черни къдрички, покриващи тялото му, стегнатия стомах, дългите му яки крака... Изглеждаше толкова добре. Желанието ѝ ставаше неудържимо. А се виждаше ясно, че и той изпитва същото...

Легна до нея, наведе се и главата му се очерта на фона на тъмносиньото небе. Тези сиви очи, тези твърди, безжалостни устни бяха такова изкушение... Обзета от пламенен трепет, обгърна врата му и го наведе към себе си. Малко преди да се слоят устните им, притвори очи.

— О, господи, колко си красива — прошепна той. Кети отвори очите си и видя неговите, които я гледаха, потъмнели от страст.

— Вземи ме — промълви, стенойки, и заби нокти в тила му. — О, Джон...

Последните думи завършиха с дълбока въздишка, защото той проникна дълбоко в нея. Кети се извиваше, охкаше, задъхваше се, а ноктите ѝ оставяха бразди по гърба му. Със затворени очи и неописуема наслада посрещаше всеки негов тласък. Възбудата му нарастваше...

— О, скъпи, любими! — мълвеше и стенеше тя, сякаш не можеше да издържи на сладостните мъки. Той захапа чувственото зърно на едната ѝ гърда и с последен силен тласък започна да пулсира в нея. Тя усещаше как се тресе на вълни. После сякаш се озова в тъмен, безграничен вакуум...

Когато отново се съвзе, изненада се, че небето все още е със същия цвят както преди, че тревата все още ги обгражда като безмълвна стража, че слънцето продължава да грее...

Джон лежеше до нея, подпрял главата си с ръка, и я наблюдаваше. Усмиваше се. Черната му коса стърчеше във всички посоки. Кети усети как се изчервява. Джон я видя и се усмихна още по-чаровно.

— А сега кажи, че не ме обичаш — рече той.

Тя не каза нищо. Изглеждаше така самодоволен и сигурен в себе си... Кети внезапно се надигна и седна. Джон вероятно бе убеден, че всичко се урежда от факта, че току-що са се любили.

— Трябва да ти призная нещо — каза той като че ли между другото, легна по гръб и загледа небето. Кети стана и започна отново да се облича. Джон я наблюдаваше с вид, който изразяваше както възхищението му, така и съзнанието му за притежание.

— Колкото и да бях разгневен, не можех да понеса да те загубя завинаги. Когато отведох Крей, знаех, че ще дойдеш, за да го вземеш. Даже му казах, че ще дойдеш скоро, когато започна да пита за теб. Всъщност аз те чаках отдавна — той се усмихна, като помисли за хитрия си ход.

Кети, която се мъчеше да закопчее роклята си, почувства как отново я обзема гняв. Значи отново е искал да я манипулира! Е, сега щеше да има изненада за него!

Сложи шапката и завърза панделката под брадата си. После се обърна и се устреми към колата. Зад гърба си чу шумоленето на тревата, когато той изведнъж се надигна и седна.

— Къде отиваш? — чу резкия му глас.

Кети се усмихна разярена. Може би той бавно започваше да разбира! Щом стигна до файтона, тя се качи, хвана юздите и чак тогава се обърна към него.

Както беше се изправил сега, имаше леко комичен вид — разкрачен, с юмруци на хълбоците, гол-голеничък.

— Напускам те — сладникаво рече тя и цъкна с език. Конят послушно тръгна. Докато обръщаше, успя да чуе ругатните на Джон. Проклятията се сипеха едно след друго като непрестанно прииждащи вълни. Последното, което видя Кети, бе как смешно стои на един крак, докато се опитваше да обуе панталоните си, за да я догони. Този път го свари напълно неподготвен.

Кети се усмихна, сините ѝ очи грейнаха победоносно. Най-после си беше отмъстила. Но... защо не можеше да се отърве от чувството, че е загубила...

18.

— Мисис Кети, би трябвало малко да се засрамите! — сериозно гълчеше Марта, докато разресваше с четка гъстата коса на Кети, при което ѝ отскубна няколко косъма.

— Ауу! Марта, ако не млъкнеш вече, ще те оставя на улицата, и то без никакви препоръки! Казвала съм ти десетки пъти, че не те засяга това, което върша! — Кети отметна глава и се спаси от четката на Марта. Беше ѝ омръзнало вече да слуша колко лошо и несправедливо се отнася към Джон. А към нея справедливо ли се отнасяха? Някой да се е загрижил за нея? Даже и собственият ѝ баща като че ли споделяше мнението, че е причинила доста страдания на Джон.

— Бедният човек — продължи Марта, без да обръща внимание на заканата от страна на Кети. — По време на цялото пътешествие през океана говореше само за вас, за никой друг. Кети — това, Кети — онова. Дори ми разказа колко много прилича Виржиния на вас. А след като му обясних как се е наложило да се омъжите за лорд Херълд, веднага прояви разбиране. Казваше, че вече е разбрал всичко много добре и че не можел да проумее как не го е осъзнавал по-рано. Съвсем беше сломен!

— Не го показва пред мен — ядосано отвърна Кети. Марта не ѝ обръна внимание, завързваше косата ѝ.

— Казвам ви, мисис Кети, че ако лишавате децата от баща им само за да му отмъстите, тогава сър Томас и аз трябва да се срамуваме как сме ви възпитали. Мастер Джон ви обича, а вие няма да намерите по-добър джентълмен.

— Ако ме обича толкова много, защо не дойде след мен? — подхвърли Кети. — Тук сме от цяла седмица — от цяла седмица — а той не дойде нито веднъж. Отговори, моля те!

Марта не можеше да отговори и Кети го знаеше добре. Всички те — Кети, децата, бавачките, сър Томас и Мейсън живееха все още в странноприемницата в Чарлстън. Марта чакаше всеки ден да дойде

Джон, да почука на вратата и да ги заведе със себе си в Уудхем. Но това не беше станало и самата тя като че ли почваше да се разочарова.

Кети го очакваше с надежда и страх. Щеше да е толкова разярен...! Но след като минаха няколко дни, започна да се примирява. Очевидно е приел, че между тях вече е свършено. След десет дни корабът им се връщаше в Англия, а щом стъпеше на борда, щеше да се раздели с Джон завинаги.

— Стига вече, Марта. Помогни ми да се облека! — сърдито рече Кети. За кого ли пък си струваше вече да се облича и да се гласи?

Марта избра зелен копrienен костюм: късо, прилепващо по тялото жакетче и широка пола. Под жакетчето Кети облече свободна бяла блуза с висока, затворена яка. Костюмът ѝ я правеше да изглежда строга, но същевременно подчертаваше и нежната ѝ хубост.

Двете жени мълчаха, докато Марта помагаше при обличането на жакетчето. Когато най-сетне всяка гънчица беше оправена, Кети се огледа в огледалото. Днес не би могла да се радва на добрия си вид. С най-голямо удоволствие би намъкнала разкъсаната си фуста, която носеше на Папагалския остров.

Когато Марта започна да подрежда стаята, на вратата се почука. Кети нетърпеливо погледна натам, а Марта отиде да отвори. Вероятно беше баща ѝ и щеше да налива масло в огъня.

Беше Питързхем. Кети се вторачи изненадано в дребния пъргав човек. Той изглеждаше и смутен, и решителен.

— Да не е станало нещо с Джон? — думите се изплъзнаха от устата ѝ, преди да успее да ги спре. Питързхем влезе и нервно започна да мачка шапката в ръцете си. Марта затвори вратата след него и лицето ѝ доби самодоволен вид.

— Да, мадам! — отговори Питързхем и облиза с език устните си. Тогава думите като че ли се заизливаха от устата му. — Мисис Кети, трябва да си дойдете вкъщи! Мастер Джон ще се самоубие! Откакто си заминахте с мастер Крей, пие толкова много, че вече не се държи на краката си! Боя се, че ще се напие до смърт!

Питързхем погледна Кети умоляващо. Когато тя видя самодоволната усмивка на Марта, ѝ хрумна, че искат да я измамат.

— Питързхем, истина ли е това, което казваш?

— О, да, мисис Кети, всичко е истина! Мастер Джон се налива с уиски, като че ли е вода — добави той с пресипнал глас. — Не е

напускал спалнята от деня, в който вие заминахте! Не иска да яде, почти не спи, а вчера, когато поисках да му занеса малко супа, ми каза да го оставя на мира! После се заключи. Не е излизал оттогава, мисис Кети, а и не отваря, когато почукам!

Сякаш нещо я душеше, като си представяше Джон в това състояние. Не разбираше защо се трогна толкова много. Въпреки това погледна Питързхем недоверчиво.

— Защо смяташ, че ще мога да направя нещо? — попита тя.

— Мисис Кети, казах ви, преди още да бяхте взели Крей, че ще му разкъсате сърцето, ако го напуснете. Знаете, че ви обича. Сигурен съм, че не ви е причинил нищо лошо. Между вас и мастер Джон стои само вашата гордост и тя би могла да го убие.

Кети дълго се взираше в недостъпното лице на Питързхем. Това, което казваше, беше вярно до един определен момент и тя трябваше да си припомни хубавите дни, които бяха прекарвали заедно. Естествено, понякога е имало и караници, но пък сдобряването след това винаги е било невероятно хубаво...

А сега той се напиваше до смърт. Кети усещаше, че в нея изведнъж започват да се събуждат чувства, които смяташе, че отдавна са мъртви. Ако той я обичаше, ако наистина я обичаше...

— Е, добре, Питързхем, ще дойда в Уудхем и ще говоря с него. Не обещавам нищо. Само ще поговоря с него.

— О, благодаря, мисис Кети — Питързхем сияеше. Олекна му. — Ако можехте да го накарате отново да изтрезнее и да хапне нещо...

— Много по-вероятно е да ме изхвърли навън — рече Кети, но и самата тя почти не вярваше в това, така както не вярваха и Питързхем, и Марта.

По време на пътуването до Уудхем Кети мълчеше. Представяше си срещата с Джон. Ако Питързхем я беше излъгал — тя му хвърли убийствен поглед — никога нямаше да му го прости. А също и на Джон нямаше да прости!

Питързхем не беше излъгал. В къщата цареше мъртва тишина, прислужниците шетаха насам-натам с печални физиономии и само си шепнеха, като че беше умрял някой.

Още на стълбището Кети долови миризмата на уиски. Горе, откъм общата им спалня, не се чуваше нищо. Никакъв шум.

— След малко ще донеса кана с кафе и няколко сандвича — каза тихо Питързхем, щом тя тръгна по стълбите.

Кети го погледна косо.

— По-добре ще е първо да изчакаш и да видиш дали изобщо ще ме пусне вътре.

Ако трябваше да се съди по усмивката му, той нямаше никакви съмнения. Кети щеше да се радва, ако притежаваше такава самоувереност.

Стигна до вратата на стаята. Трябваше да събере всичката си смелост, за да почука. Чуването беше ясно и отчетливо, но отговор нямаше.

— Джон? — извика тя и долепи ухо до дебелията дървена врата. — Джон? — отново извика тя и пак почука. Този път долови шум от счупването на нещо стъклено. Последваха ругатни, бръщолевене с надебелял език, но все пак това беше един познат глас.

— Боже мой, кой пък вика сега? — дочу Кети отвътре и преди да се осъзнае, вратата рязко се разтвори. Тъй като се беше навела към нея, едва не падна в стаята. Една здрава ръка я подхвана, за да я подкрепи.

— Мисля, че ти казах да ме оставиш на мира! — изръмжа Джон, после онемя, ококори кървясали очи и се вторачи в Кети. — О, господи! — изохка той и я отблъсна, сякаш се отвращаваше. Тя отстъпи назад и вратата се затръшна под носа ѝ. Не беше очаквала толкова посрещане. Как се осмеляваше да се държи тъй грубо с нея, след като беше изминала целия път дотук само за да го види!

Ядоса се още повече, пристъпи отново към вратата и зачука силно.

— Джонатан Хейл, отвори веднага вратата! — извика тя и раздруса дръжката.

Почти мигновено вратата се разтвори. Преди Кети да направи нещо, той я сграбчи силно в обятията си и така я притисна, че тя усети всеки мускул и всяка жилка на тялото му.

— Божичко, наистина си ти — измърмори той и притисна устни към врата ѝ. — Мислех си, че вече си въобразявам!

Кети бе обвита в изпарения на уиски, но в този момент това не ѝ правеше впечатление. Прегърна го и се притисна към него. Той отвърна на прегръдката и я обсипа с неразбираеми нежни, гальовни имена.

След малко я пусна и я въведе в спалнята, като заключи вратата. Облегна се и загледа Кети със зачервените си очи, които сякаш искаха да я погълнат. Само след няколко минути погледът му се избистри.

— Какво правиш тук? — попита той толкова рязко, колкото му позволяваше езикът. — Ако си дошла само за да злорадстваш, можеш веднага да си тръгваш! Нямам нужда от теб!

Кети се изплаши от внезапната промяна в настроението му. Той я гледаше с враждебен израз на лицето. Тя имаше впечатлението, че я е намразил.

— Питързхем... — гласът ѝ секна. Джон потъмня като буреносен облак.

— Тоя ли дърт козел те доведе? По дяволите, ще го убия! Вероятно ти е разправял, че от любов към теб ще се напия до смърт?

— Нещо подобно ми разказа, да — рече Кети, като го наблюдаваше. Видя го как се изчервява и отбягва погледа ѝ.

— Да се продъни в ада, дано! Ще го убия! Ако това е всичко, заради което си дошла, можеш да си тръгваш. Не искам твоето съчувствие!

— Аз не ти съчувствам — отвърна Кети. — Аз те обичам, глупчо. Затова съм дошла.

Погледът на Джон, в който се четеше надежда и съмнение, се спря отново върху лицето ѝ. Преди да я изслуша докрай, той се отдръпна от вратата, взе Кети в прегръдките си и я целуна. Тя отговори на целувката, без да обръща внимание на вкуса на уиски. Изведнъж усети, че той се олюлява, и го подкрепи.

— По-добре седни тук, преди да паднеш — поразвеселена му каза тя, когато най-сетне Джон отдели устните си от нейните.

— Да, аз...

Беше прекъснат от почукване.

— Момент, моля — извика Кети и помогна на Джон да седне на един стол. Той се отпусна с благодарност и простря краката си напред.

— Кой се е разчукал, да го вземат мътните...

— Вероятно е Питързхем — с кафе и нещо за хапване — предположи Кети и отиде да отвори вратата.

Той измърмори зад нея:

— Все се меси.

Питързхем надникна предпазливо, а Кети му се усмихна насърчително. Той прекоси стаята и постави храната върху масата. Срещна поглед с Джон, който само измърмори:

— Напомни ми после, че трябва да те изхвърля!

— Тъй вярно, капитане — глухо отвърна Питързхем, погледна бързо Кети и излезе.

Тя наля чаша кафе на Джон, който я пое, без да откъсва очи от нея.

— Кети...

— Първо хапни нещо — прекъсна го тя и му подаде един сандвич. — После ще говорим.

Джон започна да яде с апетит, а тя огледа стаята. Хаосът бе пълен. Питързхем не беше преувеличил, като казваше, че не пуска никого вътре. Поне от една седмица изобщо не беше почиствано, леглото не бе оправяно, а завесите стояха спуснати. Тя поклати глава и ги вдигна. Слънчевите лъчи проникнаха и осветиха всяко ъгълче на стаята.

— Ох, очите ми! — изпъшка Джон и сложи ръка пред лицето си.

— Не си заслужил по-добра участ — каза тя без състрадание. — След количеството уиски, което си погълнал, ще си махмурлия седмици наред. Честно казано, в момента щеше да ти отива най-добре да си в кочината.

При тази забележка Джон се ухили.

— Сигурно воня страхотно — измърмори той.

— Имаш право. Но се надявам, че Питързхем ще се погрижи за теб.

Щом Кети тръгна към вратата, той я задържа, като хвана полата ѝ.

— Няма повече да изчезваш, нали? — попита с дрезгав глас. Тя му се усмихна и поклати глава.

— Не, няма — отговори и отиде да доведе Питързхем. Докато седеше долу и изчакваше Джон да свърши с тоалета си, Кети тананикаше някаква песничка. Беше взела вече истинското си решение. Щеше да остане. Обичаше го. Той също я обичаше. Това беше най-важното.

След малко дочу шума от тежките ботуши на Джон. Обърна се и го видя. Сега изглеждаше много по-добре. Току-що се беше изкъпал,

черната му коса беше грижливо сресана. Беше облякъл чиста бяла риза и сиви панталони. Очите му все още бяха малко зачервени, но Кети прие, че това е естествено.

Усмихна му се колебливо. Той обаче не отвърна с усмивка. Напротив, изразът на лицето му като че ли стана още по-сериозен.

— Можеш да тръгнеш по всяко време, когато пожелаеш — рязко каза той. — Гарантирам ти, че няма опасност да умра от алкохолно отравяне независимо какво ти е надрънкал Питързхем.

Кети се вгледа в него, при което той отново се изчерви. Доволна, тя се усмихна широко.

— Говориш така, сякаш искаш да се отървеш от мен — рече тя.

— Не ме предизвиквай — грубо отвърна той, прекоси стаята и застана с гръб към нея, зареял поглед през прозореца.

— Нямам такива намерения — тя отиде до него и го прегърна през кръста. В първия момент той сякаш замръзна, но после отново се отпусна и промълви:

— Знаеш, че те обичам.

Кети се усмихна.

— Достатъчно, за да се ожениш за мен? — попита тя. Той бавно се обърна и обви ръце около нея. На лицето му заигра несигурна усмивка.

— Това предложение за женитба ли е? — гласът му беше дрезгав.

— Да — очите излъчваха цялата й любов.

— Това включва ли също две деца и още цяла дузина за в бъдеще? — запита той, сякаш искаше да обмисли всичко.

— Да.

— Добре, тогава с удоволствие приемам — устните му се сляха с нейните. Когато най-сетне вдигна глава, Кети го видя като в мъгла. Очите му бяха пълни с любов, когато той пое в ръцете си сияещото й лице и й се усмихна.

— Ще се оженим веднага щом успея да намеря свещеник — промълви и отново сведе глава към нея.

Така и стана.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.